

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 16

Dimecres, 16 de juny de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió plenària núm. 25, segona reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2004 (tram. 200-00004/07) (continuació) (p. 3)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre les potencialitats del Camp de Tarragona i el seu encaix com a regió en la futura ordenació territorial (tram. 317-00051/07) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre les polítiques d'immigració (tram. 317-00052/07) (p. 45)

al president de la Generalitat sobre les seves prioritats polítiques per a les setmanes vinents (tram. 317-00053/07) (p. 46)

al president de la Generalitat sobre els principals canvis que ha experimentat el fenomen de la immigració aquest darrer temps (tram. 317-00054/07) (p. 47)

al president de la Generalitat sobre la seva opinió de la necessària revisió del sistema de finançament autonòmic (tram. 317-00055/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre el millorament de la capacitat inspectora del Departament de Comerç, Turisme i Consum (tram. 310-00105/07) (retirada) (p. 49)

al Consell Executiu sobre les seves prioritats en el funcionament de l'Institut Català del Voluntariat (tram. 310-00076/07) (p. 49)

al Consell Executiu sobre l'actual direcció de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció (ICAA) (tram. 310-00078/07) (p. 51)

al Consell Executiu sobre el desdoblament de l'Eix del Llobregat (C-16) en el tram comprès entre Gironella sud i Puig-reig nord (Berguedà) (tram. 310-00079/07) (p. 52)

al Consell Executiu sobre quins són l'activitat i els objectius del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció (Cire) (tram. 310-00124/07) (p. 53)

al Consell Executiu sobre les obres de canalització de la depuradora de Pineda de Mar (Maresme) (tram. 310-00190/07) (p. 54)

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2004 (tram. 200-00004/07) (continuació) (p. 55)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 25.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball i Indústria.

El president

Es reprèn la sessió.

————— **Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2004**
(tram. 200-00004/07) (continuació)

Correspon ara el debat sobre les esmenes a la totalitat al Departament d'Economia i Finances. Per defensar les esmenes, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bon dia, pujo a l'estrada en la intimitat per defensar l'esmena a la totalitat a la secció d'economia, finances i pressupostos. De fet, en el conjunt del pressupost, aquest Departament no és molt important quantitativament, si parlem des d'aquest punt de vista, però sí que ho és quantitativament, de fet, com a marc de referència, d'orientació a la política econòmica del Govern. Per tant, senyor president, jo parlaré més del que no hi ha que del que hi ha en aquesta secció.

Però respecte al que hi ha deixi'm fer una prèvia; no entraré en la meua intervenció potser gaire en l'estructura pel que els deia al principi, en l'estructura numèrica del pressupost, però sí a fer una primera referència des del punt de vista que ahir, repassant el debat que es va esdevenir respecte al pressupost del 2003, hi havia una referència molt concreta, en aquell moment, del diputat Martí Carnicer, del Grup Socialista, respecte als pressupostos del 2003. I allà –ho lleigeixo textualment del *Diari de Sessions*– ens deia que «el pressupost del Departament d'Economia i Finances té un element de referència, que és el seu caràcter exemplificador», amb el qual coincideixo, i ens deia el senyor Martí Carnicer que el conseller –en aquell moment– «com pot anar dient que controlava les coses, quan s'incrementaven els lloguers d'un 20 a un 25 per cent». I deia: «És clar, hi ha coses que, de vegades, serveixen aleshores d'excuses amb els altres departaments, perquè el Departament d'Economia i Finances no controla ell mateix suficientment les seves pròpies despeses», i li donava una rellevància important, i demanava explicacions d'aquest increment dels lloguers d'un 20 per cent. Quina és la sorpresa d'aquest diputat?, que a l'hora de repassar el pressupost actual, doncs, un pensaria que la

contenció en el camp de la despesa de lloguers vindria en una línia diferent, i en mirar els números l'increment és superior. I superior substancialment a un 20 per cent. I un podria pensar, doncs, un 30 o un 50, Doncs no, un 180 per cent; un 180 per cent, és l'increment de lloguers.

Que, de totes maneres, no hi entro. Faig la referència d'allò que l'any passat es criticava i es posava com a referència que no es donava exemple i que, per tant, no hi havia control de despesa, i ara, doncs, són 180. I, per tant, en aquell moment es demanaven explicacions... Jo no hi entro, en la valoració; senzillament, la demano. És a dir, què ha passat? Per què un 180 per cent i quines són les necessitats reals i per què fem aquesta despesa?

Fet aquest parèntesi sense més importància, jo aniria una mica a les línies bàsiques. Per començar, temes que em cridaven l'atenció. Primer punt, un dels eixos importants, el que és l'acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, que, per tant, es va anunciar com un eix molt important –de fet, les reunions s'emmarquen en la seu del Departament d'Economia i Finances, és una iniciativa, doncs, que lidera el mateix conseller–..., no he trobat cap partida, cap mesura, ni una ratlla, ni a la memòria ni als programes. Sé que se'm pot dir: «Doncs, escolti'm, és que no hem quallat cap acord encara concret, i, per tant, això està una mica a debat.» Home, alguna referència, alguna ratlla, atesa la importància que se li dona a alguna partida oberta..., i la buscava, i ho dic, dins del Departament d'Economia. Perquè també se'm podria dir: «No, escolti'm, l'emmarquem dins d'Indústria, dins de Turisme, dins d'ocupació»; tampoc aquest diputat hi ha trobat cap referència. Crec que, com a mínim, per la importància mereixeria algun tipus de referència.

Dos: les línies de foment a la defensa de la competència. Saben vostès, senyors diputats, que la Direcció General de Defensa de la Competència es crea just el 2003, i és quan es comença a dotar. En aquest pressupost la deixem bàsicament igual. Doncs, si es dotava i començava a funcionar, crec que també hauria estat important ara, en el moment de la consolidació, donar-li algun impuls des del punt de vista pressupostari.

Punt 3. Nosaltres seguim creient, senyor conseller –li ho vam dir en la seva compareixença a l'inici de la legislatura, quan presentava les línies bàsiques del Departament–, que és un error la dissolució de la Direcció General d'Assegurances. Creiem que, d'alguna manera, és una mostra de falta de sensibilitat per un sector mutualista tan important i específic com el que té el nostre país. I sé que se'm dirà..., perquè em va dir el conseller en aquell moment que no era una qüestió, doncs, de no seguir amb les línies de suport al sector, però, home, a vegades també els símbols són importants, i la dissolució de la Direcció General, nosaltres seguim pensant que no és el més correcte.

Quart, pel que fa a la Direcció General de Tributs. Cap novetat, interpreta aquest diputat, respecte a la millora de gestió o a la relació amb l'Agència Tributària. Faig referència, de fet, també a l'últim debat; l'actual secretari general del Departament, que agraïxo que ens acompanyi en aquest debat, doncs, ell feia una referència en aquell moment, i venia a dir, respecte a aquesta Direcció

General, que «expliqués al Departament com pensa configurar les relacions amb l'Agència Tributària» –i ho llegeixo literalment del *Diari de Sessions*–, que venia a dir: «No hem trobat ni una ratlla en el pressupost, ni en les memòries, ni en les explicacions, que ens digui què es pensa fer en aquest camp.» I deia: «És evident que a partir de la participació de la Generalitat en aquest conjunt d'impostos que formen la cistella, que és la base de les finances dels recursos del Govern, a partir, diríem, d'enguany, que aquest esdevé un tema clau, ni una sola ratlla respecte a quina haurà de ser la relació amb l'Agència Tributària.» Doncs bé, segueix sense haver-hi cap ratlla amb referència a quina ha de ser la relació. Per tant, allò que reivindicava en aquell moment, doncs, no queda esmenat en aquests pressupostos.

Ara, de tota manera, el que sí que es fa a través de la Direcció General és la pujada d'impostos, en general. Ahir va sortir al debat, a l'inici del debat de les esmenes a la totalitat. Això sí que ho fem: apugem els impostos, apugem la majoria de taxes, apugem la previsió per sancions de trànsit, incrementem el cànon de l'aigua el 7 per cent. No crec que estigui justificat que incrementem el cànon de l'aigua el 7 per cent. Apliquem, en tot cas, el nivell d'inflació, ja és lògic, però no el 7 per cent.

L'increment respecte als actes jurídics documentats. Tampoc creiem justificat aquest increment, posar pressió fiscal aquí. En tot cas –i nosaltres presentarem l'esmena–, ja que ho fem, ja que es proposa, home, jo demano una mica de sensibilitat: apliquem bonificacions. En tot cas, apliquem bonificacions, ja sigui per a col·lectius joves, aturats, disminucions, rendes baixes... Nosaltres els farem l'esmena. Per tant, malgrat que creiem que no és el millor pujar l'impost, pujar la taxa en aquest àmbit, home, com a mínim, intentem aplicar bonificacions, que no es concreten en aquests pressupostos ni en la Llei d'acompanyament. Nosaltres presentarem l'esmena; creiem que és necessari que hi hagi un nivell de sensibilitat en aquest àmbit. Perquè, al cap i a la fi, tot és donar missatges, i, si defensem que aquests són uns pressupostos en què un dels eixos se'ns diu que és la política social, el que no pot ser és que en àmbits d'aquest tipus apugem l'impost, allò, homogeniament, linealment, i no tinguem cap tipus de sensibilitat per cap tipus de col·lectiu. I després allò de si això és injust o no és injust. I si no tenim en compte ni les rendes ni les circumstàncies determinades.

L'impost estrella: el recàrrec al carburant, que es va comentar ahir. I ahir deia el diputat Homs: «No traslladem els problemes a la butxaca del ciutadà.» I després jo escoltava que el conseller d'Economia ens venia a dir que això, en funció del dèficit de la sanitat..., però que tampoc palliava gairebé res el que representa sanitat. Per tant, a veure si ens trobarem en una situació en què els efectes que hi volem trobar positius, doncs, siguin menors que els negatius.

Però més en la situació que estem ara. Fa res sortien les dades de la inflació el mes de maig: sis punts. És clar, sis dècimes, un increment d'aquest tipus, no el teníem des de l'any 92. Per tant, és preocupant, i, dins de l'anàlisi global, per molts motius, però bàsicament hi podem coincidir que és per la pujada del preu del barril del petroli.

Per tant, un podria pensar que no és el millor moment per posar més tensió encara inflacionista, no és el moment per posar un recàrrec d'aquest tipus. I, per tant, nosaltres els demanarem que, en tot cas, doncs, no s'apliqui, i si s'ha d'aplicar –es deia ahir; ho ha anunciat, d'alguna manera, el conseller–, que s'estudii mesures per a alguns col·lectius determinats. No és la millor mesura respecte a un dels altres eixos, que és la competitivitat de l'economia catalana, en l'àmbit que li competeix respecte als carburants; no és una de les millors polítiques. Però és que, a més, estem en una situació en la qual la inflació no ens dona el millor camí per prendre decisions d'aquest tipus.

Escolti'm, fins i tot es podria plantejar que fos un impost contracíclic. No és el plantejament que es fa, tampoc. Per tant, nosaltres demanariem que en aquest àmbit això no es tiri endavant.

Cinquè punt, Institut Català de Finances. Miri, respecte a l'Institut Català de Finances, nosaltres hi estem d'acord, amb la dotació que es fa a l'aportació de capital; hi estem d'acord. De fet, és el que teníem previst des de Convergència i Unió. Els senyors diputats, el senyor conseller sap perfectament que l'any 2003 la mateixa institució, el mateix Consell d'Administració fa una proposta al Departament de l'increment de recursos propis. En aquell moment el pressupost estava ja tancat, i, de fet, coincideix molt l'aportació que es fa en aquests pressupostos amb la demanda que feia aquell Consell d'Administració, i, per tant, va en la línia que nosaltres hauríem aprovat. Per tant, d'acord, amb aquest àmbit.

Ara, el que no podem compartir en absolut és la modificació que se'ns presenta, via Llei d'acompanyament, del procediment de nomenament dels membres del Consell d'Administració. Nosaltres creiem –és així– que l'ICF és la institució de crèdit del Govern. Des de Convergència i Unió creiem i seguim creient que el Consell ha de tenir un mínim, diguem-ne..., no ho sé, d'independència o d'autonomia. És per això que l'antic Govern nomenava els consellers per tres anys, i per tres anys pautadament, i això diguem-ne que pot donar un mínim marge d'«autonomia» –entre cometes, ja ho sé, però un mínim marge, allò, d'autonomia– a un conseller. Ara no, ara ho canviem, i resulta que ara els nomenem i els cessen o els podem nomenar i els podem cessar en qualsevol moment.

És clar, quina és la sensació que un té? Que és que els consellers han d'estar vigilats? Que és que no ens fíem, del Consell d'Administració que nomenem? Que és que en funció de les decisions que prengui aquest Consell d'Administració, doncs, els nomenarem i els cessarem i els canviarem? Home, jo demanaria un mínim de respecte, perquè és segur i és evident que cada govern nomenarà un consell d'administració amb perfils determinats i que sigui potent i que sigui creïble i que hi hagi confiança, i, per tant, una manera de donar confiança és que un consell d'administració d'una institució de crèdit com aquesta, doncs, tingui un marge determinat. Perquè, si no, dona la sensació que el que els estem és vigilant, que no hi tenim confiança i que, per tant, en funció de les decisions que puguin prendre... O ho dic diferent: és a dir, un membre del Consell d'Ad-

ministració estarà molt atent a veure quines decisions prens, perquè en funció d'això, doncs, se'm nomena o se'm cessa.

La mateixa referència faria respecte a l'ICA. Estem d'acord amb la dotació de capital, però també aquí es fa la mateixa modificació, és a dir, el Consell d'Administració, el consell de l'ICA, el nomenem o el cessem en funció de quin sigui el criteri del departament o del govern a cada moment. No li donem una estabilitat, al Consell d'Administració.

I vaig acabant, senyor president, amb una última referència, que és que no he vist tampoc cap ratlla. No sé si tocava en aquests pressupostos o no, però hi havia una proposta reiteradament demanada, tant pel Grup d'Esquerra Republicana com el Grup Socialista, que era la creació de l'oficina parlamentària de control pressupostari. I aquí em pregunto si la proposta segueix en peu, si no segueix en peu, i, per tant, si segueix, en quin marc, a on la veurem. En tot cas, queda clar que en aquests pressupostos, doncs, no hi és reflectida ni pressupostàriament, lògicament, ni tampoc en les memòries, ni com a objectiu, ni amb cap tipus de referència.

És per tot això, senyor president, que nosaltres mantinem l'esmena a la totalitat d'aquesta secció.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula, per defensar l'esmena del Grup Popular, la il·lustre senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i Garcìa

Gràcies, senyor president. El motiu de l'esmena a la totalitat per part del Partit Popular de Catalunya ha estat, com a mínim, el desconcert davant d'aquests pressupostos. Davant de l'Informe econòmic financer que es va fer a través de la conselleria per l'equip encarregat d'experts, nosaltres ja vam plantejar al senyor conseller que l'objectiu d'aquest Informe havia estat per nosaltres tenir molt clar on estàvem, però que esperaríem aquests pressupostos amb confiança per saber realment on anàvem.

Nosaltres, quan es va fer la presentació d'aquest Informe econòmic financer, li vam plantejar la conveniència d'intensificar la presència de la Intervenció General, mitjançant un informe periòdic, que hem vist que està recollit a l'article 14.3, i, per tant, considerem que s'ha donat un pas endavant i que és bo reforçar la Intervenció General.

Però també –com ja ha avançat el company de Convergència– li vam traslladar la necessitat de la creació d'una oficina pressupostària al Parlament com a mecanisme de control de l'execució del pressupost del Govern, perquè tots sabem que no és com es fa el pressupost, sinó com s'executa el rovell de l'ou.

Hem llegit amb molta intensitat, esperant realment trobar uns objectius dintre del Departament que ens portessin realment a una confiança, i li puc ben dir que, dintre dels objectius del Departament, per nosaltres, ens ha semblat una llarga enumeració de funcions, funcions

que tots compartim i que tenim prou clares, però que hem trobat a faltar una conselleria que per nosaltres hauria de marcar la línia econòmica del conjunt del Govern. És a dir, no estic parlant únicament del pressupost del Departament d'Economia i Finances, sinó que estic parlant de tot el pressupost de la Generalitat. I el nostre Grup considera que és necessari, i no ho hem vist, una actuació en aquest sentit, d'un lideratge per part de la conselleria sobre el conjunt de l'àrea productiva. I en dir això, estic parlant de l'orientació econòmica de la petita i mitjana empresa, estic parlant de donar seguretat als mercats, estic parlant d'incentius fiscals, que nosaltres considerem necessaris per part de la conselleria, per afrontar després amb altres el tema tan important de la competitivitat i de la deslocalització. I la veritat, no hem trobat res d'això.

Per exemple, a la Direcció General i Serveis Generals se'ns parla dels procediments administratius i se'ns parla de caure en mecanismes més eficaços, de noves tecnologies; a la de Programació Pressupostària i Política Econòmica, d'una gestió d'instruments i anàlisis econòmics; a la de Gestió Tributària, de suport informàtic. Molt bé, hi estem d'acord, però realment la dotació que s'ha fet com a suport informàtic ens fa pensar que estan molt bé, les noves tecnologies a l'abast del ciutadà, però en aquest cas el que ens passa és que ens apugen els impostos, i les dotacions informàtiques que s'han fet, segurament, si preguntéssim al carrer, els ciutadans ens dirien que menys informàtica i els impostos que no pugessin.

A gestió patrimonial, per exemple, ens ha sobtat no trobar la paraula «optimització». Em sembla que la paraula «optimització»..., ja se li va transmetre quan vam fer la presentació de l'Informe econòmic financer, i em sembla que és bàsica. La prudència econòmica és bàsica. Per què? Doncs, perquè si un es basa en un pressupost anterior, que suposadament per vostès ja estava inflat, i resulta que a sobre no hi ha cap norma dintre d'aquest pressupost que faci menció del pressupost que ja gestionaven com a tal, doncs, la veritat, ens sembla que això queda en aigua de no res.

Quant al control intern i comptabilitat pública, únicament sembla que s'hagi de fer quan es parla de control de les subvencions. La veritat, ens esperàvem una altra cosa.

Parlant –i ja es va comentar ahir– de la tan anomenada Llei d'estabilitat pressupostària, jo els volia recordar les paraules del senyor Solbes, que em sembla que en aquest tema té algun tipus de credibilitat, i va dir que aquesta Llei d'estabilitat pressupostària era la millor garantia del creixement futur. I en això coincideix el Partit Popular. I perquè se'n va parlar ahir precisament, m'agradaria puntualitzar dues coses: sobretot recordar l'incompliment de l'article 8.1, de la Llei d'estabilitat pressupostària, del la Llei 5/2001, que obliga les comunitats autònomes a presentar un pressupost equilibrat, i que si bé és veritat que s'ha presentat un escenari d'equilibri, que aniria de l'any 2004 al 2008, aquest objectiu del 2008 no ens han indicat com ho faran. I si canvien les circumstàncies? Tenen en realitat la convicció que fins l'any 2008 no canviaran? Ens ho poden assegurar, que realment el 2008 hi arribarem amb un equilibri? Ho dubtem.

Per cert, els vull recordar que el Partit Socialista, després de criticar l'estabilitat pressupostària defensada i practicada pel Partit Popular, el mateix Partit Socialista ho va fixar al seu programa a les eleccions generals –que, per cert, els ho recordo, els ha portat al Govern de l'Estat. (*Veus de fons.*) Els ha portat al Govern de l'Estat, ho repeteixo. Ho van plantejar vostès al seu programa electoral, i també van proposar la baixada d'impostos. I nosaltres els demanem i els tornem a recordar, al Partit Socialista, que vostès van dir que abaixar els impostos era d'esquerres. Doncs, vinga, comencem: no apugin els impostos, si us plau; abaixin els impostos. I sembla que una norma, com a mínim, no desitjable, i ahir també tan criticada, doncs, hauria de ser l'esperit i la base d'aquest Departament.

Dintre del que seria l'esperit d'aquesta Llei d'estabilitat pressupostària, hem trobat a l'article 10, la creació del Fons de contingència amb una dotació de 37.335 euros, i es destina –ho llegeixo literalment–: «A atendre necessitats no previstes en el pressupost aprovat inicialment que puguin sorgir al llarg de l'exercici.» Bé, a nosaltres, ens agradaria saber la regulació i la concreció d'aquests supòsits. Què vol dir «necessitats no previstes»? No ens agradaria haver de dir –com van plantejar vostès– que estem davant d'un calaix de sastre. Ens agradaria saber, estem d'acord amb la dotació, la mateixa Llei ho contempla, però ens agradaria saber la regulació i la concreció d'aquests supòsits.

Per tant, ho repeteixo, per al Partit Popular és bàsica la Llei d'estabilitat pressupostària, i dintre d'aquest esperit és on sorgeix precisament el Fons de contingència.

L'altre punt que ens agradaria destacar és l'increment de la pressió fiscal. Nosaltres considerem que s'hauria de fer un esforç de reformes estructurals i una aposta per aquesta estabilitat pressupostària, perquè considerem que, si no es fa, s'està renunciant a fer política econòmica, i sempre hem destacat el marge petit –és veritat, hi havia una situació complicada– que té la comunitat autònoma per fer-ho. Després de la inclusió en el seu programa, en general, ho repeteixo, ens ho vam creure, vam pensar que potser estaven per aquesta línia, però veiem que no ho és.

Nosaltres considerem que les rebaixes d'impostos..., i el Partit Popular, a més de predicar-ho, ho ha fet: ha aconseguit abaixar els impostos i recaptar més. I això per què? Doncs amb la política d'adreçar polítiques adreçades als contribuents, perquè tinguin una millor qualitat de vida i una menor càrrega fiscal. I pot semblar una paradoxa, però és que el Partit Popular ho ha fet, ho ha portat a terme. En concret, l'any 2003, la recaptació per societats es va multiplicar per tres, l'IVA per dos, l'IRPF el 50 per cent, els especials per dos. Per tant, ens sembla que seria un bon referent per portar a terme dintre de Catalunya.

I quin objectiu? No tenim obsessió d'abaixar-los. Per què els volem abaixar? Doncs, perquè està comprovat que abaixar i reduir la pressió fiscal afavoreix l'oferta de treball, d'estalvi, d'inversió, mesures totes aquestes equitatives per als ciutadans.

I en aquest sentit, en el tema d'impostos i de fiscalitat, és on considerem que hi ha hagut una manca d'ambició política econòmica, per clientelisme polític, natural-

ment. Nosaltres els preguem que ratifiquin, que donin confiança i que en la millor mesura, doncs, que ens ho prenguem ben seriosament, que per endegar Catalunya endavant, ens hi hem de posar tots, i no només els ciutadans, no només els contribuents, sinó tots, sobretot des del Govern. I, per tant, no ens podem quedar amb la complaença de la crítica al passat, de dir que la situació era difícil, que s'han fet «traspolacions» de partides, etcètera. Això ja ho tenim prou clar. Em sembla que la presentació de l'Informe econòmic financer es va fer abans dels pressupostos, per tant, el que estem avui plantejant és com s'han redactat els pressupostos, no la situació, que em sembla que tots plegats ja la sabíem.

En concret, a la pressió fiscal, vull destacar l'IRPF, el tram autonòmic català. Nosaltres considerem que hi ha marge suficient, i només, com a exemple, els recomano que consultin la pàgina de l'Agència Tributària, on veuran les altres comunitats que apliquen, i no comunitats únicament regulades i... (*Veus de fons.*) Em permet, si us plau? Gràcies. I no només en comunitats autònomes en les quals està manant el Partit Popular, també n'hi han d'altres, i el grau de deduccions és important. Per què no s'apliquen a Catalunya? En l'impost de transmissions patrimonials, vostès no creuen en la progressivitat, apliquen un tipus mínim en una qüestió tan fonamental com l'adquisició d'habitatge. Els recàrrecs de carburants segueixen la mateixa línia.

En concret, nosaltres pensem que si es va plantejar que la situació econòmica i financera era tan dolenta, el plantejament que s'hauria d'haver fet des del Departament d'Economia, i extensiu a la resta de departaments, era necessàriament de prudència, no pas un programa i un pressupost expansiu. Per què no apujar? Per què no congelar? Per què no realment esperar a fer una anàlisi concreta i no agafar el tema recurrent, però per nosaltres l'únic que haurien aplicat, de l'apujada d'impostos?

És per tot això, senyor conseller, que nosaltres votarem en contra, i defensem l'esmena a la totalitat. I, per tant, demanem el retorn d'aquest pressupost al Departament d'Economia, al Govern, perquè el torni a reelaborar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per fer un torn en contra, té la paraula l'illustre senyor Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Senyor president... Senyores i senyors diputats, si algun departament d'aquest nou Govern de Catalunya té una responsabilitat històrica és el Departament d'Economia i Finances. I ho diem amb el convenciment que finalment, i aquesta és la responsabilitat i el compromís davant d'aquesta cambra i el poble de Catalunya, tindrem un departament que controlarà i gestionarà finalment bé els pressupostos de Catalunya. I ho diem perquè així es posa en marxa, així figura en la Llei de pressupostos, i aquesta és la voluntat, i així ho diem en clau parlamentària, en seu parlamentària.

El Departament d'Economia i Finances és un departament horitzontal, un departament que té l'obligació

de..., la responsabilitat de gestionar bé aquest pressupost i té la voluntat de fer-ho. Nosaltres partim d'una situació, ja ho vàrem dir ahir –el senyor Homs no és aquí present, sí que hi és el senyor conseller, que li agraeixo la seva presència en aquesta seu, així com al conseller de Governació–, ahir vam comentar el tema i vam dir molt clar que s'havia fet una gestió deficient, teníem un dèficit preocupant i, el que és pitjor, en el pressupost del 2003, per no tirar enrere, s'havia fet trampes en el pressupost d'aquell moment. Ja ho havíem dit en el seu moment, però ara ho ratifiquem d'una manera clara.

I posaré només tres exemples del que no farem en el futur. Inclourem tota la despesa sanitària, les partides de Presidència –ja ho vam comentar ahir– hi figuraran totes, de publicitat i promoció, no estaran camuflades com en el passat, i, com dèiem ahir molt bé, aquestes partides, aquest any les hem reduït a la meitat, exactament al 50 per cent. I a més a més –i a més a més– Economia i Finances tindrà el pressupost que realment li correspon, no altres partides consignades com a secció 32 que després passaven a Economia i Finances.

Per tant, la voluntat del Departament..., i, per tant, jo penso que no tenen cap raó de ser les esmenes a la totalitat de la secció, però jo comprenc que s'han de fer, perquè, si no, doncs, l'oposició no tindria altra feina..., és que és un departament que realment posa el que realment executa.

És un departament horitzontal, com deia abans, que sobretot s'ha proposat tres objectius, els quals nosaltres, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, estem disposats a recolzar, i, per tant, a votar en contra d'aquestes esmenes a la totalitat.

Primer, l'objectiu més important: un esforç per impulsar l'acord estratègic per a la internacionalització de l'economia. Recordaran, senyores i senyors diputats, que Catalunya havia perdut pes econòmic; Catalunya tenia una situació de la seva productivitat per sota de la mitjana europea, i això és era un tema que ens preocupava a tots.

El nou Govern, a partir del mes de febrer, es va posar en marxa, i com saben va tirar endavant aquest acord estratègic que en aquest moment ja té vuit taules de treball sectorial, i un equip d'experts ens està preparant i estudiant quines han de ser les mesures, precisament, perquè Catalunya, la seva economia, augmenti la seva competitivitat, i torni a ser, el nostre país, capdavanter, capital de l'economia espanyola.

Pensem que, amb aquest model de competitivitat, tots hi estem d'acord; tots estem d'acord que Catalunya ha perdut pes i gas durant aquests últims anys, i això és fruit..., cadascú deu saber la responsabilitat que li'n correspon. En tot cas, la situació de partida és aquesta i el Departament d'Economia i Finances, una part important de la seva actuació i, per tant, de les seves partides, es dedicarà a impulsar aquest acord estratègic fonamental per al nostre futur, per al futur de Catalunya.

És un acord en què hi ha implicats tots els agents socials i econòmics; aquí hi participa tothom –els sindicats, Comissions Obreres i la Unió General de Treballadors, les patronals...–, i, per tant, aquí hi ha un esforç de tre-

ballar colze a colze perquè Catalunya torni a ser, com deia abans, una economia que la seva competitivitat permeti fer front als reptes de la globalització.

Què podem dir? Doncs que aquest és un tema que el seguirem de prop. Nosaltres demanarem que el conseller d'Economia i Finances, periòdicament vingui a aquest Parlament, com ja hem fet al passat, perquè ens expliqui com marxa aquest acord i sobretot quines conclusions necessita perquè d'aquesta economia en tornem a augmentar la volada. I, per altra banda, doncs, és un acord que nosaltres hi posem tota la voluntat, tota la il·lusió, i espero que tots els grups d'aquesta cambra així ho vegin i així ho recolzin.

Un segon punt important que fa referència als pressupostos d'Economia i Finances és el recolzament i la dotació de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català de Crèdit Agrari. El diputat que els parla, que prové de les terres de Lleida, coneix la importància d'aquests dos organismes de finançament. Nosaltres volem que l'Institut Català de Finances no sigui –no sigui– un institut per salvar morts, no sigui un institut per donar crèdits incobrables als amics o coneguts, sinó que sigui realment un instrument per ajudar a tirar endavant aquelles empreses dinàmiques que tenen ganes de fer valor afegit i que tenen ganes d'estar a l'economia productiva. Doncs, molt bé, el Departament d'Economia i Finances es compromet a augmentar la capacitat operativa d'aquests dos instituts amb 443 milions d'euros. Per què? Perquè els objectius d'aquests instituts volen tenir realment una importància per donar suport, com deia abans, al teixit empresarial, que ens permeti, doncs, aquesta economia productiva que en l'acord d'internacionalització i el Pla estratègic volem per a elles. Volem empreses amb bases tecnològiques i capital humà, sòlides. No volem empreses que només tinguin com a actiu uns costos laborals baixos. Volem, doncs, empreses que l'Institut Català de Finances i l'Institut Català de Crèdit Agrari està disposat a recolzar, i així esperem que ho faci, senyor conseller, a partir..., ja, amb aquests pressupostos que, encara que modestos, ja marquen una línia de futur.

Què podem dir més? Efectivament tenim una despesa ajustada per al 2003. Com saben, el creixement efectiu respecte a l'any 2003 és del 7 i escaig per cent de creixement.

I aquí també hem de dir una cosa molt important. El Departament d'Economia i Finances farà una feina que per mi és fonamental, i serà controlar la disbauxa que hi havia en el passat –com dèiem abans, les trampes que s'havien fet–, i, finalment, hem pogut saber el dèficit real de la Generalitat de Catalunya: 1.100 –1.100– milions d'euros. Doncs, bé, perquè això no torni a passar i perquè els pressupostos que s'aprovin en aquesta cambra siguin realment els executats, els ciutadans de Catalunya poden estar tranquils perquè, a la Llei de pressupostos, Economia i Finances hi ha establert un conjunt de disposicions per reforçar el control efectiu de l'execució pressupostària, uns nous mecanismes per controlar l'increment de despesa no pressupostada. I, per altra banda, també, reduïrem, com sabeu bé, i això serà el control que farà el Departament d'Economia, la despesa corrent discrecional, amb el 2,1 per cent.

Tot això són mesures concretes que el Departament en la Llei de pressupostos s'hi compromet –espero que així ho aprovi aquesta cambra– i que permetran, d'una vegada per totes, que Economia i Finances controli i se sàpiga en cada moment quina és la situació pressupostària i el dèficit de la Generalitat de Catalunya.

Un esment, encara que penso que és..., bé, complementari, sobre el tema de la pressió fiscal. Mirin: vostès saben, i ho hem dit en seu parlamentària, que durant els vuit anys de govern del PP i Convergència i Unió, la pressió fiscal ha augmentat a Espanya, ha augmentat, i així ho han dit l'OCDE i els principals organismes internacionals. Això no és una discussió acadèmica ni política, són dades, estadístiques que van a missa.

Doncs, bé, nosaltres diem que volem mantenir la pressió fiscal perquè Catalunya no es mereix el dèficit a què s'ha arribat, i del dèficit a què s'ha arribat deuen ser, suposo jo, responsables els grups que a aquesta cambra, al seu dia, van donar suport a aquests pressupostos del passat.

Això és història; nosaltres mirem al futur. I diem una cosa molt important: ser d'esquerres i progressista no vol dir ni apujar ni abaixar impostos, vol dir que els impostos que tens que siguin justos i que estiguin ben distribuïts i ben executats. Si aquests impostos serveixen per donar uns serveis públics de qualitat, per ajudar a la gent que ho necessita, recolzar els joves i la gent gran, aquests pressupostos estaran ben gastats i si cal apujar-los, s'apujaran.

El que no es pot fer és demagògia amb aquest tema. I vaig a posar un exemple que aquesta cambra coneix molt bé. És la situació en què es troben els ajuntaments d'Espanya, Catalunya en particular. Els ajuntaments són la base democràtica del nostre poble. No pot ser que hi hagi un govern –i així ho recolzin els altres grups de l'oposició actuals– que digui que suprimeixen l'IAE i el que fan és no compensar aquests ajuntaments. Això és fer trampes, senyories. I, per tant, en aquest tema, s'ha de ser molt seriós; amb la reducció d'impostos no es pot fer demagògia. I aquí hi han representants membres d'ajuntaments importants que saben el que jo estic dient, i coneixen, com deu conèixer tothom, perquè tothom té alcaldes i regidors, de tots els colors, a Catalunya i a Espanya, i saben que el que estic dient és veritat.

No es pot fer reducció d'impostos si després no es compensa les administracions que més ho necessiten, que són les que estan més a prop dels seus ciutadans. I, per tant, penso que queda clar que nosaltres volem mantenir la pressió fiscal, i si s'ha hagut d'apujar alguna taxa, algun impost, senyories, no és ni més ni menys que per una raó òbvia, perquè tenim un dèficit de 1.100 milions d'euros.

I això què vol dir? Com deia molt bé el conseller ahir en el seu debat, ho deia molt clar: o augmentem el dèficit per al 2004 o reduïm parcialment aquest dèficit i fem un esforç d'aquella capacitat normativa que teníem de l'acord de finançament del 2001.

Economia i Finances a més a més fa més coses, que penso que és molt important. Economia i Finances, a més a més, s'ha compromès a establir un sistema de lloguers que si vostès tenen en compte..., els que han

intentat fer aquest exercici del liquidat real del 2003..., els lloguers pugen exactament el menys 0,42 per cent. Per tant, la partida de lloguers, si vostès fan bé els números, no solament no puja sinó que baixa el 0,42 per cent.

Un altre tema important, l'executat del 2003. I això és així, i quan vulguin parlem-ne, fora de seu parlamentària o en aquesta seu parlamentària. I, per tant, els números s'han de fer ben fets, no el que es deia sinó el realment executat. Per què? Perquè el pressupost del 2003 era una trampa, era una fallàcia; no tenia res a veure el que es va aprovar en aquest Parlament amb el que després s'ha executat, i, amb això, tothom, ens sembla que hi estem d'acord, perquè els números canten.

Finalment –finalment–, l'oficina parlamentària. L'oficina pressupostària parlamentària, ho hem de dir ben clar aquí, és una oficina que ha d'aprovar i ha d'elegir el Parlament, com el seu nom indica. Per a la seva informació els diré que als treballs previs que es volen fer per millorar i reformar el Reglament d'aquesta cambra, ja hi figurarà aquest tema, perquè és un tema que els partits que donen suport al Govern estan disposats a fer.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I, per acabar, senyor president, comentar un tema important. I és que nosaltres sí que, en el nostre tram de capacitat normativa, hem pres una sèrie de mesures progressistes i pensant en la gent més desfavorida de Catalunya perquè totes aquelles actuacions que puguem fer, doncs, siguin el menys costoses possible.

I m'explicaré –i m'explicaré–, primer, l'impost sobre el patrimoni. S'introdueix una bonificació per a aquella gent que té disminució psíquica igual o superior al 33 per cent o una discapacitat física superior al 65 per cent. Això ho va dir ahir el conseller, el que passa és que potser no s'estava massa atent al que estava dient o potser en aquell moment no s'hi era.

Sobre l'impost sobre actes jurídics documentats, senyores i senyors diputats, exactament, en cas de documents d'adquisició d'habitatges declarats de protecció oficial s'aplicarà un tipus reduït del 0,1 per cent.

I segueixo –i segueixo, eh? La capacitat normativa ens permet que..., al tram autonòmic de l'IRPF, ja que tant se'n parlava, també farem una deducció per als vidus que tinguin..., durant tres anys, per un import màxim de 300 euros per cap.

I així continuariem... Què vol dir això? Vol dir que aquest Govern té naturalment sensibilitat i ho aplica amb exemples clars; aplica les seves responsabilitats, perquè el dèficit és el que és, i, per contra, naturalment posa aquelles deduccions que creu justes i que estic segur que tota la cambra recolzarà.

Per aquests motius, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i estic segur que la majoria de la cambra, com s'ha fet fins ara, recolzarà el pressupost d'aquest Departament, Departament clau, Departament que estic segur que donarà exemple d'eficàcia i de bona gestió pressupostària.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carbonell. Senyor Castellà, vol fer ús del torn de rèplica? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Nosaltres ratifiquem mantindre l'esmena a la totalitat... –no sé si pel senyor Carbonell aquest diputat que li parla és prou digne per fer-ho com a portaveu d'economia o potser preferiria que ho fes el senyor Homs, però és a mi a qui em toca com a portaveu. El senyor diputat, doncs, lamentava la falta de presència d'un diputat aquí... Li sembla bé... *(Pausa.)* Doncs, hi estic jo.

A partir d'aquí feia algunes referències que també trobo fora de lloc. És a dir, el senyor Carbonell començava dient que en aquests pressupostos s'havien fet trampes, que s'havien fet trampes. Miri, si s'han fet trampes, vagi vostè a fiscalia.

Què vol dir exactament que s'han fet trampes? I, per tant, en tot cas, demanaria, perquè fer política és fer pedagogia, i aquí en seu parlamentària també, que utilitzi altres tipus d'adjectivacions. Però «trampes» vol dir «trampes», i, per tant, estar al marge de la legalitat. I en cap moment –en cap moment– vostè pot demostrar que en la gestió pressupostària en tots aquests anys s'hagi estat al marge de la legalitat, en cap moment.

I, en tot cas, podríem discutir sobre els criteris respecte al que ha posat..., posar tota la despesa sanitària..., i, per tant, si hi ha una part, doncs, d'allò que se'n diu de *revolving budget*, que si s'ha de contemplar o no. Però això no és fer trampes, senyor diputat.

Vostè donava molta importància a l'acord estratègic, a les vuit taules... Si hi estic d'acord; l'únic que li estava dient, i no se'm contesta, és si aquesta és tan important, si això té una importància tan transcendent, per què no hi ha cap tipus de comentari a cap àmbit del pressupost? Entenc jo que alguna cosa hi podrien dir, si no es diu res deu ser que no és tan important.

Respecte al que ens comentava a les dotacions de l'ICF i de l'ICCA..., sí, sí, li hem dit que hi estàvem d'acord, de fet, era el compromís que tenia Convergència i Unió. De fet, l'aportació coincideix gairebé igual amb la demanda que havíem fet als consells d'administració nomenats per Convergència i Unió el 2003. Cap referència..., per tant, segueixo mantenint l'esmena, cap referència al que li deia de quin és i per què, demanar una explicació de per què es canvien els criteris del nomenament dels consells d'administració, entre altres coses, perquè li trèiem absolutament qualsevol grau d'autonomia en aquest àmbit.

Respecte a la pressió fiscal. Escoltin, vostès augmenten la pressió fiscal. I, per tant, fins i tot jo podria coincidir amb la referència de si pujar o abaixar els impostos és de dretes o és d'esquerres. No ho sé. Depèn –depèn–, i en quin àmbit i quins són els impostos. Però jo li reclamava més sensibilitat, i, per tant, d'acord que, si tractem la posada dels AJD, doncs, hi hagi una bonificació pels pisos de protecció oficial, però jo demanava que en tots els àmbits. És a dir, hi ha una sèrie de col·lectius en els quals..., i podem fer-ho i presentarem l'es-

mena, i, per què no es fa?, perquè, si parlem de justícia i, per tant, parlem que els impostos siguin justos, vol dir prendre mesures d'aquest tipus.

Respecte a la referència que li feia de la pressió més important que és l'aspecte del carburant, doncs, bé, no se'm dóna, no se'm dóna en aquest àmbit, almenys, en aquest debat que tenim ara, cap justificació. I, ho torno a dir: «Crec que és greu que apliquem un impost d'aquest tipus en un procés d'intenció inflacionista com el que tenim ara.» Si és que posem més llenya al foc! Si al final, el mateix conseller ens diu que, de fet, l'impost és per pal·liar el dèficit de la sanitat, però que l'efecte és molt mínim, doncs, a veure si ens trobarem que l'efecte negatiu és molt més gran que el que estem aconseguint per una altra banda; sobretot, ho torno a repetir, en la situació en la qual ens trobem.

I no em parli de control de despesa des del Departament. Ja ho sé: és l'objectiu del Departament d'Economia. Però jo coincideixo amb l'actual secretari general quan, en el passat exercici, venia a dir que el Departament ha de donar exemple. I em ratifico en la pujada dels lloguers desmesuradament. I no se'm ha justificat, i esperava que se'm digués «doncs, bé, la seu que s'ha adquirit a la borsa...», o alguna referència d'aquest tipus, perquè sí que pugem. Cap referència.

Torna a acabar la seva intervenció, el senyor Carbonell, i fa esment que aquí s'han fet trampes respecte al dèficit. Ahir hi va haver el debat respecte a aquest tema. I podem establir uns criteris o uns altres, i, fins i tot, jo recordo que el conseller venia a dir: «És que algú s'ha pensat que se li han donat uns criteris específics a la intervenció?» Home, sí, la comissió d'experts? És legítim, però la comissió d'experts estableix uns criteris determinats.

Miri, senyor diputat, un té la percepció, i acabo, que en aquests pressupostos el que estem fent és caixa –que en aquests pressupostos el que estem fent és caixa– i, per tant, hi ha un increment d'ingressos. Per tant, creem...

El vicepresident primer

Senyor Castellà...

El Sr. Castellà i Clavé

...un debat, i acabo ja, senyor president, un debat...

El vicepresident primer

Sí per favor, perquè ja ha esgotat el seu temps.

El Sr. Castellà i Clavé

...determinat sobre quina és l'expectativa de la situació que ens pot justificar dir: «No hi han recursos.» Les partides finalistes són mínimes, les partides no finalistes no s'executaran i farem caixa durant dos anys. I a veure què passarà els últims dos anys de legislatura. Aquesta és la intenció política que entenc jo d'aquest pressupost.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Castellà. Senyora Olano, vol fer ús del torn de rèplica? *(Pausa.)* Té la paraula.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor Carbonell, anem a veure, el seu programa posava que baixarien els impostos. Surt aquí i ens diu que els mantenen. Però el fet és que els han apujat i després dintre del seu discurs diu que «ja en parlarem». En què quedem? Anem a veure, el seu missatge és d'inestabilitat.

No començaré a parlar de l'IAE, perquè em sembla que als ajuntaments de Catalunya ja n'hem parlat prou. Però li puc ben dir que, dintre del seu acord del tripartit, hi havia, doncs, el recolzament a les pimes i als autònoms i als professionals. I li dic això, qüestió personal ja, hem agraït molt la supressió d'un impost medieval –medieval, eh?, medieval, no es pot dir d'una altra manera–; tanquem el tema de l'IAE.

Quant a l'oficina pressupostària, jo li recomanaria que es legis la Resolució 975 de la sisena..., del Parlament de Catalunya, sobre la creació d'una oficina de gestió i control pressupostari, amb la qual es va comprometre que en tres mesos es crearia. Bé. Consta a les hemeroteques. Per tant, no estem demanant res que no s'hagi proposat i que, per cert, va ser aprovada.

Considerem que aquests mecanismes de control no han de fer por, tot al contrari, han d'incorporar-se i, següentment, que tota la cambra ens en beneficiarem.

Però nosaltres, ho repeteixo, hem partit d'una anàlisi d'una situació complicada i això no li ho neguem, però la capacitat normativa..., i sí que és veritat que legislar és complicat i governar encara més, perquè s'ha de ser coherent, i, és clar, un no pot dir coses diferents quan està a l'oposició que quan està al Govern.

Nosaltres estem fent propostes que les hem portades a terme. No li estem parlant del sexe dels àngels, li estem parlant de realitats. I, per tant, quan nosaltres..., clar que hem fet deduccions a l'IRPF, però, si us plau, miri's la llarga llista que consta a la pàgina de l'AEAT i veuran que n'hi ha moltes més. És a aquestes a les que apellem, no a les que estan posades, només faltaria!

Per nosaltres, el missatge és clar. És veritat que hi ha un dèficit, però el que sí que li puc ben transmetre és que nosaltres ho hauríem fet de forma diferent, segur, i no contemplant la pujada dels impostos. I, a més, tenim l'aval en aquest tema que el que diem ho fem.

Per tant, els encoratjo que les esmenes que ha presentat el meu Grup se les mirin amb dedicació i ja veuran com la capacitat normativa amb imaginació, doncs, pot donar resultats ben eficaços.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano. Senyor Carbonell, vol fer ús del seu torn de rèplica? Té la paraula.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Senyor president, moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, em sembla que algú no s'explica o algú no ens

vol entendre. Durant vuit anys de Govern del PP i de CiU hem dit que ha augmentat la pressió fiscal. He tornat a dir que a l'IAE és molt bonic suprimir impostos si després els ajuntaments es queden sense pressupost per aquests ingressos. I això és molt greu. I això els ciutadans de Catalunya ja ho saben i ho han de seguir sabent. Així és molt fàcil suprimir si després no ho compenses, que hi va haver un compromís de fer-ho.

I, parlant del passat i hemeroteques, el meu il·lustre company de Convergència deia, citava, em sembla, l'actual secretari general del Departament. Jo no vull parlar del passat, perquè, si hem de parlar del passat, hauríem de recordar també que la situació actual –la situació actual– és fruit –és fruit– d'un bon acord de finançament del 2001. Impressionant!, d'aquells calés que ens va prometre el conseller, perdó..., acord que es va signar entre el PP i Convergència, algú en serà responsable.

En aquest moment es parla, i ahir ho va dir molt bé el conseller, que només hem disposat d'augment del 16 per cent d'aquells calés que ens havien promès, que, a bombo i plateret, s'havia fet arribar a totes les llars de Catalunya explicant les bondats d'aquest acord. Això és història, i la situació quina és? Que tenim un dèficit important. En aquest moment, a 31 de desembre del 2003, Catalunya té un dèficit de mil cent i escaig milions d'euros. I aquesta és la situació.

I aquest Govern vol governar amb responsabilitat, vol fer la gestió ben feta i s'ha compromès a anar reduint aquest dèficit en el futur. I ho farà. I aquesta cambra estic segur que recolzarà aquesta postura responsable d'aquest Govern i de tots els grups que li donen suport.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carbonell. Pel seu torn de posicionament, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des del Grup d'Esquerra Republicana anunciem ja per endavant que rebutjarem ambdues esmenes a la totalitat en aquesta secció pressupostària, en la línia, doncs, que ahir ja vam anunciar quan es va debatre l'esmena a la totalitat per a la globalitat dels pressupostos.

De fet, amb aquestes intervencions que m'han precedit ja s'ha deixat molt clara quina és la posició del Govern, però sí que m'agradaria subratllar uns quants eixos que considerem importants dins del que seria aquesta secció pressupostària del Departament d'Economia i Finances.

En primer lloc, estariem parlant de l'impuls de l'acord estratègic, un acord estratègic, que aquí s'ha comentat molt, per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana.

De fet, van ser els inicis o els processos de deslocalització que es van produir els mesos de desembre i gener d'enguany que van posar el crit d'alerta, van ser uns processos no generalitzats, però sí que van ser molt

concrets en determinades empreses situades en el nostre país que iniciaven uns processos de deslocalització i se n'anaven cap a països, bàsicament, de l'est d'Europa.

En aquell moment, es va estar parlant, i s'està parlant en aquests moments, que el model està evolucionant –el model està evolucionant–, no hem de caure en un alarmisme, però sí que s'han de començar a prendre mesures. I és en aquesta línia que sorgeixen la idea i l'impuls d'aquest acord estratègic.

De fet, com bé s'ha dit, estan treballant vuit taules sectorials en uns treballs on els participants d'aquestes taules estan molt esperançats, i, si parlem, i entenc que tots els grups parlamentaris, doncs, estan parlant tant amb sindicats com amb representants patronals, etcètera, que estan participant en aquestes taules sectorials, estan veient com els treballs estan tenint el seu fruit.

Es queixava, alguna intervenció anterior, que no veien –no la veien– en aquests pressupostos una concreció d'aquest acord estratègic. A veure, entenem que aquestes taules sectorials, en aquests moments, estan amb treballs, estan arribant a conclusions, i aquestes conclusions ja sabem cap on aniran, si més no els grans trets. Estem parlant de més capacitat de l'empresa catalana per anar a l'exterior. Estem parlant de més capacitat de l'empresa catalana, no només d'exportar, sinó també d'establir-se a l'exterior. Això ja comença a tenir unes concrecions pressupostàries, quan estàvem parlant ahir del Copca, per exemple.

També arribarem a conclusions com recerca, innovació, desenvolupament... Ahir estàvem parlant de l'increment dins del pressupost del DURSI, i ja ho veurem més endavant quan es parli d'aquesta secció pressupostària, de l'increment que suposa això.

Com dèiem ahir, eren uns increments inicials. Des d'Esquerra Republicana, ho dèiem ahir, estem a l'inici, a l'inici del gir pressupostari, que s'ha d'anar concretant, ampliant, en el decurs dels propers exercicis.

I és en aquesta línia que entenem la importància de l'acord estratègic i, sobretot, la seva concreció pressupostària en tots aquests àmbits. Estem parlant d'una concreció pressupostària absolutament transversal, que agafa molts, molts departaments, no tot pivota al voltant del Departament d'Economia i Finances. Que el Departament d'Economia i Finances, juntament amb el d'Indústria i Treball, juntament amb el de Comerç, Consum i Turisme, són qui impulsa, però les concrecions pressupostàries les trobem transversals i les estem trobant en aquest pressupost.

El segon eix que m'agradaria destacar és l'increment de la capacitat operativa, tant de l'Institut Català de Finances com de l'Institut Català de Crèdit Agrari, en, concretament, 443 milions d'euros. En aquest punt, doncs, coincidim amb tothom, amb tots els grups parlamentaris, que aquest increment era necessari, i més que n'ha de ser. Més, perquè la feina que estan fent, tant l'Institut Català de Crèdit Agrari com l'Institut Català de Finances, té unes concrecions reals, s'està arribant, en un cas, al món empresarial, a l'altre, a tot un conjunt d'organismes i d'empreses més vinculades amb el sector primari, agrícola i pesca, bàsicament.

El membre de Convergència i Unió ha fet un esment a la designació dels membres del Consell d'Administració d'aquest Institut Català de Finances. Molt breument: si el Govern anterior i els membres designats per aquest Govern anterior haguessin tingut aquesta autonomia i independència que tant reclamava, segurament aquesta mesura que s'ha hagut de prendre no s'hauria hagut de prendre. I és així de clar. (*Remor de veus.*)

I, de fet –i, de fet–, en altres organismes –en altres organismes– on aquells membres, precisament, s'havien distingit per la seva autonomia i independència s'han mantingut. I això és així, i m'estic referint a fets. Per tant, aquesta és la posició i aquesta seria la resposta, possiblement, amb què ens estaven criticant. Tota crítica és bona de rebre, però, en aquest cas, malauradament no tenen raó.

Finalment, quant al control pressupostari i a l'oficina parlamentària de control pressupostari, anteriorment, doncs, s'ha explicat molt bé. De fet, en els treballs que està fent, precisament, la cambra, el mateix Parlament de Catalunya, s'hi inclou aquest punt, i és aquí on s'ha de debatre i on es tirarà endavant aquesta oficina de control pressupostari. Però parlem del control efectiu de l'execució del pressupost, i crec que tot el material d'aquests pressupostos en va ple: introducció de nous mecanismes per evitar l'adopció d'acords que impliquin increment de despesa no pressupostada amb càrrec a la Intervenció General dels controls adients per vetllar pel compliment d'aquesta norma, obligació de totes les empreses i entitats a trametre els seus comptes a la Sindicatura de Comptes abans del 30 d'abril, fins ara era el 31 de juliol. Això estem parlant d'un control efectiu de l'execució pressupostària, que va absolutament en la línia del que serà la futura oficina parlamentària de control pressupostari.

I, finalment, i ja per acabar, la transparència que ha demostrat aquest Departament d'Economia i Finances, una transparència, en primer lloc, en l'elaboració de l'Informe Econòmic i Financer, va ser un gran exercici de transparència. I, en segon lloc, una transparència que m'agradaria dir en aquesta seu parlamentària, en aquest hemicicle, una transparència quant a la informació que s'ha donat del mateix Projecte de pressupostos a tots els grups parlamentaris. No estàvem acostumats a aquest grau de transparència els grups que la passada legislatura estàvem a l'oposició, i m'estic referint concretament als annexos d'inversions. Quan s'ha donat una informació tan..., als grups parlamentaris que actualment estem al Govern com als que actualment estan a l'oposició per igual, cosa que anteriorment no era així. Per tant, destacar aquest grau de transparència elevat.

Bé, finalment, ja per acabar, reitero que rebutjarem ambdues esmenes a la totalitat d'aquesta secció pressupostària, i, per tant, donarem recolzament a aquests pressupostos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor de los Ríos. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, sempre passa el mateix, quan es discuteix el Departament d'Economia tornem a reproduir el que ja havíem dit perquè es pot convertir, vostè, senyor conseller, en l'ase dels cops, no?, contínuament, per part de l'oposició, evidentment, no pels partits que li donem suport, per ara, no? Vull dir que aquesta és una situació que es dona sempre i que s'ha donat sempre, però que, en tot cas, és normal, no passa absolutament res, no?

Home, jo, el que passa és que, a més a més, hem parlat de la Llei d'acompanyament; haurem de tornar a repetir el mateix, no? Tant si la senyora Olano com... Bé, és igual, ja ho tornarem a dir, no passa res, no, perquè allà hi ha tots els temes de la fiscalitat, alguns d'ells, aquestes qüestions, però, bé, també és normal, no passa res, el que passa és que irem repetint coses que ja ens en cansarem a final de juliol, però ho farem, ho farem i amb molta intensitat.

Home, jo volia dir que el Departament d'Economia..., home, estic segur que la senyora Olano i el senyor Castellà estaran amb mi. Si la situació hagués estat diferent, o sigui que ara vostès haguessin arribat al Govern després de molt de temps, segur que haurien fet molts dels passos que ha fet el Departament d'Economia, haurien fet un informe economicojurídic, per allò que vaig dir jo ahir, allò de fer dissabte, a veure com està la situació... Segur que ho haurien fet. Bé, ja estem d'acord amb una cosa, estupend. Han fet bé una cosa: han fet aquest informe. El procediment, el poden discutir, però Déu n'hi do, no?: posar-se d'acord Intervenció General i els experts de dir quins són els criteris –s'han posat d'acord ells, no el Departament–, quins són els criteris que s'han d'establir, hi ha un acord, perquè Intervenció General jo l'entenc tota independència i professionalitat; la mateixa que tenia abans la deu tenir ara, perquè, si no, jugaríem malament.

Molt bé, ho han fet. Veu? Ja estem en una altra cosa d'acord, senyora Olano, veritat que sí? Bé, resulta que estan fent bé les coses per ara; han fet aquest informe, l'han presentat, i els resultats són els resultats. Jo crec que són bastant objectius. I a partir d'aquí, aquí sí que ja podem començar les altres coses que ha fet el Departament a criticar-les, si ho creuen convenient. Però allò que creia que és més important i que ha fet en aquests moments, doncs, em sembla que està bé. I a partir d'aquí ha fet uns pressupostos, i a partir d'aquí un pla de sanejament, que Déu n'hi do!

Per cert, quan parlava de la Llei d'estabilitat pressupostària, senyora Olano, que vostè diu que s'incompleix algun article, doncs, que ha dit. Segur que també es devia incomplir l'any passat, i ara fa dos anys, i quatre, i vuit anys que són, no vostè, perquè no hi era, però el seu partit donava suport a aquests mateixos pressupostos. Bé, no tocava abans perquè no hi havia la Llei d'estabilitat pressupostària, però, a partir que hi ha la Llei d'estabilitat pressupostària, aquests pressupostos són deficitaris i vostès hi donen suport! Home, si ara no estan bé, abans tampoc, senyora Olano, perquè si no, home, no s'entendrien. Però, bé, ja sé que l'any passat no tocava dir això, però en tot cas ara sí, però, bé, és

igual. Ja ens anem situant tots plegats en tot aquest procés, no?

I quant al tema dels impostos i de la fiscalitat, home, ja està explicant bastant, no? El senyor Castellà deia: «–Oh, als actes jurídics documentats no hi ha exempcions fiscals», després el senyor Carbonell n'hi explica unes quantes, diu: «–D'acord, sobre el tema d'habitatge.» Llavors: «–Oh, doncs n'hi hauria d'haver en d'altres.» Bé, en tot cas irem discutint, ja veurà que ja irem explicant que en molts d'aquests aspectes hi és aquesta sensibilitat que vostè reclamava, com no pot ser de cap altra manera.

I no m'estaré massa en el tema dels carburants, ja ho vàrem explicar. Vull dir, s'hi pot estar d'acord o no s'hi pot estar d'acord, i punt. I em sembla que l'argumentació que es dona sobre el perquè es fa aquest impost o el perquè es posa aquest impost sabem que és molt clar, i, a més a més, la possibilitat de la negociació –també buscar algun tipus d'exempció als sectors que poden ser més afectats per aquest tipus d'impost– també es fa. Ho podríem fer d'una manera o ho podem fer d'una altra, però, en tot cas, jo crec que el procediment, també, és molt clar en aquest sentit i ja saben vostès quina és la situació de la sanitat, ben bé que ho saben en tot aquest moment, no?

Escoltin, sobre els canvis de l'Institut Català de Finances i l'Institut Català del Crèdit Agrari, bé, el senyor Sergi de los Ríos els ho ha explicat perfectament i vostè ho sap. Fins i tot pot arribar a intuir-ho –pot arribar a intuir-ho–, o si no pot fer la consulta al senyor Homs que fins i tot li podrà dir el que passa exactament i el que ha passat exactament en el Consell d'Administració. No ens faci dir més coses, perquè llavors ja serà molt més complicada la situació. Ho deixem aquí? Li preguntí al senyor Homs què és el que ha passat, i ha provocat aquesta situació que s'ha hagut de fer, que a ningú li ha agradat –a ningú li ha agradat–, perquè nosaltres mateixos hem demanat explicacions en aquesta situació i se'ns han donat, el Govern ens les ha donades, i em sembla, doncs, que no cal continuar aprofundint excessivament en tots aquests temes perquè no en sortissin massa perjudicats.

Dues o tres qüestions més –ho faig per no repetir el que han dit els meus companys, per anar fent aquestes qüestions, no? Deia de les trampes, senyor Castellà. Escolti, no es posi nerviós en el tema de les trampes, jo ja ho vaig dir ahir: qui ha fet trampes –no sé si és paternitat meva, en tot cas ho diu molta gent, no?–..., és el senyor Pujol el que té la paternitat de les trampes. (*Remor de veus.*) No, no, no, senyora Laura, no, no, no, no s'exclami, és que ho va dir ell! Jo, què vol que li digui! (*Remor de veus.*) Nosaltres fem..., seguim la gran definició que va fer sobre trampes el senyor Pujol i l'apliquem a tot allò que creiem nosaltres que són trampes. (*Remor de veus.*) Escoltin, fer trampes no vol dir precisament una actitud delictiva –o a vegades sí–, però no forçosament, perquè vostè, per exemple –potser no ho fa, no?–, però quan juga a cartes i fa trampes no el posen a la presó. (*Rialles.*) M'entén? No cal portar-ho..., no cal portar-ho a aquesta situació, però entenem la idea de què vol dir «trampes», la idea pujoliana de què vol dir «trampes» amb l'escola concertada? La

senyora Laura sí que ho sap, eh?, però, m'entén? Doncs, a partir d'aquí, aquesta definició, doncs, l'anem aplicant a altres aspectes en què nosaltres hem cregut que hi havia trampes.

En allò que hem cregut –i ja ho sap vostè– que hi havia algun tema de problemes de fiscalitat, perdó, de denúncia, ja ho hem fet, ja sap vostè que ho hem fet moltes vegades. I si vol parlar de l'Institut Català de Finances, també li podem explicar alguna de les qüestions que evidentment no es tornaran a reproduir, perquè, si vol, una de les qüestions estrella que precisament aquest diputat que els parla portava era tot el tema del finançament a una empresa que es deia Eolan.com. Es recorden com va acabar i la intervenció, també, d'alguns membres ara d'aquest Parlament, que abans no ho eren, sobre quina va ser la situació? Perquè, si vol, també li puc dir la capacitat avalista i creditícia que tenia aquest Institut amb una empresa anomenada Puigneró, SA, doncs tampoc li acabo d'explicar, perquè ja sap com ha acabat tot plegat, no? Bé, no ho tornem a repetir, és veritat, no parlem tant del passat, però en tot cas, és clar, si ens colla una mica, és clar, nosaltres haurem d'explicar què és el que ha passat.

Escolti, confiança en el Departament d'Economia. Confiança perquè ha fet..., ha començat bé les coses, jo crec que ho ha plantejat bé, i, a partir d'aquí, veurem com funciona l'Institut Català de Finances, l'Institut Català de Crèdit Agrari, com funciona tot aquest acord estratègic per a la internacionalització de l'economia, a totes aquestes qüestions a mi em sembla que els hem de donar el temps suficient, doncs, perquè veiem si funciona o no aquest nou equip econòmic que hi ha al Govern de la Generalitat.

Aquestes són les qüestions que nosaltres els volíem plantejar i, evidentment, això fa que els hàgim de votar en contra l'esmena a la totalitat del Departament, perquè nosaltres sí que volem donar un vot de confiança al nou equip econòmic del Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. Entrem al debat de les esmenes a la totalitat presentades al Departament de Governació i Administracions Públiques.

La primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, en primer lloc deixi'm que excusi el diputat senyor Pelegrí, que és qui teníem previst inicialment que fes aquesta intervenció, però per una indisposició temporal no podrà ésser-hi, no? Parlem de la secció corresponent al Departament de Governació i Administració Pública, un departament que en els pocs mesos que portem de Govern, doncs, ja ha sofert, com altres, una sèrie de canvis en la seva estructura i en la seva organització i que, per tant, ha anat o perdent o assumint algunes de les competències que inicialment estaven previstes en funció dels equilibris que han ha-

gut de fer els diferents partits que formen part del Govern.

En tot cas, jo em centraré, òbviament, en les competències que li corresponen en aquest moment, que, fonamentalment, són les de funció pública, les d'Administració local i les de cooperació internacional, sens perjudici –també ja ho avanço– d'algunes de les qüestions que esperem que amb el temps es vagin resolent, però que, des del nostre punt de vista, queden encara una mica encavalcades entre diferents departaments, amb una certa indefinició de què és el que acabarà passant pel que fa referència al règim electoral, a l'organització territorial o altres aspectes que, en les mateixes compareixences inicials dels diferents consellers en el seu moment per explicar els seus programes de Govern i, per tant, entenem també amb la traducció pressupostària corresponent, doncs, entenem que hi pot haver certs encavalcaments, tot i que ens consten i esperem, doncs, els esforços de coordinació que hi ha entre aquests departaments.

Passo, en primer lloc, a parlar del que és funció pública, funció pública i Administració pública. Aquí, vostès han tingut un mal començament; un mal començament no perquè ho diguem nosaltres, sinó perquè la resposta del món sindical així ho ha manifestat i, per tant, en tot cas, nosaltres estarem a l'expectativa, però, pel que ens consta i el que han publicat els mateixos sindicats, el que han estat els inicis de negociació col·lectiva, doncs, no han estat de moment, entenem, prou ben encarrilats. Esperem que amb aquests pressupostos i amb els següents i amb aquesta negociació es puguin anar encarrilant de forma positiva, tot i que ens sembla que ni amb la traducció pressupostària ni amb les polítiques o model de funció i Administració pública que l'haurien d'inspirar, no acabem de veure un model clar o unes polítiques clares i definides sobre aquestes qüestions, no?

Evidentment estem d'acord que en funció pública al que hem d'anar és a millorar el servei al ciutadà i, a la vegada, millorar les condicions de treball del personal al servei de l'Administració pública. La millora de les condicions de treball, home, entre altres aspectes passa per l'aspecte retributiu. Jo ara no ho valoraré, en tot cas, simplement és una constatació que vostès, amb aquests pressupostos, el que fan és consagrar –consagrar–, també, evidentment, d'acord amb les previsions que fa el Govern de l'Estat en aquesta matèria, el Govern de l'Estat del PSOE, la pèrdua de poder adquisitiu dels funcionaris amb els increments retributius que vostès contempen, igual que els que hi havia en anteriors exercicis, però, en tot cas, simplement constato que vostès consagren el que en altres ocasions ens criticaven a nosaltres.

Oportunitats perdudes també hi són en matèria de millora de condicions de treball en aquests pressupostos, no tant pel que preveuen com pel que deixen de preveure. Per exemple, oportunitat perduda, i en una qüestió que al seu moment jo vaig formular com a pregunta escrita al conseller, i que el conseller va tenir la gentilesa de contestar dient que, efectivament, s'estava estudiant la possibilitat d'aplicar un determinat percentatge de la massa salarial a finançar aportacions de plans de pensions o assegurances col·lectives que incloguin la

contingència de jubilació per al personal al servei de l'Administració pública. Això no ho hem vist traduït en aquests pressupostos, potser hi sortirà en els futurs, potser formarà part d'aquesta negociació col·lectiva en el seu moment; en tot cas, de moment, oportunitat perduda.

Nosaltres, ja li avanço que, com a esmena, sí que ho hem introduït i demanarem que hi hagi un increment del 0,5 per cent de la massa salarial, específicament, per finançar aquestes aportacions a plans de pensions que li estava referint.

També una altra oportunitat perduda la veiem, no pel que hi ha, sinó pel que no hi ha, en el fet que no hi ha cap pas més, no s'avança absolutament en res respecte a la funció pública, al que és la conciliació de la vida familiar i laboral. L'anterior Govern va fer unes propostes interessants, aquest Parlament les va aprovar, aquestes s'han aplicat, demostrava la sensibilitat en aquest aspecte de l'anterior Govern, ens hauria agradat veure alguna mostra més, algun pas més en aquest mateix sentit en aquests pressupostos, no l'hem vist; en tot cas, en el torn de rèplica, ja ens ho contradiran si no és cert el que jo dic, però ens hauria agradat algun pas més, alguna mostra més, tenint en compte, a més, que la funció pública pot exercir aquest paper per la seva naturalesa i característiques d'exemple, model, motor, impulsor, de cara al món empresarial i social en general, en aquests aspectes que és més fàcil d'impulsar i donar exemple des de la funció pública que no des de, evidentment, el sector privat.

Tampoc veiem un avanç substancial en les polítiques de formació, element important per prestigiar i tenir una funció pública de nivell com la que hem anat fent i pensem que és important continuar tenint.

Tampoc veiem que hi hagi, pel que fa a l'oferta pública d'ocupació... Vostès, aquests dies, hem anat sentint i sentirem que volen fer moltes coses, que es preveuen moltes coses, en la mesura que puguin ser algunes d'elles veritat, però sí que entenem que haurien d'anar amb la correspondència de les dotacions, també, de personal necessàries, i en aquest sentit tampoc ho hem vist reflectit de cap manera especial. I vostès es limiten, en aquest sentit, a reproduir el que ja deien les anteriors lleis de pressupostos, d'anys anteriors, en aspectes com aquest, que també en el seu moment vostès ens criticaven, no?

No tant com a funció pública, però administració pública en general, un aspecte important a destacar és que vostès contradiuen..., i després vostès em diran que no, i tindrem ocasió, si convé, de treure xifres concretes, però en tot cas jo ara els ho avanço. Administració pública en general; ho plantejo perquè estem parlant del Departament de Governació i Administracions Públiques, però administració pública en general. Vostès generen més despesa corrent; no és cert el compromís de reducció que vostès deien –després parlarem de les xifres, si volen–, vostès generen més despesa corrent. Hi ha més despesa per a alts càrrecs i personal eventual –això són dades concretes, objectives. Vostès preveuen més diners i menys limitacions per a dietes, assistència a consells d'administració. Vostès preveuen més despesa per a disseny, elaboració, seguiment de treballs tèc-

nics, estudis i enquestes, en el marc del Departament i, en general, amb una línia clara d'externalització de determinades tasques que podrien fer perfectament una administració i una funció pública com la que tenim, de confiança, de prestigi, com ha demostrat el mateix canvi de Govern.

I vostès no plantegen seriosament un avanç en el que és l'Administració oberta i el model d'administració oberta que nosaltres preveiem i havíem iniciat en el passat. No només no la preveuen, sinó que fins i tot desapareix una partida que hi havia en els anteriors pressupostos de dotació amb 6 milions d'euros al món local, precisament, perquè avancés també a favor d'aquesta Administració oberta de Catalunya. Aquesta partida hi era en anteriors pressupostos, en aquests no hi és.

Acabo amb el tema funció i Administració pública. Malgrat tot això, malgrat les crítiques que els faig, el que queda clar és que tenim una bona funció pública, una bona funció pública que ha permès un traspàs de funcions, jo crec, important. En aquesta creació d'aquesta funció pública, suposo que els anteriors governs alguna cosa hi deuen haver tingut a veure. I tenim uns excel·lents professionals que, afortunadament, supleixen la manca d'acció i decisió i impuls polític del nou Govern. Afortunadament –i ho sabem tots–, la funció pública, l'Administració pública també actua moltes vegades per inèrcia, i encara és aquesta inèrcia que ve de l'impuls d'anteriors governs el que ha permès que, davant d'aquesta manca d'impuls i actuació política del Govern en aquests sis mesos, les coses continuïn, afortunadament, funcionant per al país.

Pel que fa a l'Administració local, celebrem que hi hagi hagut un acord entre la Diputació de Barcelona i el Govern de la Generalitat per posar fi als litigis que hi havien. El que passa és que volem, això sí, constatar una sèrie de coses. Això mostra clarament que aquí hi havia algú que no jugava amb lleialtat fins avui en dia; algú no jugava lleialment. I no jugava lleialment la Diputació de Barcelona, perquè, si ara fa l'acord, o és que abans no era lleial, o no ho és ara. I més quan hi havia una actuació diferent de la Diputació de Barcelona i de les altres tres diputacions.

Vostès ens podran dir que això és culpa de l'anterior Govern i que ara ha estat possible l'acord perquè hi ha un nou govern. Home, però, en tot cas... Jo, en aquest cas, em remetria a les sentències del Tribunal Suprem que han anat donant la raó a la Generalitat. Per tant, alguna deslleialtat i responsabilitat, com vostès, amb aquest acord, ara mateix consagren, hi deuen haver tingut en compte la Diputació de Barcelona i la política sectària que en el seu cas aplicava.

Tot i així, lamentem que aquest acord hagi reduït d'una forma important l'estimació d'aportacions que nosaltres enteníem que s'havien de fer. S'ha quedat molt per sota, i això, en definitiva, va en perjudici del conjunt de municipis de Catalunya i de la ciutadania de Catalunya, especialment els de les comarques que no corresponen a aquesta Diputació que he esmentat.

Celebrem també, perquè es consagren, el model de finançament i el Pla únic d'obres i serveis, que vostès realment potencien, amb les aportacions aquestes de les diputacions, més que de la mateixa Generalitat, que

creixen per sota de la mitjana del pressupost, però ho celebrem. Ho celebrem, en tot cas, perquè consagra el model que nosaltres havíem implantat i que vostès en anteriors exercicis, també, tant ens criticaven.

I lamentem també que aquests pressupostos prevegin una distinció important pel que fa a la potenciació i a les aportacions de la Generalitat als municipis, en distingir els de menys de mil habitants i els de més de mil habitants. Als de menys de mil habitants s'incrementa un 2 per cent; els de més de mil habitants s'incrementen un 6 per cent. És a dir que la immensa majoria de municipis de Catalunya, prop de cinc-cents, que estan en aquesta ràtio, per sota dels mil habitants, veuran incrementada sensiblement de forma inferior les aportacions de la Generalitat que els municipis grans.

I també pensem que el finançament dels consells comarcals hauria d'haver rebut un increment més important. S'incrementen un 7 per cent, lluny de la mitjana de les seves necessitats i del que en altres aspectes s'incrementen aquests pressupostos, la qual cosa mostra que potser no és una prioritat, en aquests moments, per a vostès.

L'últim aspecte de les tres grans àrees que corresponen a aquesta secció: el que és la cooperació internacional. El conseller, a la seva compareixença per explicar la política en aquesta matèria, va assumir un compromís d'increment progressiu dels recursos econòmics, amb aquest destí de cooperació internacional, que havia d'arribar al final de la legislatura al 0,7 per cent dels ingressos i que en aquest exercici ja havia d'arribar als 20 milions d'euros, la qual cosa implicava un increment de 6 milions d'euros. Analitzant els pressupostos en aquest moment, no hi ha l'increment dels 6 milions, hi ha un increment de 5, però en realitat el que és ajut, ajut real, l'hem de quantificar en 3. Per tant, es queda a la meitat d'allò a què vostès mateixos es van comprometre en la compareixença en què van explicar les línies d'actuació en aquesta matèria.

Per tant, simplement avanço que entenem que hauria de ser superior i que amb aquests increments progressius difícilment podrem aconseguir, al final de la legislatura, aquest compromís final del 0,7, perquè, evidentment, amb aquests ritmes de creixement serà impossible arribar-hi.

Vaig acabant ja, senyor president. En la mateixa compareixença es va anunciar la creació del comitè català d'emergència, i es deia que disposaria de recursos humans i econòmics. No els hem sabut veure. En tot cas, si hi són, també agrairíem que se'ns digués.

I, per tant, per totes aquestes qüestions, per totes aquestes matèries, per tots aquests neguits, mancances i crítiques que els he fet, nosaltres entenem que hem de defensar l'esmena de devolució d'aquests pressupostos en aquesta secció al Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Puigdomènech. Pel Grup Popular, i en defensa de la seva esmena a la totalitat, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller... Home, per no repetir-me en el que deia el senyor Puigdomènech, intentarem anar per un altre costat, perquè, si no, això es fa molt avorrit, no? (*Rialles. Veus de fons.*) No, ho deia..., vostè em complementa, i ja està, no? O sigui, l'avorrit és tot el debat, no vostè.

Aleshores... Home, és una conselleria d'activitat taxada, se'n poden agafar alguns aspectes; el senyor Puigdomènech els feia, i no hi entrarem més. És una conselleria, de totes maneres, que jo no sé si..., que té la seva història, no?; té la seva història de quan es crea. Tornem a estar amb una conselleria política; amb «política» vull dir que neix d'unes necessitats polítiques. En aquest cas, les necessitats no són de vostès, no són de l'actual Govern de Catalunya; les necessitats són de l'anterior Govern de Catalunya, i tots les coneixem.

Bé, és necessària, la conselleria, o no? Jo crec que no –jo crec que no. No dic... –tornem a estar amb les distincions, i ho dic per no tornar a tenir una petita picabaralla amb el senyor Bosch–, no dic «les funcions» de la conselleria, sinó la conselleria en si. I no és que el vulgui deixar sense feina. Però crec que no és una conselleria, que com a departament abans no hi era, fa quatre anys no hi era, neix d'unes altres necessitats –neix d'unes altres necessitats–, i, bé, vostès la recullen, la mantenen, en creen d'altres, però potser no justifica les funcions que sí que són necessàries però que podrien estar en altres departaments. A més a més, recordo que vostès, els partits que avui formen part del Govern de Catalunya, van criticar en el seu moment la creació d'aquesta conselleria, i la van criticar bastant durament, per la conselleria en si i pel fet que en va motivar la creació. Bé, en les noves línies que aquests pressupostos i altres coses voldríem marcar, doncs, una mica de coherència de tant en tant no estaria malament.

Però, a més a més d'això i, hi insisteixo, per no entrar en temes que ja s'han dit, hi ha algunes coses de l'interior de la conselleria que jo no entenc, sincerament no entenc, o no entenc en tota l'estructura global, no? De la conselleria depèn l'Institut Europeu de la Mediterrània; ho trobo molt bé. El que no acabo d'entendre –ja sé que no afecta la conselleria, però sí que afecta tot, i estem parlant una mica de tot– és per què el Patronat Català Pro Europa depèn de Presidència i l'Institut Europeu de la Mediterrània depèn de la conselleria de Governació; sincerament, no ho entenc. No entenc el perquè es manté –i insisteixo en el «es manté»– aquesta distinció, perquè els dos són, diguem-ne, dos organismes, per entendre'ns, entre cometes, «internacionals», o diguem que surten fora de l'àmbit de Catalunya, d'Espanya, o potser Europa –això és més casa nostra, i l'altra no tant. Però no entenc el problema de la distinció. Mantenen, jo crec, heretat –i no s'ho han plantejat–, un altre problema, precisament fruit de quan neix la conselleria, i tampoc val la pena recordar la història, perquè també tots la sabem, però jo crec que no té massa sentit, aquest tema.

Creen l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament; és de nova creació. Bé, potser sí que té sentit que estigui a la conselleria, o a Presidència. Per què

no ho ajuntem tot a la conselleria, o ho traiem tot? I per tant... O posem aquí també el Patronat Català Pro Europa, l'Institut, l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, o ho traiem tot i ho posem en un altre lloc. Perquè, si no, anem repartint.

La doten amb 18 milions d'euros, 3.000 milions de pessetes, i, com que he dit que no em repetiria..., aquí també comparteixo molt el que deia el senyor Puigdomènech: molt lluny dels objectius –molt lluny dels objectius–, és un primer pas, però molt lluny dels objectius. Vull dir, suposo que un cop més ens trobem amb allò que quan un està, doncs, diguem-ne, a l'oposició és molt fàcil demanar, marcar objectius; després, els números i la realitat són molt durs.

I un interrogant: què és la promoció cultural, amb 20 milions d'euros? Home, què és la promoció cultural, ja ho sé, no?, però... M'ho imagino pel seu nom: promoció cultural. Però a la conselleria de Governació? Per què no a la conselleria de Cultura?, o quina diferència hi ha? No, no, aquí no ho dic amb crítica, és un interrogant, escolti'm; un que, modestament, doncs, no ho acaba, de tant en tant, d'entendre tot, que li agradaria que li ho expliquessin.

Però vull parlar, d'una manera més concreta, perquè tampoc ho entenc, del 50 per cent del pressupost de la conselleria. I el 50 per cent del pressupost de la conselleria està en fons de cooperació, i està en el Pla únic d'obres i serveis, als ajuntaments. Home, diuen que l'actual Govern de Catalunya, no..., de dir: «Bé, allò del tripartit.» Ja veuen que a mi no m'agrada utilitzar això i parlo del Govern de Catalunya. Si tinguéssim de parlar, de totes maneres, amb aquell llenguatge del tripartit, potser seria millor parlar del quadripartit, perquè tots sabem que es diu allò que «tots els governs, no?, com a mínim són governs de coalició», perquè hi ha el ministre, el conseller d'Economia i Finances o del que sigui, o d'Hisenda, i la resta dels ministres o la resta dels consellers. Per tant, aquí n'hi han quatre, no n'hi han tres.

Per tant, jo ja entenc que en aquest Govern de coalició també amb el conseller d'Economia i Finances, de tant en tant, sorgeixen problemes. Però hi ha una cosa que no entenc, sincerament, i també m'agradaria, doncs, que ens clarifiquessin, perquè crec que és important, deia vostè en una compareixença seva, i cito textual: «Així, doncs, i en espera de l'aprovació del pressupost del 2004, tal com ja vaig avançar en la meua compareixença a la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat, el que vol fer el Govern és el següent: primer, doblar el total de recursos disponibles del Fons de cooperació local de Catalunya.» Això, ho deia vostè. Aleshores, jo sé sumar molt poc, però un agafa el pressupost del 2003 i llegeix «62 milions d'euros 967.000» i agafa el pressupost del 2004 i llegeix «74 milions 012». No dobla això –no dobla. Jo ja entenc que la coalició amb el conseller d'Economia i Finances és molt dura, i més en el cas de l'actual conseller, i això és bo –i això és bo–, però això no dobla.

Segona cosa, deia: «Segon, augmentar...» És un 18 per cent, si no m'equivoco, més, no? «Segon, augmentar la dotació del Pla únic d'obres i serveis 2004-2007 en un 43 per cent respecte al quadrienni anterior. Això s'a-

conseguirà destinant al Pla d'obres i serveis 60 milions d'euros, més del que l'anterior Govern havia consignat mitjançant el corresponent acord de finançament local.» Un torna a agafar... (Veus de fons.) Sí, sí, però, aquí ja ho sé que és a quatre anys, però, és clar, un torna a agafar –no, aquí hi ha un acte de confiança– 2003 i llegeix «46 milions 207», i en el del 2004, en què hauria d'iniciar aquest camí –esperem que sigui un inici modest, però un inici–, «2004, 46 milions 633.000 euros», 400.000 euros més, és a dir, exactament un 0,8 per cent. Home, bé, potser en els pressupostos, com que aquest s'ha dit que és de transició, doncs, en les transicions passa que són unes coses modestes i en els propers pressupostos –i en els propers pressupostos–, doncs, això ja s'anirà arreglant. De totes maneres, si hem d'incrementar un 43 per cent en quatre anys i comencem el primer any amb un 0,8 per cent –0,8 per cent–, en principi tot fa suposar la feina que tindrem en el futur per poder arribar als objectius, en el cas del Pla únic d'obres i serveis. I ja s'ha vist que doblar, en el tema de la cooperació local de Catalunya, això sí que falla per tots costats, almenys segons les meves sumes.

Estem parlant del 50 per cent del seu pressupost. Torno a repetir que entenem perfectament les dificultats que després un té sempre amb el conseller, amb el ministre o amb el que mana en les economies d'un país, però no està ben enfocada, la línia.

Considerem, per tant, hi insisteixo, que és una herència. Qüestionem no la necessitat de les tasques de la conselleria, del Departament, sí, del Departament, i considerem que els seus principals objectius, els que vostè marcava, els que impliquen el 50 per cent del pressupost del Departament comencen a no complir-se. És per això que presentem aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. Per a un torn en contra, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'entrada els avanço el nostre vot en contra a les esmenes presentades, i ara intentaré de manera breu i concisa explicar per què no les acceptem.

Mirin, aquest és un departament intern dintre de la Generalitat, és un departament que presta serveis als altres departaments, que vetlla per la qualitat de l'Administració a través de la formació dels seus funcionaris i que dota els departaments d'instruments, com els aplicatius informàtics que poden desembocar en altres maneres de gestionar la informació, com a través, doncs, de les noves tecnologies, i per tant intenta modernitzar el conjunt de l'Administració.

Com han estat els pressupostos? Com s'han fet aquests pressupostos? Doncs, a part de reiterar, com els meus altres companys, que són uns pressupostos de transició, que al setembre quan discutim els pressupostos del 2005 veurem, realment, el canvi que hi volem donar, sí que és veritat que aquest any s'ha fet un important es-

forç de contenció de la despesa, en especial de la despesa interna. I si ahir dèiem que hi havia departaments en què els salaris dels alts càrrecs representaven, doncs, el 50 per cent dels salaris dels funcionaris, aquí tenim un departament en què aquesta proporció només és del 10 per cent, s'han reduït càrrecs i, per tant, jo crec que hem de felicitar els responsables del Departament per aquest esforç que han fet.

Quant a la resta de despeses, bàsicament, vostès ja ho han dit, hi han tres grans blocs. Trobem tot el que és despeses de treballadors, de funcionaris, despeses relacionades amb l'Administració Oberta de Catalunya, ja que aquest és el Departament responsable d'aquesta Administració, i despeses assignades a les administracions locals.

Amb relació a la despesa del funcionariat, ja he fet un breu comentari i no hi insistiré. Si que voldria explicar com s'ha trobat aquest Departament amb relació a la despesa amb l'Administració Oberta. Mirin, el Govern passat va crear l'Agència Catalana de Certificació, nosaltres aplaudim aquesta decisió, pensem que Catalunya ha de tenir una agència pròpia de certificació, perquè això li dóna un relleu i la posa a nivell internacional, quant a signatura digital, però, saben quin és el pressupost que el Govern anterior va consignar per a aquesta Agència? 0 euros. En el pressupost del 2003 l'Agència Catalana de Certificació tenia destinats 0 euros. I saben com es va pagar això? Doncs, mirin, diferint; diferint el cost i fent que els que venien darrere, amb aquell concepte tan estès de la plurianualitat, ara ho hagin de pagar. De manera que ens trobem que aquest Govern no solament ha consignat en aquest pressupost la despesa corrent que genera treballar amb l'Agència Catalana de Certificació, sinó que ha inclòs el pagament, que no s'havia fet, de l'any anterior. És a dir, hem fet net, ras i curt.

Un altre tema, la promoció i desenvolupament dels serveis d'informació. Doncs, ens trobem amb una cosa similar. Ens trobem que tenim un deute de 14,9, és a dir, gairebé 15 milions d'euros en concepte de plurianualitat, que s'havia gastat l'any anterior i que ho ha d'anar pagant aquest Govern any rere any.

A la senyora Carme Gil li sembla molt bé aquest sistema, doncs, miri, a mi no m'ho sembla gens, em sembla que això és una presa de pèl, perquè si mirem els resultats que hi han hagut en aquest projecte, que vostès acaben de criticar amb boca del seu diputat i que aquí ha dit que l'AOC no tenia els resultats esperats –no sé si ho ha dit amb aquestes paraules o amb unes altres, però hem entès això– i a sobre ho fan pagar als que vénen. Miri, això no se'n pot dir de cap manera bona gestió. Però és que a més a més no n'hi ha prou, és que a més a més vostès no s'han llegit bé el pressupost, perquè ens acaben de dir que hem eliminat els 6 milions d'euros que es van acordar en el Pacte per a la promoció i el desenvolupament de la societat de la informació en les administracions locals, Pacte signat el juliol del 2001. Doncs, no sé com s'ho han fet per dir que l'hem eliminat, perquè hem fet justament el contrari, nosaltres el que hem fet és posar-n'hi. Saben quan hi havia en el pressupost per a aquest Pacte, el 2003? Vint..., no milions, no, ni mils: 20 euros. I nosaltres hi hem posat els 6 milions, el que passa és que no els

deuen haver trobat perquè estan en la partida destinada als ajuntaments, evidentment, perquè això és un ajut als ajuntaments i les administracions locals.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Miri, li diré la partida, exactament és la 764.110100, i aquí trobarà els 6 milions d'euros d'aquest any i trobarà els 20 euros que hi havien el 2003.

Però és que encara tenim més deutes, encara hem de pagar més deutes. Hi ha una societat que es diu Serveis de Productes Electrònics, aquesta societat és la que gestiona el portal 365 o Administració Oberta, doncs, el cost de funcionament intern d'aquesta societat, és a dir, no dels productes que pugui generar, sinó el seu dia a dia, això val 6 milions i mig d'euros l'any; 6 milions i mig d'euros l'any que hem de pagar i que nosaltres no hem decidit ni l'estructura d'aquesta societat ni el seu personal ni el seu salari ni el lloguer dels seus immobles, ens ho hem trobat donat.

Bé, jo crec que això ja dóna una idea de com han anat els pressupostos d'aquest any, com s'han intentat eixugar deutes, pagar el que es devia i, a sobre, intentar fer alguna cosa més.

Hi ha un altre bloc a comentar, que és tot el que és ajut a la cooperació. Aquí penso que també hi ha hagut un altre error, en aquest cas. No ho sé, senyor Vendrell, l'Agència Catalana de Cooperació ja existia, no l'hem creada nosaltres ara. L'Agència Catalana de Cooperació existia i nosaltres justament el que havíem dit és que volíem dotar-la amb més pressupost. L'any passat va tenir un pressupost de 13 milions d'euros, i aquest any n'hi hem posat 18. Per tant, l'increment és de 5 i no de 6 com nosaltres voldríem, però amb tots aquests deutes que hem hagut de pagar, ho sento, senyor diputat, però no l'hem trobat aquest milió que falta, intentarem posar-lo l'any que ve.

Aquí sí que voldria fer esment que aquest compromís de treballar en el món de la cooperació és un compromís de legislatura. Per tant, nosaltres ens hem compromès que al final de legislatura el 0,7 dels tributs propis els destinarem a cooperació, i això significa que l'any 2007 aquesta partida, que ara és de 18, haurà de ser de 69 milions i mig d'euros. I, per tant, caldrà fer un esforç, i jo des d'aquí encoratjo el conseller que, diguem-ne, de bon rotllo es baralli amb els seus socis d'Economia per intentar aconseguir que això sigui possible, perquè entenc que Catalunya requereix i mereix tenir aquest tipus d'actuacions de solidaritat.

En tot cas, en el torn de rèplica tindrem ocasió de continuar comentant els diversos números que vostès han exposat.

Per acomiadar-me, una pregunta al senyor Vendrell, i és que jo crec..., almenys jo no he sabut trobar la partida de promoció cultural a la qual vostè feia esment. És cert que en el pressupost del 2003 hi havia una partida de promoció cultural, però en el 2004 ha desaparegut, s'ha dotat amb 0 euros, justament perquè nosaltres també creïem que no era el lloc adequat on posar-la.

I ara passaré la paraula al meu company de grup, l'il·lustríssim i alcalde diputat senyor Alfons Quera, que co-

mentarà els aspectes relacionats amb l'Administració local.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Doncs té la paraula l'illustre diputat senyor Alfons Quera, per a la resta de temps que li queda, al seu Grup Parlamentari.

El Sr. Quera i Carré

Bé, bon dia. Senyor president, senyores i senyors diputats, com molt bé ha dit la il·lustre diputada Aragonès, a mi em tocava tot el que fa referència, doncs, a la Direcció General d'Administració Local, que és el món municipal.

Els pressupostos, com molt bé s'ha dit, s'ha repetit, i especialment per part del nostre Grup Parlamentari, els pressupostos de la Generalitat del 2004 són uns pressupostos de transició que vénen molt condicionats per l'herència, doncs, de l'anterior Govern. La novetat que plantegen respecte al passat són la contenció de la despesa, mesures normatives de control pressupostari –això és bo recordar-ho–, reducció de la despesa corrent discrecional i un pla d'equilibri pressupostari. Això pel que fa al pressupost de la Generalitat de cara al 2004.

Seguint en aquesta línia de contenció, transparència i austeritat, al Departament de Governació, i concretament pel que fa a la Direcció General d'Administració Local, hi destacaria especialment l'increment substancial que hi ha hagut de cara a aquest pressupost del 2004 dels fons destinats a lliure disposició per als municipis, així com també l'increment de la dotació de la prestació supramunicipal i l'aplicació del mateix increment pel que fa a la dotació destinada als consells comarcals.

El Fons de cooperació local de Catalunya s'ha incrementat en un 13 per cent, que en quantitats absolutes representa 8 milions d'euros. D'aquests 8 milions d'euros, de cara als ajuntaments ha representat un increment del 16 i mig per cent respecte al passat, això en quantitats absolutes representa 6 milions d'euros, però no cal dir, i queda demostrat amb aquests pressupostos del 2004, que representen una aposta clara de l'actual Govern pel que fa al món local.

Aquest fet, aquest increment del 16 i mig per cent, que, en quantitats absolutes, ho repeteixo, són 6 milions d'euros, comportarà una millora, entenem, molt important pel que fa, doncs, al finançament de lliure disposició dels municipis de Catalunya, que, actualment, no està de més recordar-ho, pateixen uns problemes estructurals pel que fa a les seves hisendes locals prou importants. Com a alcalde d'un municipi de menys de mil habitants, doncs, així ho constato.

Seguint, doncs, en el món local, en els propers anys és de preveure un major increment de la participació en els ingressos de la Generalitat pels ajuntaments pel que fa al període 2005-2007. Concretament, sembla que des de la conselleria es té la intenció de duplicar els fons pel que fa referència al Fons de cooperació local.

Des del Departament de Governació també s'ha incrementat, i així consta en el pressupost del 2004, un 7,7 per cent el destinat al Fons de cooperació local pel que fa referència als consells comarcals; en quantitats absolutes, són 2 milions d'euros.

Aquest increment, i explico d'on ve, als consells comarcals, pel que fa referència al Fons de cooperació local, ve d'un 3 per cent, aquest increment, de l'import consignat a l'exercici 2003 més 1,2 milions d'euros que passen a destinar-se a la convocatòria de subvencions per al desenvolupament d'activitats comarcals a integrar en el programa de cooperació econòmica Xarxa 41, fons finalistes, el Fons de cooperació local i fons de lliure disposició.

Pel que fa al Pla d'obres i serveis, dir, doncs, que pel que fa al 2003 hi ha hagut un increment en quantitats absolutes a la vora de 370.000 euros. Ara bé, crec que és important destacar que en un futur és previst, pel que fa a la conselleria de Governació, com s'ha dit molt bé abans pel que fa al diputat Vendrell del Partit Popular, que s'incrementarà en el quadrienni 2003-2007 l'aportació al Pla d'obres i serveis en 60 milions d'euros.

Els que fa anys que estem en ajuntaments, concretament, doncs, qui us parla fa cinc anys que està al capdavant d'un ajuntament de l'Alt Empordà, sabem el que això representa, aquest increment tan destacat pel que fa al Pla d'obres i serveis; Pla d'obres i serveis que va destinat a aquest tipus d'inversions, doncs, a donar serveis bàsics amb inversions molt importants per a municipis especialment petits, i això vol dir, doncs, que des de l'actual Govern es constata que Catalunya comença en els ajuntaments, com molt bé s'ha dit en plens passats.

Destaca també que s'han consignat 21 milions d'euros al Departament de Governació per donar compliment al pacte per a la promoció i el desenvolupament de la societat de la informació a les administracions públiques, signat, com molt bé ha dit abans la diputada que m'ha precedit, el passat 23 de juliol entre les diferents administracions catalanes. Concretament, pel que fa a la Direcció General d'Administració Local, dels 21, se n'han consignat 6 –es confirma el que deia la diputada que m'ha precedit–; en els pressupostos de l'anterior Govern hi havia una partida de vint euros, constato també. Aquests 6 milions d'euros són per a projectes relacionats amb la promoció i desenvolupament de la societat de la informació en el món local.

I vaig acabant. Per capítols, ho resumeixo, de la Direcció General de l'Administració Local, s'observa que hi ha hagut un increment respecte el 2003 del 15 per cent del capítol 4, que fa referència a les transferències corrents, i un increment del 10 per cent pel que fa a les transferències de capital. En canvi, les despeses en béns corrents i serveis s'han reduït un 28,5 per cent.

Tot plegat ens porta a constatar que el pressupost del Departament de Governació ha fet un esforç important –ha fet un esforç important– per la contenció de la despesa corrent al mateix temps que s'ha incrementat d'una manera substancial els fons destinats a lliure disposició als municipis, el Fons de cooperació local, i també en aquesta legislatura s'incrementarà un 40 per cent l'aportació al Pla d'obres i serveis; pressupostos,

doncs, que es caracteritzen per la seva austeritat, contenció i aposta clara en aquests anys que vénen pel món local.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, amb relació a la intervenció de la senyora Aragonès, un parell de reflexions només. Vostè ha dit: «És que paguen els que vénen al darrere.» No, el que paga és el Govern, i el Govern ho paga a través dels impostos i els recursos que plantejem entre tots. Ho dic perquè no tinguem la temptació de patrimonialitzar certes coses: el Govern també és el nostre Govern, és el Govern de tots, i paga, el Govern, en el que és una pràctica habitual en determinades inversions i despeses que, necessàriament, per la seva pròpia naturalesa, tenen caràcter plurianual. Per tant, no hi veig aquí tantes recances com vostès plantegen i, a més, tenint en compte que si anéssim a analitzar els ajuntaments on governen, això passa exactament igual.

Per tant, no es preocupin tant per les decisions anteriors, perquè ni el món comença amb vostès ni acaba amb vostès, i d'aquí a tres anys possiblement nosaltres ens trobarem amb el mateix que vostès diuen. Per tant, vostès quan assumeixen el Govern l'assumeixen amb tot el bagatge positiu i algunes coses negatives, evidentment, perquè no sempre tot es fa bé, des del nostre punt de vista molt més de positiu que de negatiu, però amb tot. I nosaltres d'aquí a tres anys, o abans, vostès sabran, ens trobarem igual.

Només per precisar algunes qüestions. L'Agència de Certificacions, vejam, inicialment no estava dotada perquè és que quan va entrar a funcionar i després, en l'exercici 2003, via transferència, sí que hi va haver la dotació corresponent. I ara vostès també ho poden fer.

Efectivament, aquests vostès diuen que són uns pressupostos de transició. Jo, en tot cas, els dono aquesta confiança de vejam si en els propers realment poden plantejar una alternativa diferent com la que proclamaven en el passat en el que és el model de funció pública, que no el veiem, amb el d'Administració pública, que no el veiem, i, en el fons, doncs, d'aquí a un temps, potser més enllà d'aquests pressupostos, ho veurem i potser els haurem de recordar algunes de les coses que també estan dient vostès aquests dies aquí.

Pel que fa a la funció pública, una novetat que hi ha sí que hi és..., una novetat hi és: la funció d'arbitratge que ha d'exercir Funció Pública des del Departament de Governació; arbitratge per posar d'acord les desavinences entre diferents departaments. Home, no és seriós –no és seriós– que s'hagi de recórrer a la Secretaria de Funció Pública per posar d'acord el Departament de Política Territorial i el Departament de Medi Ambient i Habitatge per veure com es distribueixen i s'assignen els recursos humans i personals entre els dos departaments, fruit d'una divisió, ara no és el cas de parlar-ne, en matèria d'habitatge que jo crec que és una víctima

trista i lamentable dels acords de vostès, i una mostra més, que Funció Pública hagi hagut d'exercir funcions d'arbitratge per decidir on ha d'anar l'assignació de funcionaris d'una antiga direcció general que s'ha dividit. Això no havia passat mai; és realment una competència nova que veiem que exerceix el Departament de Governació i Administracions Públiques.

Ho repeteixo, perquè no se n'ha dit res: un element preocupant, aquest increment importantíssim d'externalització de determinades tasques, estudis i treballs, que poden generar certa desconfiança en una funció pública professional com la que tenim, i que, per tant, aquí no se me n'ha dit res abans i jo ho torno a posar sobre la taula.

Com poso sobre la taula, hi insisteixo, les despeses corrents i les despeses per alts càrrecs i personal eventual. No tindrè, ja veig, temps de donar les dades, però més enllà del que correspon pròpiament al Departament de Governació i Administracions Públiques, és el Departament d'Administracions Públiques que ha de vetllar per la contenció i el compliment dels acords i promeses, no només del mateix Departament, del conjunt de l'Administració pública catalana.

I és cert que en el concretament de Governació està per sota dels increments de la mitjana, però en el que és el conjunt d'Administració pública de la Generalitat s'incrementa la despesa corrent en el 8 per cent; s'incrementen els sous i despeses per alts càrrecs de forma considerable, el 2,8 per cent, i s'incrementen les despeses, com deia abans, per estudis, programes i externalització, es doblen. (*Veus de fons.*) Sí; no del Departament, sinó del conjunt, però, pel qual ha de vetllar el Departament competent en matèria d'Administració pública.

I acabo, senyor president, veient que tampoc se m'ha contestat, pel que fa a la cooperació internacional, quina és la línia que es pensa adoptar per complir els compromisos que vostès mateixos han anunciat i adoptat, en la línia d'increment d'inversió real en aquest camp tan important.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té ara la paraula, en nom del Grup Popular, per al torn de rèplica, l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

No, d'una manera molt breu. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., bé, nosaltres hem manifestat que algunes coses, diguem-ne, no quadraven, que alguns números..., alguns objectius no es complien, que doblar no es doblava, que créixer no es creixia... Home, entenem les seves justificacions, segurament són raonables, o no, però en qualsevol cas justificacions, i, per tant, doncs, mantenim l'esmena tranquil·lament, perquè simplement el que s'ha fet és justificar.

I quant al tema de promoció i cooperació cultural, que vostè em preguntava en concret, senyora Aragonès, el programa 45.53... Suposo que tots tenim tants papers,

tants títols i tants números davant que, de tant en tant, no trobem les coses i ens emboliquem.

Res més.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. El Grup que ha fet el torn en contra vol fer contrarèplica? *(Pausa.)* Té la paraula la senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, donar la raó al senyor Vendrell pel que fa a la partida que acaba d'esmentar..., però jo també tenia la meua, en el sentit que, dintre de Secretaria General, i en concret a la partida 226.11, aquesta, efectivament, destinada a promoció cultural, doncs, s'havia eliminat. Per tant, doncs, teníem raó tots.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

No sé..., jo crec que abans hem contestat com ho volíem fer per arribar als 69 milions d'euros el 2007 amb relació a cooperació. És molt simple, posant-ho en el pressupost de cada any i vetllant, com li ha demanat el conseller, perquè això sigui efectiu. I esperem que nosaltres, doncs, ho votem a favor.

També vull agrair al senyor Puigdomènech que en el fons ens ha fet un reconeixement en aquest Departament, i és que ha reconegut que és un departament que ha fet un esforç de contenció de la despesa interna i està, com ell diu, per sota de la mitjana amb relació al cost, doncs, dels alts càrrecs i eventuals.

Per tant, gràcies, senyor Puigdomènech, per aquest reconeixement. I jo crec que està tot contestat.

Moltes gràcies.

(Pausa.) Perdoni, un moment, que el senyor Quera contestarà.

(El president dona la paraula al Sr. Quera i Carré.)

El Sr. Quera i Carré

Sí, simplement constatar, doncs, dos coses: amb l'acord ja de l'actual Govern es triplicarà l'aportació al Fons de cooperació local, i també dir, doncs, que s'incrementarà en un 48 per cent l'aportació pel que fa al Govern al Pla únic d'obres i serveis.

Dir, i acabo, que, a comarques de Girona, que és d'un 20, hi ha hagut un increment d'un 60 per cent, i això té un nom que és «equilibri territorial».

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, seguidament, per fixar posició, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors consellers, senyores i senyors diputats..., pocs. Sens dubte l'assistència correspon a una metodologia de

debat d'aquest pressupost, que requereix –i em consta que la Mesa del Parlament ja ho té en compte– una cirurgia, vaja, no unes modificacions, cirurgia.

Em correspon de posicionar-me en nom del Grup del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi. I el posicionament pot anar per dues vies: per la via d'afermar quins són els criteris per donar suport al pressupost –i, en concret, a la secció que correspon ara tractar–, com també pronunciar-me sobre els arguments que aquests diputats que han defensat l'esmena a la totalitat han posat de manifest fa uns minuts.

Jo els ho dic, ras i curt, senyor Vendrell, senyor Puigdomènech, penso que farien molt bé de retirar l'esmena. Farien molt bé perquè jo no he vist arguments, no de pes, sinó de cap tipus, que facin viable la presentació d'aquesta esmena.

Senyor Vendrell, en principi, vostè gairebé s'ha equivocat de Departament, perquè sí que té raó que fa uns anys es va crear un departament *ad hoc* per a un líder important, que ara no està aquí, que està en una altra cambra legislativa, que, de fet, va tindre una vida curta com a membre del Govern de Catalunya, i que va fer una cosa bona, que és que va intentar posar una miqueta d'ordre en tot això de l'ordenació territorial de Catalunya. Però, com que li van dir que no convenia, doncs, aleshores se'n va anar. Però això no vol dir que el Departament de Governació, com a departament de l'Administració pública catalana i també les seves relacions amb les altres administracions públiques, no tingui una necessitat d'existència, jo diria, gairebé perenne al que és el Govern.

I després, també, permeti'm, que ha parlat d'algunes pinzellades sobre aquells aspectes de l'acció exterior del Govern, que curiosament correspon al Departament de Governació però són coses dels pactes, que jo també li diria que en algunes coses estic d'acord amb vostè però que no, diguem-ne, permeten sustentar una esmena d'aquest tipus.

Senyor Puigdomènech, ha intentat fer un certs equilibris sobre..., agafant algunes coses, amb alguns percentatges, per sustentar, però, ha hagut de reconèixer el que tothom reconeix, i li ho diu, doncs, una persona que està directament implicada en el món municipalista: amb aquest pressupost, amb la proposta del Govern de la Generalitat en matèria d'Administració local és allà on ens reconeixem tots els alcaldes de Catalunya. Perquè en el si de la Comissió de Govern Local són reiterades les ocasions, ho han estat, en què els alcaldes demanàvem... –ho demanàvem–, no demanàvem altra cosa que l'increment dels Fons de la transferència corrent, Fons de cooperació local, s'ajustessin en el seu pas, any a any, a l'increment, per exemple, del Fons de cooperació de Madrid, per exemple; o sigui, el PIB nominal, no ja l'increment dels ingressos de la Generalitat, que ja és molt, i ens donaven un 2 per cent d'increment del cost de la vida.

Per tant, hem superat l'IPC, hem superat el PIB nominal, hem superat la taxa de creixement dels ingressos propis de la Generalitat i tenim un increment notabilíssim en la transferència de fons incondicionats als ajuntaments, que, a més, i no només perquè ho digui el

senyor conseller de Governació, que em mereix ja tot el seu respecte per la seva credibilitat, sinó que, a més, ho ratifica el conseller d'Economia, que en acabar aquest mandat tindrem un increment no menor d'un 300 per cent. La qual cosa, com poden comprendre, això, vull dir, és el que deia, no ho havíem pogut ni arribar a somiar.

Ara, no ens enganyem, senyor conseller, un increment d'un 300 per cent sobre 4.750 milions de pessetes no deixa de ser 14.000 milions. I aquí sí que hauran d'endegar, de la mateixa manera que el conseller Castells ha ofert un diàleg, de com podem compassar amb la transferència de competències, també, un ajust d'aquestes transferències.

Transferències que tenen el seu origen quan un alt càrrec actual del Departament d'Economia, el seu secretari general, va proposar al Govern la creació d'aquesta partida, que no existia, i, atès que una sentència del Tribunal Constitucional no preveia un finançament dels consells comarcals..., van aparèixer dues partides de 4.000 milions que han anat arrossegant, any per any, fins als 4.700, la base de l'any passat. Bé. Per tant, des del punt de vista de la transferència de despeses corrents, transferència corrent, no hi ha res a dir.

Des del punt de vista de les transferències en matèria d'inversions als ens locals, tampoc no hi ha res a dir. Al contrari, l'esforç és també notable. Notable, sobretot, per un dels aspectes que comporta el programa per a un govern catalanista i d'esquerres, i és la integració d'esforços de totes les administracions en bé dels ens locals.

I, per tant, si em permet, modestament, senyor conseller, jo el felicito per l'acord que ha tingut amb la Diputació de Barcelona, que s'ha sumat a les altres diputacions, ja que ha permès dotar d'una manera molt més important de recursos per aquest mecanisme únic de finançament de les inversions, que s'ha pogut entendre en aquest quadrienni, en l'inici d'aquest quadrienni, d'una manera més notable que abans, en tots els municipis, amb totes les dificultats, perquè Catalunya és molt diversa, els municipis també. I no oblidem que les bases per les quals s'ha regit aquesta convocatòria són unes bases que es van aprovar, a cuïta-corrents, a finals de setembre començaments d'octubre, per l'anterior Govern per poder tindre l'avantatge, diguem-ne, o d'haver dit que s'havia iniciat un altre període PUOS juntament amb uns consells de petits municipis o no sé quina sèrie de coses, que ens van fer aprovar d'una manera urgent dos dies abans de les eleccions a la Comissió de Govern Local.

Per tant, els dos mecanismes de col·laboració econòmica compleixen, també, l'Acord de govern, perquè aquí es tracta de què diu l'Acord de govern, si es compleix o no es compleix. I diu: «Augmentar el Fons de cooperació local de Catalunya per millorar el finançament municipal i posar fi a l'enfrontament entre les diverses institucions.» Per tant, només per això el nostre Grup ja hi donarà suport, no?

Altres grups han dit, amb relació a altres aspectes, no de govern local, sinó altres aspectes de la conselleria, que això de passar la pilota d'un govern a l'altre –per-

metin-me l'expressió col·loquial–, home, això és una cosa ja s'ha de fer, perquè, en definitiva, un govern és continuació de l'altre. Bé. És una curiosa manera d'entendre el rigor en la gestió pressupostària.

Ningú negarà que en matèria de deute les amortitzacions del deute han d'anar compassades amb l'amortització del bé que s'ha finançat. Però aquí no estem parlant d'això, aquí estem parlant que s'han originat unes despeses, eh? –paraules del senyor Borrell, que s'han *devengat* unes despeses, espero que se m'entengui–, que després s'han passat i se n'ha diferit el pagament, diferit en altres anualitats de caràcter corrent. I això passa d'una manera molt clara en tot el que fa referència a l'Administració Oberta de Catalunya i a tot el Pla de promoció de la incorporació de les noves tecnologies. I és així. Perquè tothom sap que això ha estat un veritable desastre amb relació al seu finançament per una insuficiència de recursos. Malgrat això, l'eina és prou notable, s'ha de potenciar, perquè, en definitiva, és el portal que els ciutadans tenen per entrar a la seva Administració principal, que és la Generalitat.

I, després, com que veig que ja s'encén el llum, el tema de l'Agència Catalana de Desenvolupament o de Solidaritat Internacional. S'ha fet un important esforç. També, siguem conscients que és molt difícil arribar al 0,7, però s'han de marcar objectius. És difícil arribar-hi, i cal ser-ne conscients, com també és difícil gestionar una quantitat tan ingent de recursos. Els operadors –els operadors– moltes vegades no han de ser privats o ONG, no carreguem tampoc la responsabilitat en aquestes ONG de gestionar una sèrie de recursos, que serien ingents amb el 0,7 i que segurament no podrien aplicar d'una manera eficaç.

Per tant, la senda està marcada, hem d'anar cap a aquesta referència d'una manera gradual, d'una manera ambiciosa; però, escolti'm, si no és el 0,7 serà el 0,6.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, seguidament, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, per anunciar la posició del meu Grup Parlamentari de rebuig de les esmenes presentades.

I, en l'argumentació, em veig obligat a començar per..., a l'hora de defensar l'existència del Departament, a contradir, ja, el senyor Vendrell, avui ho faré amb uns arguments que segur que no seran polèmics, perquè, en tot cas, és per defensar també una decisió de l'anterior Govern de Convergència i Unió. I, en quin sentit ho dic? Ho dic perquè el Departament de Governació sempre ha existit –ja ho apuntava el senyor Pérez–, el que passa és que el Departament de Governació portava inclòs a dins de les seves competències tots els temes de seguretat, funció pública i Administració local.

Nosaltres, en el seu moment, vàrem aplaudir que el Govern de Convergència i Unió això ho separés, perquè hi

havia una doble demanda que ho requeria: una, la demanda de l'augment de competències en matèria de seguretat, que feia necessari un departament propi, i, l'altra, la demanda de la funció pública, però sobretot del món local, que no volia que les competències amb relació a l'Administració local es veiessin diluïdes dins d'un macrodepartament que incloïa també tots els temes de seguretat. Per tant, la separació entre Interior i Governació nosaltres la vam veure positiva. Per això després vàrem criticar la fusió d'Interior i Justícia, i per això després el Govern tripartit ho ha tornat a separar, perquè ens sembla que són, tots aquests departaments, prou amplis i competents per tenir responsabilitats diferents.

Nosaltres voldríem destacar tres aspectes dels pressupostos del Departament de Governació. Un és el tema d'Administració local. Per nosaltres, és una qüestió fonamental augmentar el pes i el paper de l'Administració local.

Ahir el conseller Castells repetia una dada coneguda: els ajuntaments a l'Estat espanyol administren el 13 per cent de la despesa pública. És un percentatge que està molt per sota de les expectatives del món local. Davant d'això, hi ha una teoria que ve a dir que ara, en la mesura que ja s'ha produït el traspàs de competències i descentralització a les comunitats autònomes, el que s'ha de fer ara és que les comunitats autònomes ho passin també a l'Administració local, deixant de banda l'Estat. Nosaltres tenim una visió diferent. És evident que la Generalitat ha de traspasar competències i recursos a l'Administració local, però, alhora, l'Estat ha de continuar passant competències i recursos també als ajuntaments, a l'Administració local.

En aquest context, nosaltres fem una valoració molt positiva de l'augment de transferències a les corporacions locals del 12,8 per cent. I, sobretot, volem destacar el que són acords fermes de Govern, que expliciten dos compromisos: el compromís de triplicar els recursos del Fons de cooperació local en aquesta legislatura –ens sembla un tema fonamental i que ja està acordat–, i també l'augment del PUOS; aquest any potser no és significatiu, però el PUOS és plurianual i, per tant, es podrà veure en els propers anys, també, com augmenta en la seva translació concreta en el pressupost.

En el camp del món local, el diputat de Convergència i Unió ha esmentat el tema de l'acord entre la Generalitat i la Diputació de Barcelona. És un tema interessant. Em sembla que el Grup de Convergència i Unió ha presentat una interpel·lació amb relació a les relacions amb les quatre diputacions. Si després hi ha una moció ens permetrà discutir-ho a fons. Em sembla que és un tema molt interessant, en què cal fer història del paper de les quatre diputacions i de les seves relacions amb la Generalitat, dels traspassos que hi ha hagut, de les discrepàncies que s'han produït, de com, a vegades, s'han volgut simular acords amb la Generalitat passant recursos a la Generalitat que després tornaven per una altra via a la Diputació amb què havia arribat l'acord; és un tema interessant que tindrem ocasió de parlar-ne, més enllà que també ens felicitem que s'hagi produït l'acord.

Amb relació a la Funció Pública, nosaltres partim de la voluntat del Govern d'un diàleg constant amb els sin-

dicats per tal d'anar adoptant mesures que millorin les condicions de treball dels funcionaris i dels treballadors i la millora de l'atenció a la ciutadania. Potser, segurament, caldrà fer alguns retocs en aquesta relació tal com s'ha iniciat, però nosaltres volem destacar la importància de la renovació, de la necessitat de renovació de l'acord general de condicions de treball dels empleats de la Generalitat, que és de caràcter plurianual. S'ha de basar en el diàleg, trobar mecanismes de resolució dels conflictes que inevitablement, governi qui governi, es produiran entre els sindicats i el Govern, i alhora també destacar que hi ha algunes mesures que per exemple plantejava el diputat de Convergència i Unió, com per exemple les mesures de conciliació de la vida laboral i de la vida familiar que, pel que em consta a mi i se m'ha informat, és que el Departament ho està preparant com una normativa específica que no anirà a la Llei d'acompanyament, sinó que té prou caràcter específic per tenir una normativa pròpia.

Un altre element que per a nosaltres és una prioritat, el de la cooperació al desenvolupament. L'augment de gairebé el 36 per cent ens sembla important, significatiu; com també ens sembla significatiu, i alhora obligat de complir, el compromís del pacte tripartit d'arribar al 0,7 per cent en aquesta legislatura. Això suposarà avançar les previsions, que ho situaven a l'any 2010, suposa també, evidentment, augmentar, fer majors increments en els propers anys per poder arribar realment a aquest 0,7. I finalment destacar la nostra satisfacció, perquè en el Pla director de l'any 2004 s'hagi inclòs la solidaritat amb el poble saharauí, un poble amb el qual Catalunya sempre ha mostrat la seva solidaritat, un poble amb el qual no voldríem que legítims interessos de bones relacions amb el Marroc fessin oblidar la necessària solidaritat d'un poble que té moltes mancances i que està lluitant pel seu dret a l'autodeterminació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. El següent Departament és el d'Ensenyament, i per defensar les esmenes, té la paraula, d'entrada, l'honorable senyora Irene Rigau, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors i senyores diputats... Senyora consellera, i també, lògicament, diputats i diputades, aquest és un pressupost que esperàvem; que esperàvem, que desitjàvem veure i que d'entrada ja li puc dir que d'una banda ens ha sorprès i de l'altra, lligada a aquesta sorpresa, ens ha decebut, i molt.

Aquest és un pressupost important, ja ho sap, forma part d'una de les àrees més importants del pressupost de la Generalitat, perquè l'educació és molt important per al país, per al seu futur, i perquè hi ha milions de famílies que confien en el sistema educatiu a Catalunya. Per tant, me l'he volgut mirar des de diferents perspectives, des de diferents òptiques, i buscar, des del punt de vista d'ulls de ciutadà –de pare o de mare, o d'alumne– quines millores s'han introduït en l'accés a

l'educació, a la pròpia elecció de plaça a la pública i a la concertada, com s'ha avançat en la gratuïtat, quines millores hi ha en l'actualitat, quines noves propostes per a temes que generen malestar i que ja estan ben definits i recollits, com poden ésser el calendari, l'horari, tots els temes de conciliació; com s'avança en les noves tecnologies, en els idiomes, en les bases per a la formació professional, la universitat; tot allò que les famílies esperen de l'educació pel que fa a la realització personal dels nois i noies i a la seva vida futura. Per tant, aquests ulls de ciutadà em permeten dir que hi ha decepció.

Però també li he dit que, lògicament, ens ho miràvem, des de Convergència i Unió, també des de la perspectiva política, des d'aquella perspectiva de la coherència política, la coherència que s'ha de donar entre allò que s'anuncia, allò que es critica sistemàticament, allò que es decideix quan es té la responsabilitat. Miri, he donat un cop d'ull als programes de cada un dels partits del Govern, al programa signat al Tinell, i després al que s'ha dit a les compareixences, que han estat dues: la del conseller Bargalló i la de vostè. I, ahir, he mirat quines prioritats hi havien i com es determinaven en el pressupost per veure si realment podíem dir que era un pressupost coherent.

Però és clar, els programes, a vegades queden lluny, els programes que s'han portat a les eleccions i que s'han defensat. Les declaracions públiques, no cal dir-ho. Les crítiques fetes en èpoques passades, no cal que les esmentem. Les compareixences són més recents. Però allò que t'és més clau a l'hora de valorar un pressupost és analitzar la Memòria, la Memòria que el Departament presenta al Parlament. Per què? Ja ho entenc, perquè, per respecte a la cambra, en la Memòria hem de posar allò que realment farem i allò que realment queda compromès amb les partides que presentem. Perquè és a través d'aquesta Memòria que en fem el seguiment els grups de l'oposició; és a través d'aquests objectius i criteris posats a la Memòria que podem saber, de veritat, quina és la política educativa.

I és aquí, doncs, que analitzant aquesta Memòria amb molt d'interès perquè el conseller –hi consta perfectament a la compareixença–, el conseller Bargalló –quan ho era, d'Ensenyament– ens va dir: «Quan governem...» –i ja ens ho havia dit a la legislatura anterior, perquè sap que dona molts consells– «Quan governem, ja els ho explicarem.» Doncs bé, dius: a veure, què diu d'aquest any la Memòria? Què ens explicaran? Com ho faran, aquesta gran introducció? També, altres vegades, des del seu Govern se'ns ha dit: «És tan important o més el com "com" el "què".» Doncs, a veure, com ho faran?

Molt bé, anem a agafar la Memòria... Agafem la memòria, busquem els objectius, i escolti... Memòria del 2003, objectius i criteris que havien presentat el govern anterior. No es poden veure, però els ho podria llegir. «Projecte de llei dels pressupostos 2004, Memòria del seu Departament. Objectius i criteris...» Escolti, consellera, ni nosaltres els hauríem fet tan iguals! Són idèntics! Ja li ho asseguro, nosaltres no els hauríem fet iguals, perquè havíem presentat un nou programa, perquè hi ha nous reptes, perquè hi havien coses que volíem corregir, hi havien coses que volíem millorar. Per

tant, senyora consellera, el seu compromís amb aquest Parlament, pel que fa a objectius i criteris és exactament el que el Govern anterior va presentar. Per tant, no es tracta de canvi... Ui, no, jo ja em conformava amb la transició! No, no, és menys del que nosaltres hauríem fet, perquè, repeteixo, ni nosaltres no l'hauríem fet tan igual! Per tant, quina és la gran novetat? El canvi de color de la tapa de la Memòria del Departament d'Ensenyament. Dit això, per tant, coherència, ben poca.

Anem a veure ara quines qüestions hi ha en aquest pressupost que ens puguin fer veure la millora que vostès han defensat en les seves declaracions. Jo crec que això és important, perquè, en aquest Parlament, la Memòria dels pressupostos ha estat un element sempre cabdal. I sempre, des dels grups parlamentaris –i el seu Grup–, tinc –el *Diari de Sessions* n'està ple– com l'any passat mateix es va demanar l'empara de la presidència perquè hi havia una dada a la Memòria que no lligava amb un document entregat. I com que ho sé, perquè ho he viscut, ho puc afirmar, senyors diputats, especialment.

Ara bé, sorprenent que els criteris i els objectius generals i els específics d'una àrea tan important d'Educació, Educació, Educació, que havia de ser el gran canvi del nou Govern, siguin els mateixos! A mi no m'estranya, perquè eren bons, però ja li dic, nosaltres els hauríem fet millors, perquè no els pensàvem repetir com vostès els han repetit.

Dit això, vostès diuen..., van dir: «prioritzarem l'educació!» Senyora consellera, no l'han prioritzat. Ens presenten un increment d'un 10 per cent. No és cert. Perquè no és un pressupost maquillat, és un pressupost amb pròtesi, té GISA a dintre. És clar, GISA ho posaven en un acord de febrer que permetia avançar. Vostès, ara l'han posat a dintre. Per tant, si comptem GISA, i comptem l'IPC, etcètera, però només comptant GISA, no s'incrementa un 10, sinó que queda en un 4, menys que l'any passat.

Però també ens deien: «El que és important és veure quin és el pes d'Educació en el pressupost general del Govern.» Si sumem Educació, Universitats, i abans vostès sumaven Adults, que ara ja els tenen, li haig de dir que estem en el mateix pes; que vol dir menys, perquè GISA no s'hi comptava. Per tant, des d'aquesta perspectiva, res de res de priorització.

Educació, Educació i Educació... Sap una cosa? L'escola a Catalunya també vol dir escola catalana, lògicament. Pot admetre –ja no dic, vostès, sinó grups del seu Govern– que l'única partida que parli de normalització lingüística al Departament d'Ensenyament s'abaixi? Podem admetre això? Com és possible?

Però, a més a més, l'estètica –perquè, a més a més, hi ha un moment fins i tot que fa mal d'ulls–, també els traeix en altres qüestions. Permeti'm fets anecdòtics, però importants. «Mobiliari dels serveis territorials i serveis centrals» –es veu que no els ha agradat la cadira que hi han trobat–: 30 per cent d'increment. «Inversions en mobiliari de centres», disminueix un 49 per cent. Home, senyora consellera! «Funcionament de centres», tant i tant reivindicat! Busqui, busqui a les hemeroteques –jo no li ho diré, busqui-ho vostè–, l'han

incrementat un 7 per cent. Si compten les noves unitats i els IPC, res de res per a funcionar millor. Ara, «Treballs realitzats per altres empreses», 116 per cent. «Diètes», un increment d'un 30 per cent. Vostès no només no han prioritzat l'educació, sinó que l'estan perjudicant.

I, a més a més, la perjudiquen perquè es contradueixen. I les contradiccions, al final, perjudiquen qui les fa i qui les rep. Vostès han afectat la imatge de la qualitat de l'ensenyament públic any rere any. Nosaltres tenim un sistema mixt a Catalunya, amb un sistema públic de qualitat. I vostès han volgut fer creure la població que l'escolarització amb prefabricats no era garantia de qualitat. I això ho han dit, ho han denunciat, ho han posat en pancartes. Finalment, una part de la població potser s'ho ha cregut. Aquest efecte negatiu que nosaltres els dèiem no és la millor defensa que poden fer de l'ensenyament públic, ara queda encara més incrementat. Després de menysprear tant i tant la solució temporal en zones de creixement ràpid a través dels prefabricats, ara en multipliquen per tres el lloguer i la col·locació. Vol que li llegeixi les partides? «Lloguers prefabricats», s'incrementa un 166 per cent els prefabricats, i el seu «transport i reparació», un 132.

Sap que vostè ens deia, a les compareixences: «S'han menystingut les reformes a les escoles.» Sap quan han incrementat vostès a les obres en aquest any? Miri la partida..., «obres en centres docents», ha baixat un 5,8 per cent.

Per tant, escolti, ja no parlo de seguir el ritme de suprimir cent cinquanta prefabricats cada any, parlo d'haver quedat víctima de la seva contradicció, i ara més que mai, l'escola pública necessita un missatge de qualitat i de coherència per dir la veritat, perquè suposo que vostè no vol incrementar la mala imatge que vostès han donat en aquests percentatges. Es contradueixen totalment. Quan vostès agafaven el pressupost i ens feien esmenes al Govern, agafaven les partides de concert i començaven a treure: pum, pum, pum... Ho treien tot de «concerts» i ho passaven a «construcció». Ara, lògicament, l'accepten per imperatiu legal, i l'incrementen per imperatiu legal, pels compromisos que Convergència i Unió va deixar lligats i que, sortosament, la societat catalana ens agraeix.

«Alts càrrecs». No som nosaltres... (*Remor de veus.*) Si que ens ho agraeixen els pares i les mares que poden triar. I tant! «Alts càrrecs» –no som nosaltres, Comissions Obreres avui mateix ho denunciava–: han pujat un 49 per cent, senyora consellera. «Formació professional» –una gran prioritat, gran campanya de premsa–: ni un increment, el mateix. Busqui el pressupost, compari partida per partida, jo comprenc que he tingut més temps per fer-ho jo que vostè –no hauria de ser així, però la vida sol ser així–, i ho he pogut fer, i li ho puc demostrar. Vostès han perjudicat les famílies amb aquest pressupost, perquè hi ha vint-i-quatre mil famílies que han estat afectades pel canvi de regles de joc en la gratuïtat del segon cicle infantil. I no sols això, sinó que no avancen en la millora de la conciliació, i aquest tema és un tema que nosaltres permanentment recordarem.

Però vostès ens deien: «l'escola de qualitat». Recorden el que van signar al Tinell? Recorden el que diuen els

seus programes? Que lluny està! Sort que s'han copiat la nostra memòria, perquè almenys s'han vist obligats a justificar a les partides aquells objectius i criteris que nosaltres hi havíem posat.

Ara bé, hi ha coses que són tan recents, que fan de mal entendre. Si vostè fa, com aquell que diu, una setmana ha vingut en aquest Parlament a explicar que la formació del professorat era tan i tan important, com és que baixa la formació del professorat? Com és que vostè defensa que la formació individual és tan i tan important, i resulta que passa de 520.000 euros a 186? Com és que els grups d'ensenyants per fer les escoles d'estiu i tot allò que tradicionalment hem fet, amb el seu Govern, per primera vegada, baixen? Sap quines són, les seves dotacions en informàtica? 50.000 euros. Fins i tot fa vergonya. Els plans de llengües estrangeres milloren? Com queda el programa Orator? Què hi veiem, de l'ampliació de les escoles oficials?

Les persones adultes. Jo, ja sap que no en vaig fer mai qüestió greu, de si havien d'estar a Ensenyament o a Benestar. El que havien d'estar era ben ateses. Finalment, vostès deien: «No poden estar segregades de la resta de nivells.» Escolti, la tenen segregada, eh? Han posat la formació professional i l'educació d'adults juntes. El col·lectiu –jo ja començo a llegir les coses– tampoc està molt satisfet, eh? Vostè, suposo que ens explicarà per què l'han ubicat aquí i les dotacions presupostàries segueixen el ritme que nosaltres teníem.

En definitiva, presentem una proposta de retorn perquè no hi ha noves prioritats. Hi han millores, evidentment, les que ja eren lògiques de fer: els reptes de la immigració, les aules d'acollida, les ajudes que hauríem donat. Nosaltres els volem donar una possibilitat d'esmenar aquest pressupost, i els presentarem unes esmenes; unes esmenes de creació i implantació del xec escolar, perquè es beneficiïn, tots els pares que tenen necessitat de portar el nen a una llar d'infants de zero - tres, de la part destinada a manteniment de llars públiques –aquest és un tema important que anirem repetint. Està bé, vostès opten per transferir al món local moltes partides; una novetat del pressupost, certament. Però, escolti, volem posar-hi una clàusula, eh?: que garanteixin que es mantindrà la qualitat i que s'incrementarà la qualitat, perquè simplement, si han de pagar el que ja es pagava, el sistema educatiu no millora; milloren les arques municipals. Suposo que no volen fer això, a través del Departament d'Ensenyament. Que ho faci Governació; suposo que vostès els ho exigiran. I els demanarem que, ja que exigim a les escoles concertades que tinguin un percentatge d'immigració, de nens amb necessitats educatives especials, que comparteixin els reptes, també comparteixin tots i cada un dels programes i partides de suport a aquests reptes: aules d'acollida, unitats d'escolarització, programes d'innovació, formació, etcètera.

La decepció queda clara. La sorpresa, també ja l'ha pogut veure. La principal novetat, el color de les tapes. Als objectius, ni una innovació. L'han copiat més que nosaltres, perquè, ho repeteixo, l'hauríem fet diferent...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Rigau i Oliver

Estic acabant. Serà a l'inici de curs...

El president

No, no, és que s'ha acabat.

La Sra. Rigau i Oliver

...que en tindrem l'oportunitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula el senyor Rafael López, del Grup Popular.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, a mi, amb aquest pressupost d'Educació, m'ha passat una mica com amb les pel·lícules de les grans productores, és a dir, que tenen molta promoció i, quan vas a veure-la i surts, dius allò: «Home, no n'hi havia per a tant.» I, una mica, m'ha passat perquè, després de vint-i-quatre anys de promoció, un veu aquests pressupostos d'Educació i diu: «Home, no n'hi ha per a tant.»

Jo entenc que són uns pressupostos absolutament continuïstes, i entenc que Convergència i Unió l'únic que pugui fer és criticar que la coherència del que abans era oposició i ara és govern, doncs, estigui en «entredit». Però és que la partida pressupostària destinada a educació, per nosaltres, pels populars –i és una cosa que ja diem des de fa molt temps–, ha de ser la prioritària i la principal. Per dos motius, bàsicament.

Primer, perquè vostè és la consellera d'una de les comunitats autònomes que menys destina a educació. És a dir, la mitjana espanyola està en el 4 per cent, i nosaltres hi destinem poc més del 2 per cent.

I, després –també li ho he dit, vostè moltes vegades m'ha dit que no, però jo l'he convidat a contrastar dades–, perquè som una comunitat autònoma, una de les comunitats autònomes que més fracàs escolar té. I jo li vull recordar, doncs, que no ho diem nosaltres, sinó que a més ho diuen els professors, ho diuen els professionals, ho diuen quasi tots els que es dediquen a l'àmbit educatiu. Miri, jo li he portat aquí, i li ho vull recordar, una cosa que va sortir el dimecres 28 d'abril: «La secundària està bajo mínimos. Dos expertos alertan de las repercusiones socio-económicas de la mala calidad de la educación.» I diu: «Catalunya ocupa el penúltimo lugar en fracaso escolar, sólo por encima de Andalucía.»

Home, aquestes dues prèvies, per al que em serveixen és per dir que necessitem enfilar, necessitem canviar, necessitem una nova política educativa. No només una nova política, no només idees, sinó també uns nous pressupostos, radicalment diferents dels que teníem. Nosaltres no farem..., de defensar el que defensava la senyora Rigau.

I no només calen partides pressupostàries. A més, calen idees –calen idees. El Departament ha de posar ide-

es sobre la taula, idees per finançar sobre la taula. I jo li vull recordar, doncs, que hem patit una mica una primavera calenta, per dir-ho d'alguna forma. Fa poc, en menys d'un mes, hem tingut dues manifestacions: una davant de la Conselleria, del Dret a Escollir, i una altra davant d'aquest Parlament, del sindicat USOC, que reclamava el canvi del Decret de matriculació.

Però és que, a més –també ho he portat–, els mateixos sindicats critiquen... Jo li vull dir, recordar el que diu Comissions Obreres, que no és sospitós de ser favorable al Partit Popular; diu: «Les polítiques educatives del vostre Departament» –en una carta que li van fer arribar– «semblen més continuïstes que no pas innovadores, i l'evident manca de planificació a curt i mitjà termini deixa en "entredit" que l'educació sigui una veritable prioritat de govern a Catalunya.» Però què diu també el sindicat USTEC? *La Mañana*, de Lleida: «USTEC critica el poco interés del Govern en materia de educación.»

És clar, això, per què li ho dic? Diu: «És que no em parla de pressupostos.» No, li ho dic perquè vostè dirà: «No, és que són uns pressupostos de continuïtat, perquè, és clar, no podem fer més, ens ha vingut el que teníem i, una mica... Ja ho farem el proper any.» Però, escolti'm, és que els sindicats, el que li estan dient... No, no, ja no parlem de recursos. El que li diem és que manquen idees al Departament. I primer hem de posar les idees i després hem de posar el finançament per a aquestes idees.

I mirem una mica les inversions que fem i quin és el projecte d'aquest pressupost. Miri, vostès deien, tots els partits deien, durant la campanya electoral, que havíem d'apujar el pressupost, havien d'apujar el pressupost el 6 per cent, el 6 per cent del producte interior brut. És a dir, el pressupost d'Educació havia d'arribar al 6 per cent del producte interior brut. Vostès l'han apujat una dècima –una dècima. És a dir que, si volem arribar al 6 per cent, hauran de passar 37,2 anys. Home, jo entenc que vostès vulguin governar tot aquest temps, però nosaltres..., ja ho entenc, ho entenc, però, és clar, els ciutadans de Catalunya, les famílies, els escolars, els professors, li agrairíem que abans de 37,2 anys poguem arribar a aquest 6 per cent que van prometre.

I després el pes dels pressupostos d'Educació, real, el pes dels pressupostos d'Educació s'ha mantingut igual: en el 18 per cent. S'han mantingut igual, absolutament igual; no ha variat absolutament res. És clar, quan nosaltres passem a analitzar, dintre dels pressupostos, quines són les partides que s'apugen i s'abaixen –això que ens agrada tant fer, no?–, home, el que hem de dir als ciutadans és que, en entrar en el detall del pressupost, el que ens sembla estrany és que el primer que s'apuja són els alts càrrecs, el que ha dit la Irene Rigau: un 48,7 per cent. Un 50 per cent! El Govern que va entrar prometent la reducció d'alts càrrecs, però després va dir: «No, també personal de confiança.» No, no, durant la campanya va dir «alts càrrecs» –alts càrrecs. I jo ho entenc, que es vulguin reduir alts càrrecs, perquè, amb la situació financera de la Generalitat, el primer que s'ha de fer és reduir despesa innecessària. Això ho vam fer nosaltres, quan vam arribar –el Partit Popular– al Govern de l'Estat, vam reduir un 30 per cent els secre-

taris d'Estat i un 15 per cent els sotssecretaris d'Estat. És el primer que vam fer. No és tan difícil, fer-ho. Però vostès el primer que fan és augmentar un 50 per cent la partida d'alts càrrecs.

I sobta veure, doncs, que, aquest compromís de reducció d'alts càrrecs, no l'hagin complert. I sobta veure també que hi hagin altres mesures que en teoria no han de ser mesures prioritàries i, en canvi, ho fan. Per exemple, per què hem de canviar el nom del Departament? Li recordo que el senyor Bargalló va dir que ho voldria però que, per la situació econòmica, no era la prioritat. I ara vostè diu: «Sí, el canviarem.» Quant costarà, això? Ens agradaria saber-ho, quant costarà, perquè això és una política bàsica del Departament d'Ensenyament.

I després també tenim una reestructuració, que a mi em sembla molt bé, i jo entenc que vostès, quan entren, vulguin fer les reestructuracions adients, que volen fer. Però, és clar, aprofitar el Decret de reestructuració parcial dels departaments d'Ensenyament i de Benestar i Família per crear una nova direcció de serveis –molt criticada, per cert, pels sindicats–, home, a nosaltres ens sembla que no és una prioritat. I ara entenem per què s'han pujat un 50 per cent els alts càrrecs: perquè destinem partides que no són prioritats al tema d'educació.

I, si vol que entrem a veure altres despeses, a nosaltres ens sorprèn particularment l'augment del 2.438 per cent de la partida de jurídics i contenciosos. Home, jo no sé si vostès preveuen un any molt conflictiu, però vostè que diu que dialogarà tant, doncs, ara, que hàgim d'augmentar un 2.438 per cent de la partida de jurídics i contenciosos, a nosaltres ens estranya molt; la veritat, ens estranya molt, i no pensem que sigui una prioritat d'un departament d'ensenyament, que el que ha de fer és altres coses.

Però anem a analitzar ara el que veritablement interessa els ciutadans i que jo suposo que els ciutadans que ens estan patint a casa, aquells que de moment deixen la televisió encesa perquè volen assabentar-se de quines són les prioritats d'educació, han de saber. Comencem pels barracots o aules prefabricades, que ara són «aules prefabricades»; abans eren «barracots», i ara, «aules prefabricades». Jo sempre dic que deuen ser els barracots més «progres», perquè, és clar, això d'anar canviant el nom de les coses, no? Com quan la Generalitat antiga feia privatitzacions, i l'Ajuntament feia «externalització». Vull dir..., una cosa increïble.

Comencem. Vostès, en els seus propis documents, en l'oposició, deien que farien de la desaparició dels barracots la gran bandera en matèria educativa. I deien que hi havien trenta-quatre centres que Convergència i Unió –perquè eren tan dolents, era el Govern anterior– no havien pogut fer desaparèixer. Doncs bé, ara anuncia que no només n'hi haurà trenta-quatre, sinó que n'hi haurà trenta-set. O sigui, n'augmentem tres. I ens diuen –atenció, *ojo al dato*, eh?, com deia aquell–, ens diuen: «No, no, és que Convergència i Unió ens ha enganyat, perquè ens havia dit que n'hi havia deu mil i ens n'hem trobat vint mil.»

Però, és clar, imaginem com va la cosa, que en comptes de dir: «Bé, com ens ha enganyat i, en comptes de deu mil, n'hi han vint mil, el que farem és reduir-ne la

meitat, els deu mil que ja pensàvem reduir», no, no, ens diuen: «Com n'hi havien en teoria deu mil i n'hi han vint mil, augmentarem els barracots.» Vull dir, no té cap sentit. I més, no té cap sentit, quan vostès ja sabien que n'hi havia vint mil. És a dir, els sindicats, i vostès quan estaven a l'oposició, deien: «No, no són deu mil, que són vint mil.» I jo suposo que vostès, el programa, el fan amb les dades que vostès tenen a la mà.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant, escolti, que Convergència i Unió els hagi enganyat..., bé, no només a vostès: a tota la ciutadania de Catalunya. Però vostès ja sabien que n'hi havien vint mil. I el que sorprèn és que, quan arriben, diuen: «Ens han enganyat. Augmentem els barracots de 34 a 37.» Home, jo crec que el que haurien de fer és, com a mínim, reduir-ne deu mil, que era la promesa que tenien quan van entrar al Govern.

Però parlem ara de les ajudes, les beques i les ajudes a les famílies, que és un puntal bàsic de l'educació i de tota política educativa; de subvencions, i després parlem d'escoles bressol.

Home, comencem parlant de P4-P5. Per descomptat... És clar, no ho veiem, perquè no existeix, perquè vostès ja van dir que això d'avançar el P4 i P5 al 2004-2005, doncs, no ho farien. I va dir una cosa molt simpàtica, que és dir: «No, no, però el que sí que farem és incrementar un 50 per cent el P4 i mantenir un 30 per cent de subvenció a P5.» Incrementar, no. Vull dir, el compromís de l'anterior Govern era el 100 per cent. Vull dir, no s'incrementa re; el que fan és reduir-ho, la qual cosa jo li vaig dir que era una autèntica mesura d'involució social –d'involució social. Perquè vostè sap..., i, ara que un ja està més avesat a aquestes coses d'educació, quants pares et diuen: «És que nosaltres ja pensàvem portar al P4 i P5...»? Vull dir, és una autèntica mesura d'involució social que afecta les famílies de classe mitjana treballadora; una autèntica involució social.

Però és que ara ens trobem –i quan pensava que tot ja estava dat i beneït, i que no podia succeir més...– que les partides destinades a beques es redueixen –es redueixen. Un 1 per cent; però es redueixen. Escolti'm, hem esperat vint-i-quatre anys per reduir la partida destinada a beques?, les partides destinades a aconseguir que els alumnes assoleixin un millor nivell en el coneixement de la llengua estrangera, les partides destinades a col·laborar en la despesa que comporta la compra de llibres de text i/o material escolar a les famílies que tenen més dificultats econòmiques... Aquesta és bona. Quantes vegades hem sentit el Partit Socialista i el Partit d'Esquerra dient: «És que nosaltres volem assolir la gratuïtat dels llibres de text»? Quan arriben al Govern el primer que fan és reduir la partida de beques i ajudes, entre elles les que van destinades a llibres de text.

I fins aquí tot semblaria una broma, però el pitjor és que s'amplien els conceptes a dos més. És a dir, en aquestes partides d'aquestes ajudes, a sobre, hi han més conceptes, amb la qual cosa n'hi haurà menys per repartir per a més persones i per repartir per més conceptes. Total, una misèria.

Però, a banda, podem parlar, per exemple, de congelació de partides clau en un pressupost social d'educació. Per exemple, les destinades a subvencions a entitats i persones amb disminucions físiques o psíquiques, o cal assenyalar també la reducció importantíssima que pateixen les beques i els ajuts per a la formació de professors. Ja ho ha dit abans la representant de Convergència i Unió: cau de 620.000 euros a 186.000 euros! És que això no té explicació possible, és que no és un ajustament, és que és un 70 per cent! O la congelació de la partida d'ajuts a professors per a activitats escolars complementàries. I, a banda d'això, també s'ha de considerar la reducció de la partida per a la formació de persones adultes, que es redueix un 33 per cent. Inexplicable! Home, un govern que s'autoanomena progressista, a nosaltres ens sorprèn molt que les mesures que faci siguin de retallada social i no de retallada d'alts càrrecs.

Però anem, per exemple, a parlar de les escoles bressol molt ràpidament. Miri, home, l'escola bressol és tradicionalment un cavall de batalla, que mai ho hauria de ser, per descomptat, però és tradicionalment un cavall de batalla entre l'oposició i el Govern, no? Les 30.000 places d'escola bressol que el Govern prometrà... De fet, ja han fet passos, això s'ha de reconèixer, han fet passos molt importants: aprovarem dintre de poc una llei que crea 30.000 places d'escola bressol, que és important.

Jo també li vull recordar que hi ha un pla d'educació 2000 - dos mil no sé quant..., perdoni que no tinc... (*la Sra. Gil i Miró diu: «2004»*), 2000-2004 –gràcies, senyora Carme-Laura Gil– de creació de 30.000 places d'escola bressol. El que jo li demanaria és que primer acabem aquest –primer acabem aquest– i després construïm l'altre.

Perquè, és clar, si vostè es fixa i mira les dades de l'Idescat, de l'Institut d'Estadística de Catalunya, de naixements fins al 2005, veurà molt bé, i jo crec que vostè ja ho sap, que les 30.000 places d'escoles bressol se'n queden molt curtes.

Per tant, no hem de renunciar a acabar el Pla 2000-2004, de creació de 30.000 places, i fer les 30.000. I tampoc hauríem de renunciar –i això ens preocupa molt– que hi participin els agents socials, a la creació d'escoles bressol, la iniciativa social... Vostè sap que tenim una bona xarxa d'iniciativa social de places d'escola bressol, als ajuntaments, que un de cada quatre nens només..., o tres de cada quatre nens no poden anar a l'escola bressol, que en el cas de l'Ajuntament de Barcelona, en el cas de la ciutat de Barcelona, pot arribar al 70 per cent, i que, per tant, és de molt bona ajuda les places que es creen a iniciativa social. Jo crec que això és important fer-ho.

Clar, si nosaltres mirem la partida pressupostària destinada a escola bressol, és espectacular l'augment, un 75 per cent; passen de 13.275.000 a 23.228.000. Però això té trampa, té trampa perquè abans eren 17.724 places les d'escola bressol i ara són 21.247, les places. Si fem una ràpida divisió veurem que els 23 milions d'euros que es destinen, pressupostats, entre les 21.000 places és un finançament de 1.100 euros per escola bres-

sol, tot just al que es va comprometre l'anterior Govern a destinar el 2004 per plaça, per al 2004-2005, durant el 2004-2005. És a dir que el que fem és limitar-nos simplement a complir un acord establert.

Què passa amb les noves construccions, que és l'important? Que només augmenten un 6 per cent. Home, si vostès criticaven tan ferotgement l'anterior Govern dient que era una misèria, home, no serà una misèria, però és clarament insuficient quan parlem de les partides per a l'escola bressol. Per això jo li dic que, home, el que necessitem és realment una política que fomenti l'escola bressol, una política veritable, de consens, i que posi en marxa les 30.000, que compleixi les 30.000 que ja tenim i que, en definitiva, construeixi les places d'escola bressol necessàries.

I jo no vull acabar sense una puntualització. Miri, nosaltres entenem, i és de justícia reconèixer, que el marge pressupostari que vostès han tingut ha estat el que ha estat. Ho reconeixem. Per què ens hem d'enganyar? Ara, és cert que tenim un 50 per cent de marge, també és cert. Però, escolti'm una cosa, el que ens preocupa no és tant el pressupost sinó la manca d'idees d'aquest Departament; el que ens preocupa no és el pressupost, sinó la manca de diàleg d'aquest Departament; el que ens preocupa és que arribem als pressupostos del 2005 i no només no tinguem idees noves per aplicar al Departament sinó que, a més, tinguem un grau de conflictivitat social en l'àmbit educatiu més fort del que tenim ara, perquè alguns sindicats ja ho han anunciat.

Per tant, nosaltres el que li preguem encoratjadament, mantenint per descomptat les esmenes que presentem en aquests pressupostos, perquè són uns pressupostos que no solucionen els problemes de l'educació, són uns pressupostos involucionistes des del...

El vicepresident segon

Senyor diputat, el seu temps s'ha exhaurit.

El Sr. López i Rueda

Acabo, acabo ja. Però el que sí que li demanem, senyora consellera, és que per al 2005 tingui idees, que per al 2005 tingui lideratge i per al 2005 tinguem uns pressupostos absolutament nous, uns pressupostos que siguin adients per a les necessitats educatives de les famílies i dels professionals de l'educació d'aquest país.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, honorable consellera, deixi'm començar per respondre una miqueta aquesta allau, que deia el senyor López, de manca..., com ho ha dit?, de manca d'idees. No es preocupi –de manca d'idees–, les nostres idees, com que són sensiblement diferents de les que vostès defensaven en la LOCE..., no es preocupi, que em sembla que, en les diferents compareixences que ha tingut, em sembla que

li hem demostrat acuradament el nombre d'idees que tenia aquest Departament i que tenia aquest Govern en educació, no?, i que algunes ja es comencen a implementar en aquest pressupost.

I quant a manca de lideratge, no dubti –no dubti– que evidentment el pressupost 2004 no seria el nostre ideal de pressupost, eh? –no seria el nostre ideal de pressupost–, però sí que, evidentment, com s'ha dit reiteradament, en aquesta transició, en aquest camí que volem fer, doncs, segurament es milloraran substantivament. És a dir, malgrat la situació econòmica que s'ha trobat el Govern, som conscients que no ens podem aturar i que l'objectiu de l'equilibri financer no pot impedir que es facin les inversions que el país necessita.

I en aquest moment delicat i a què una mica obeeix el pressupost del 2004, toca ajustar veles. Però toca ajustar veles i posar un rumb segur malgrat les dificultats que probablement hi haurà, però amb la gosadia suficient de saber que ens en sortirem. Per tant, en aquest sentit, estigui tranquil, perquè aquest Govern governa i governarà.

Deixi'm entrar en qüestions concretes que ha explicat la senyora Rigau. A veure, vostè ha dit: «És que s'ha abaixat això del català», que aquest Govern no aposta pel català. (*Veus de fons.*) Escolti, si us plau. Miri, vostè s'ha de mirar totes les partides i ha de veure que en aquest pressupost estan distribuïts també en diferents altres partides, i, per tant, no dubti –no dubti– que el tema del català està clarament especificat. I després li ho explicaré, quan li parlaré de les aules d'acollida. Vull dir que pot suposar que aquestes aules d'acollida no les farem en anglès, ni les farem en francès, sinó que evidentment les farem en català.

M'ha dit una altra cosa, no?, que ha baixat tot el tema del professorat, de la formació del professorat. Miri's vostè bé les partides del programa d'innovació, miri allà com creixen les partides. En tot cas, del capítol 4 les passem al capítol 2; és a dir, no volem tanta discrecionalitat, sinó que realment el que volem és que s'acoti, que tot sigui amb criteris de transparència, d'equitat.

Home!, em fa gràcia el tema de les dietes, de les dietes que vostè..., Vaja, jo, realment, estic en un ajuntament, però he pogut assistir avui a una joia, una mica, de la demagògia en aquest sentit. Perquè, a entrar en això, miri-s'hi vostè, perquè moltes coses és com un bumerang, perquè després les coses es tornen en contra d'un mateix. Fixi's que encara estem pagant –encara estem pagant– moltes de les parts de l'execució de les dietes que vénen d'anys anteriors. Per tant, escolti, siguem seriosos, siguem responsables i no en fem, d'aquests temes..., perquè, és clar, vull dir, en tot cas. Llavors no ens queda cap més remei, no?; vull dir després diuen que critiquen a l'oposició, però és que si vostès ens posen en aquesta tessitura ens donen tots els arguments realment perquè així sigui.

I un altre tema que vostè ha dit i que després en tot cas també en parlaré. Miri, sembla que se li ha dit per activa i per passiva: la nostra aposta no és l'escola amb internet, sinó que és internet a l'escola, és a dir, realment és una eina que s'ha d'utilitzar de manera habitual i, per tant, és una eina a l'abast de tothom.

Vostè diu: «No, escolti, és que han reduït la partida.» I, és clar, vostè ha mirat, i ha vist en el capítol 4 «Inversions en equips de procés de dades», i s'ho ha quedat per aquí. Escolti, sap vostè, ho hauria de saber, perfectament, doncs, que tot això funciona en rènting. I miri's l'altra partida, de lloguer de béns mobles, que creix un 164,87 per cent.

Per tant, tingui vostè clar que, evidentment, no són uns pressupostos continuistes. I, per altra part, li diria, si és que són uns pressupostos continuistes, com vostè ha manifestat, el lògic seria que els aplaudís. Per tant, en aquest sentit, escolti, siguem seriosos, siguem responsables...

Li torno a dir, no són els nostres ideals de pressupostos, per manca de finançament, etcètera, que ara no hi entraré, perquè s'han repetit reiteradament tots aquests dies, però sí que li puc dir que el pressupost d'enguany del Departament d'Educació és realista, és clar, és transparent i és veritable. Aquí no juguem a la màgia, com ahir algun diputat explicitava molt bé. S'ha elaborat de quina manera? Doncs, evidentment assumint els dèficits i la despesa compromesa d'exercicis anteriors, i això encotilla.

El creixement percentual, tot i que vostès l'han volgut minoritzar..., en relació amb el 2003, aquest creixement es redueix, seria del 16,3 per cent, però es redueix al 10,5 per cent si tenim en compte el pas de l'educació d'adults cap al Departament d'Educació; escolti, reivindicació que pràcticament havia fet tota la societat, tots els col·lectius, i que, per tant, crec que, en aquest cas, vostè com a exconsellera de Benestar i Família, però crec que hauria d'estar d'acord que s'hagi fet aquest traspàs, no? I, per tant, en aquest sentit sí que ens hem fet ressò d'una promesa que havíem dit en el nostre programa i que, per tant, hem complert de sobres.

La variable més significativa per entendre la necessitat d'aquest creixement pressupostari l'ha d'entendre vostè també en el fet que en els centres de titularitat pública, en el proper curs, 2004-2005, hi hauran 25.000 nous alumnes pel cap baix –pel cap baix. I dic «pel cap baix», perquè estem fent una cosa..., o està fent la conselleria, una cosa molt important, que és comparar les dades d'anys anteriors, cosa que vostès no feien, entre la matrícula que es donava el juny i la que hi havia el setembre perquè després nosaltres poguéssim fer totes les previsions i no trobar-nos el setembre amb els greus problemes que habitualment hi havien.

I, en aquest sentit, i crec que la senyora Carme-Laura Gil, com a exconsellera, si fos consellera estaria molt satisfeta, aquest any es posaran 2.200 noves dotacions de personal en l'ensenyament públic, professorat i altres professionals. Jo..., em sembla que aquesta és una dada important, perquè és una aposta clara –és una aposta clara– de cara a millorar la qualitat.

I aquí algú ha volgut posar interferències, que si els sindicats això, que si els sindicats allò. Escolti, 2.200 noves dotacions això significa que no hi haurà cap centre que perdi professorat –que perdi professorat. I, en tot cas, aquí hi ha una qüestió, i és que –i ja sap vostè que ho vaig dir a la Comissió de Política Cultural– la complexitat es resol amb flexibilitat. Per tant, a vegades no és tan important el fet de crear noves aules en un

lloc determinat, que també, com l'important que és la dotació de nous professionals, de nous ensenyants i nous professionals, que d'alguna manera puguin estar en els centres i els quals estan reduint la ràtio mestre - alumne o alumne - professor en gran part.

En aquest nou curs s'entregaran trenta-nou edificis de nova construcció i finalitzaran cinquanta-dues obres d'ampliació. No obstant, per tal d'atendre les necessitats urgents d'escolarització, s'ha pressupostat la despesa d'instal·lació de nous mòduls prefabricats –és evident–, però, amb tot i això, tot i el nou alumnat, reduïm el nombre d'alumnes que s'escolaritzen en mòduls prefabricats.

El pressupost també suposa un reforçament del compromís del Govern amb l'escola concertada –i això no ens ho negarà ningú–; concertem el P3, el 50 per cent de subvenció al P4 i el 30 per cent a P5. I en aquest sentit li voldria destacar també, dintre del que seria aquesta aposta social, aquesta aposta per l'educació, un increment d'un 26 per cent de la despesa que es dedicarà a les unitats d'escolarització compartida; és a dir, es crearan cent seixanta noves places i la dotació de recursos per atendre l'atenció psicopedagògica dels alumnes que ho requereixin, però no unes unitats d'escolarització compartida, que s'haurien pogut posar allà com una illa, no. Nosaltres apostem clarament per un procés i per un camí cap a la inclusió, i la inclusió vol dir que aquests alumnes seran atesos dintre de la globalitat del centre, malgrat que hi hagin aquests espais.

Així mateix, una gran novetat, a mi em sembla: 560 noves aules d'acollida d'alumnes estrangers i de potenciació de l'ús de la llengua catalana, amb el reforçament també de la xarxa d'assessors de català. És a dir, aquestes aules, per nosaltres, ens sembla també un pas importantíssim i, també, en la mateixa línia que li deia de les unitats d'escolarització compartida, és a dir, no illes separades com havien set en altres moments en els instituts el tema de les UAC, que moltes vegades no acabaven de complir la funció que havien de complir, i que, per tant, s'hi col·locava l'últim professor que arribava o el que fos, eh?, sense unes directrius clares i concretes per part del Departament d'Ensenyament, sinó que, en aquest cas, es vol que participin realment de l'activitat de la cultura, de la cultura del centre. Es triplica, amb allò que li deia, el rènting d'equipament informàtic, per tant, ja no hi tornaré a entrar.

Han criticat vostès també el tema de la formació professional. Els sembla poc que es creïn setanta noves famílies de cicles formatius a Catalunya, que això suposa cent nous grups de cicles formatius a Catalunya? Ens sembla una clara aposta cap a la formació professional, autèntica ventafocs dels diferents governs de Convergència i Unió.

Augmenta també tot el que seria la vinculació amb les corporacions locals. Es destinen 10,5 milions d'euros del pressupost a subvencionar la creació de noves places de llars d'infants de titularitat municipal. Creixen per sobre del 15 per cent, i no em digui que tampoc això no ajuda les famílies, i no tan sols unes famílies concretes, sinó generalitzant bastant la possibilitat d'accés a aquestes ajudes, les transferències al consell comarcal per atendre el transport i les ajudes individuals al menjador escolar, derivades d'aquest increment d'esco-

larització. Què ens passava fins ara? Que d'alguna manera estàvem fent, creant problemes socials, de poca entesa, en el sentit que molta gent quedava desplaçada d'aquests ajuts i es culpabilitzava d'això als nous-novats. Ampliem clarament aquestes partides perquè, d'alguna manera, ningú pugui perdre aquest ajut al menjador, al transport i al que calgui.

Es consolida el pressupost de l'Escola Superior de Música de Catalunya. També es consolida l'estructura i el funcionament de l'Institut Català de Qualificacions Professionals.

Anem a coses concretes. Si vostè mira, amb càrrec a la partida 1304 s'incrementen les partides de despeses de funcionament dels centres docents. (*Veus de fons.*) Com sempre? Home, com sempre..., depèn dels càlculs que s'estableixin, eh?, depèn dels càlculs que vostès estableixin, però fem una clara aposta per millorar i per donar també i per apostar per projectes concrets de centre, no tant en despeses de funcionament, sinó que aquí el que volem és que tots ens igualem en els màxims, no en els mínims, sinó en els màxims, no?

També entenem que posarem professionals als centres, eh?, i amb partides d'aquest pressupost. I així s'assigna partides específiques per posar altres professionals als centres docents; altres professionals per atendre a vegades..., des de vetlladors, des d'assistents socials, etcètera, per atendre diferents alumnats que tenen unes dificultats motrius, sensorials o fins i tot de personalitat. És a dir, valorades en conjunt, aquestes partides amb l'aspecte més social pugen un 11,94 per cent respecte a l'exercici 2003.

Les despeses de funcionament de les llars d'infants del Departament d'Ensenyament també experimenten un increment important, és a dir, tot i que hi ha major nombre de grups, hi ha un increment per sobre del 5 per cent.

Se segueixen finançant les llars d'infants privades, i per tant, es mantenen aquestes partides i aquestes subvencions. I també augmenta de manera important la partida del 2004 quant a les llars d'infants municipals, amb un increment del 74,29 per cent, passant d'un mòdul per alumne, que existia, de 775 euros/alumne a 950 euros/alumne.

I les llars d'infants que li he comentat abans, per tant, també experimenten una pujada de 600 a 650 euros per alumne.

En el Pla de foment de les llars d'infants, se subvencionen les obres de creació, i es continua amb això de llars d'infants municipals. La partida corresponent ha tingut un creixement del 5,88 per cent. L'import actual correspon aproximadament al finançament de 6.500 places.

En el tema dels concerts educatius, ja no m'hi tornaré a referir, però, vull dir, recordin clarament aquests suports, que vostès sempre situen aquí, de suport a les famílies, que estan clarament especificats, no?

Per tant, el dels consells comarcals ja li he dit, si vol entrarem en partides concretes. Tot el que seria serveis escolars, ajuts a l'estudi, eh?, si vol li puc especificar la partida concreta, però, en tot cas, aquí s'està fent un gran increment.

A les obres i equipaments en centres públics, que vostès han criticat, a veure, nosaltres la nostra vocació no

és un increment, anar a inaugurar una obra cada setmana, una escola cada setmana. La nostra vocació és planificar i, sense tant bombo i plateret, intentar que realment tinguem la xarxa de centres i la construcció de centres que ens calguin. I en aquest sentit, no dubti –no ho dubti–, n'estic convençut, que el Govern farà l'esforç necessari per fer front a aquest déficit d'infraestructures escolars que realment tenim.

Quant al tema dels mòduls prefabricats, li ho tornaré a dir, és a dir, em sembla que eliminem setanta-set mòduls prefabricats, i per tant, deixaran d'estar escolaritzats en mòduls prefabricats un total de 2.456 alumnes. Per tant, en aquest sentit, tot i l'increment d'alumnat en els centres públics, estimat com a mínim amb 23.434 alumnes, però que em sembla que el superarem, s'ha aconseguit reduir el nombre de mòduls instal·lats en onze unitats. I vostè sap i vostès saben que, evidentment, eh?, amb quatre o cinc mesos és molt difícil de fer front a tot això. Però sí que els pressupostos del 2004 comencen a apuntar cap a una solució d'aquest tema i segur, i n'estic convençut, que els pressupostos del 2005 tendiran encara més que aquesta precarietat, que evidentment nosaltres havíem destacat en altres moments, doncs, això desapareixerà.

Per tant, li dic en resum quins són els resultats en partides de les diferents direccions generals: la d'ordenació i innovació educativa augmenta un 9,18 per cent; la de recursos humans, un 11,37 per cent; la de centres docents, un 21,14 per cent, i la de formació professional i educació permanent, 18,19 per cent.

Si després volen, i volen que m'hi estengui, li podria dir aquelles dades que hem comentat de com quedaran els diferents centres, quan hem comentat, doncs, tot el tema que no hi hauria cap centre que realment tingués menys professorat del que li pertocava el curs anterior. És a dir, estem segurs, convençuts que la conselleria ha fet un esforç, un gran esforç, que el seguirà fent, malgrat les hipoteques del passat. Però no m'hi vull referir, a les hipoteques del passat, mirem el futur. Comparim tots plegats allò que hem dit més d'una vegada, aquest Pla d'educació per Catalunya. Siguem capaços de buscar el consens. No juguem amb frivolitats en el camp de l'educació. No busquem, com fins ara, s'havia intentat buscar, eh?, i amb algunes de les afirmacions que s'han fet anteriorment d'alguna manera es podia veure, l'enfrontament entre la doble xarxa. Hem de tenir clar que la doble xarxa forma part del sistema...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...educatiu, i, per tant, en aquest sentit hem de fer els esforços necessaris perquè realment aquest pacte per a l'educació es pugui donar al nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara un torn de rèplica. Per part del Grup Parlamentari de Convergència i

Unió, té la paraula l'honorable diputada senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyor Freixanet, saber què puja lògicament tots ho podem saber mirant el pressupost, i ja ho hem vist. Vostè, lògicament, remarca això. El que a mi m'interessa, bàsicament, i al meu grup, a Convergència i Unió, és saber cap a on van, cosa que no ens ha deixat clara.

No ens ha explicat si aquestes hipoteques que diu vostè que assumeixen i repeteixen en la seva formulació teòrica política d'objectius i criteris, si han de ser l'element de seguiment i control que des de l'oposició hem de fer. Com l'hem de fer aquesta oposició veient aquesta memòria i aquest pressupost, d'acord amb el que diuen i venen, d'acord amb el que fan o d'acord amb el que envien al Parlament? Suposo que com que el més seriós és el que diuen al Parlament, no faig cas de totes les paraules negatives que vostè ha fet en el passat, sinó que em quedo amb allò que han escrit, que és igual al que nosaltres havíem posat a la memòria anterior per poder-ne fer l'impuls, perquè, si no, el Parlament realment es desvirtua. I allò que mereix respecte és la cambra, i sí que li prego que el seu Grup sigui curós en aquest punt.

No em parli d'enfrontaments de xarxa, perquè si algú ha parlat o ha generat aquest tipus de qualificatiu deu saber que no som nosaltres; no som nosaltres que en els programes de televisió, fa quatre dies, hem dit que el sistema concertat, la part concertada era subsidiària de l'escola pública. Ho va dir un seu subdirector, acompanyat d'una delegada territorial i d'un altre subdirector, jo ho he vist, ho he vist en vídeo, perquè aquella hora era aquí, però ho he vist. És vostè que va dir aquí: «El més important per nosaltres és l'escola pública», cosa que vostè després va voler matisar.

Nosaltres hem defensat sempre un sistema mixt, que la Generalitat és la titular de l'ensenyament públic, però que dona suport al principi constitucional de creació i elecció de centre. Per tant, no em digui això, perquè són vostès que reiteradament a fora posen el misto.

Ara bé, aquests pressupostos són importants i no s'hi val a dir que són com de transició, perquè marquen el curs 2004-2005. I això amb una altra partida, amb un altre pressupost, doncs, té un efecte d'annualitat que aquí no el té; el té de curs i, per tant, afecta també. O veurem millores a partir del pressupost del 2005 a posar el gener? Difícilment, els cursos s'organitzen –com sabem– de setembre a juny.

Vostè, senyor Freixanet, ens ha volgut dir, lògicament, els aspectes més positius, però, si us plau, si hi ha més alumnes, hi ha d'haver més professors, i està bé que hi siguin, lògicament. Si hi ha més alumnes nous, hi ha d'haver més ajuts de menjador, està molt bé que hi siguin. Si hi ha més nous, hi ha d'haver aules d'acollida –només faltaria–, està molt bé. Però també hem d'insistir-li que hi han qüestions que no es poden dir: la innovació no substituirà mai la formació, la innovació genera formació, per tant, no s'hi val a dir: aquesta partida queda compensada, no?, la innovació genera formació, i li ho puc assegurar i, això, ho sap tothom.

També li volia dir una cosa: setanta nous grups que suposo que més que cicles són grups d'FP. Això, miri, el pressupost d'Ensenyament, la política educativa té unes regles del nou, que és al final, a inici de curs quan es passen comptes, i aquí, per tant, d'aquí a poc farem l'examen i la prova del nou. Setanta-nou cicles anunciats, però el pressupost d'FP –no m'ho ha pas rebutat– no té increments, no els té; ho miri bé, no hi són.

Zero a tres. Evidentment que es continua el programa de llars d'infants. D'aquí a poc tindrem la nova llei de la iniciativa legislativa popular, però jo li he demanat que tingui en compte també, el Govern, tot el conjunt de la societat que té infants de zero a tres, i busquem complementàriament, a la llar de titularitat municipal, altres ajudes perquè sigui de veritat una oferta global.

I unes paraules per a l'escola rural, senyor diputat. Els demanem, també, i si ens ho assumissin podríem retirar l'esmena, que tinguin un programa específic per a l'escola rural. També necessiten, per exemple, ajuts de menjador, no ajuts, sinó suport al menjador. La conciliació laboral també afecta la conciliació, i no pensin que no és important el tema de la conciliació, perquè amb la municipalització i la zonificació que han fet per a l'admissió d'alumnes han posat una problemàtica més viva que mai a les famílies, que ha dificultat l'escolarització en llocs pròxims, en llocs, de vegades adequats per a les famílies. Són polítiques que s'han de fer coincidir i que nosaltres, a través de les propostes que pensem presentar, hem de ser capaços d'aconseguir que el Govern també pugui assumir. Facin, si us plau el que diuen...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...escriguin el que facin –gràcies, senyor president– i procurin ser més coherents.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Correspon ara el torn al Grup Popular. Té la paraula l'illustre senyor diputat Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, a veure, senyor president, a mi em preocupa una cosa, que jo li faci esment d'allò que diuen els sindicats i que vostè parli d'interferències és preocupant. És preocupant perquè, clar, quan un arriba al Govern, dir que el sindicats quan es queixen fan interferències... Parlem de què diuen, perquè no estem parlant de dir: és que diuen que es podria fer més; no, no, Comissions Obreres diu: «evident manca de planificació, manca d'idees», posa en entredit que l'educació sigui una prioritat a Catalunya. Això és el que diu Comissions Obreres, no ho diem pas nosaltres.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

A nosaltres, això, ens sembla greu, i quan parlem de pressupostos, ja li ho he dit, a nosaltres no ens importa tant el pressupost –que ens importa, i ara hi entraré en les partides concretes–, ens importa també la manca d'idees, perquè el pressupost finança les idees en l'àmbit educatiu. I això jo suposo que totes les persones que ens estan veient en aquests moments ho tenen molt clar: hem de tenir primer idees i després fer... I després que la USTEC digui... –la USTEC, eh?–, diu: «el poco interés del Govern en materia de educación». Nosaltres els diem: no, és que nosaltres ho comprovem en aquest pressupost, perquè s'apuja una dècima del PIB, una dècima. És a dir, quan es parla tants anys d'arribar al 6 per cent, i el primer pressupost que fem una dècima, home, fem una mica més d'esforç! I vostè ja ha dit: «és que són uns pressupostos de transició». Escolti, no són uns pressupostos de transició, perquè precisament, li he comentat la nostra experiència, l'experiència del Partit Popular quan va arribar al Govern, l'any 96. Quan arribes al Govern i tens una situació que no pots fer més, el que has de fer és prioritzar, encara has de prioritzar més, encara ho has de fer més. Per què? Perquè els recursos que tens..., és clar, el marge de maniobra és menys, tot i que nosaltres diem que el marge de maniobra és com a mínim d'un 50 per cent.

Vostè parla del professorat: 2.200. Full informatiu USTEC. «Plantilles 2004, on són les mesures de xoc?» Això és del maig. «Plantilles de primària: difuminació i manca de concreció.» Això és el que diu USTEC, tampoc no ho diem pas nosaltres. Vostè entén que és la preocupació que nosaltres tenim quan vostè diu, triomfalment, que han augmentat de 2.200. Li diem: doncs no ha de ser tan triomfal, quan els propis sindicats no hi estan d'acord.

Quan parlem de les escoles bressol, vostè diu: «És que ha augmentat de 750 euros per alumne, o per plaça, a 950.» És que és el que deia el pacte; és el que deia l'acord entre el Departament d'Ensenyament i les entitats municipalistes. Deia, i li ho lleigeixo: «El Departament d'Ensenyament es compromet a portar, com a màxim, per a cadascuna de les places de primer cicle d'educació infantil dels centres», etcètera, «curs 2002-2003, 775; curs 2203-2004, 950; curs 2004-2005.» Com deia la il·lustre Irene Rigau: «en el que estem...» –ja no ho trobava, és que, és clar, amb tants il·lustres, honorables, il·lustríssims, excel·lentíssims, al final no trobes quins són els càrrecs que tenim–, deia: «És que el que hem d'enfilar ara és el curs 2004-2005. Per al 2004-2005, 1.100 euros.» I vostè diu: «No!», com a gran dada triomfal, «finançarem amb 950 euros». És clar, vull dir, les dades no les podem presentar de forma triomfal si no són d'aquesta forma. I diu: «Hem augmentat la partida pressupostària destinada a transport escolar i a menjador un 15 per cent.» És clar, sí, però és que augmenten les famílies, augmenten els nens escolaritzats, i és que es produeix una altra cosa: augmenten també, i molt, les famílies amb recursos baixos. I això també ho hem de reconèixer. És a dir que, el 15 per cent, relativament. Però, jo li pregunto: escolti, baixa la partida per a llibres de text i material escolar, i vostès es feien un fart de parlar que volien la gratuïtat dels llibres de text, i la nostra pregunta, que encara no se'ns ha respost, és: escolti, per què s'abaixen les ajudes a les famílies per a llibres de text?

Una altra dada que no hem donat abans: el Consorci d'Educació de Barcelona. Escolti'm, el Consorci d'Educació de Barcelona, jo recordo que la diputada socialista que defensava les esmenes a la totalitat, deia: «Amb 200.000 euros no en tenim ni per a fotocòpies.» És que ho han deixat igual: 200.000 euros. Però, sap el pitjor? És que el Consorci d'Educació ja funciona. Ja no podem dir: «No, és que encara no funciona.» No!, ja funciona, i és clar, almenys, augmentin l'IPC, perquè, és clar, les fotocòpies també augmenten l'IPC. Vull dir, almenys augmentin això. Aleshores, a nosaltres ens preocupa, perquè això és planificació de l'educació de la Generalitat.

Per això, el que nosaltres li diem, escolti: no veiem idees noves. No veiem cap transició cap enlloc. I escolti'm, veiem un pressupost de continuïtat, un pressupost de continuïtat, i ens preocupa. Un pressupost que al ritme que arribem, que estem fent, arribarà en 37,2 anys a complir els objectius que vostès mateixos proposaven i que deien durant tots aquests vint-i-quatre anys. Bé, no vint-i-quatre, en la darrera legislatura, com a mínim, d'arribar al 6 per cent: 37,2 anys. És clar, a nosaltres ens preocupa. I tot això, clar, ho hem de dir, i no fem interferències, no fem cap tipus d'interferències. Ens preocupem per l'educació, ens preocupem per l'educació...

El vicepresident primer

Senyor López...

El Sr. López i Rueda

Ja acabo... Ens preocupem per l'educació, i recordo de nou, que estem a la comunitat autònoma, que Catalunya és la comunitat autònoma que menys inverteix en educació, i això ho hem de superar. I que té un dels majors percentatges de fracàs escolar, i això ho hem de superar entre tots. Jo estic d'acord amb vostè, entre tots, però comencem pels pressupostos, i sobretot comencem per les idees.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Per fer el torn en contra..., però, per fer el seu..., la seva contrarèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

A veure, una mica, per aclarir quatre coses. És a dir, ara resultarà que únicament i exclusivament, eh?, del tema que es pugui dedicar a Educació, únicament en tindrà la culpa la comunitat autònoma de Catalunya, i jo crec que aquí estem treballant en una ponència al nou Estatut; és evident que, espero, i m'agradaria que en aquest Estatut es recollís, doncs, el fet de passar de competències plenes a exclusives, en tema d'Educació seria molt important, doncs, que s'arribés a un acord de finançament molt interessant i just, que fos el que permetés que realment, des d'aquí poguéssim decidir moltes qüestions que en aquests moments no podem decidir.

De tota manera, i una mica per resumir moltes qüestions, jo li donaré una colla de dades perquè em digui

vostè, perquè..., bé, em diguin vostès, perquè vegin vostès una miqueta quina és la nostra aposta. Jo crec que les apostes es fan, eh?, donant recursos, tangibles i intangibles als centres.

Creo que hem demostrat que amb els recursos intangibles que no es valoren fins posteriorment, que malgrat que es digui que no apostem per la formació, doncs, és ben bé al contrari. Per tant, en aquest sentit, per a nosaltres, i s'està endegant un pla de formació claríssim per al professorat, els equips directius, que realment afavoreixin el clima escolar, la gestió escolar i la millora de tot el que és el tema de l'educació directa amb alumnes. Per tant, aquí hi ha una aposta clara, i vostès ja ho veuran materialitzat en aquest curs 2004-2005.

Però l'altra aposta penso que és veure els recursos humans que es donen en el centres, i penso aquest és un tema..., que és un tema molt important, i, en tot cas, jo li diré unes quantes dades, no? És a dir, els CEIP, de cara a l'any que ve, com augmenten? Augmenten exactament de 1.316, dels quals..., algú em deia aquí: «No, és que, es clar, molts són perquè hi ha més alumnes; si hi ha més alumnes hi ha d'haver més professors.» Molt bé. «Increment de professorat per creixement d'alumnat», 622; «Dotacions de millora», 420; «Altres», doncs, aquests 274 que aquí hi hauria a «Altres elements», des de llicències d'estudi, educació especial, etcètera. Total -subtotal, per dir-ho d'alguna manera-: 1.316.

Per tant, en total, en total, hi ha una millora generalitzada en el 44,7 per cent dels centres complerts de primària de Catalunya, quan dic primària incloent els CEIP.

Permeti'm, abans, una dedicació a la senyora Rigau, al tema de l'escola rural. Escolti: no es preocupi, no es preocupi, aquest mateix diputat i la consellera i la consellera comparteixen el fet que l'equilibri territorial, evidentment, és un dels aspectes que més es té en compte. (*Remor de veus.*) Li reconec una cosa de l'antiga gestió, li reconec una cosa: li reconec una cosa, les zones escolars rurals, en general, tenien unes dotacions quant a professionals bastants bones. I, per tant, en aquest sentit, eh?, és..., jo penso que és honorat reconèixer el que realment convé, no? I per tant, també dedicarem el que sigui. Professorat..., «increment de professorat als IES», 884. Per tant, entre uns i altres, 2.200 professors d'increment.

Els EAP s'incrementen també amb assistents socials tots els EAP que no en tinguessin: 20 psicopedagogs nous. Per tant, suposa..., hi haurà 38 dotacions de millora que poden afectar 38 EAP, que suposa el 48 per cent del total dels EAP.

També es començarà a introduir en els CEIP, de cara a l'any que ve, tècnics superiors en educació infantil com a reforç a P3, eh?, i si s'escau també a la resta de parvulari, en aquells centres on hi hagi una major necessitat de suport. I també s'iniciaran experiències de dotació de tècnic superior en integració social en determinats CEIP i en determinats IES. I quant a les aules d'acollida, evidentment, hi haurà aules d'acollida als diferents centres, siguin de la titularitat que siguin, en aquest sentit.

D'alguna manera, vostès diuen que estem mancats d'idees. Jo permeti'm que acabi dient que, com a pri-

mera prioritat del Govern, l'educació, no dubti que la nostra voluntat, eh?, la nostra voluntat, la nostra filosofia, la manera d'entendre-ho des de la conselleria és fer un bon acord, un gran acord amb els ajuntaments per cooperar i gestionar

El vicepresident primer

Senyor Freixanet...

El Sr. Freixanet i Mayans

L'educació de la ciutadania –acabo, senyor president–, un acord amb les famílies, evidentment, per coresponsabilitat de l'educació, que això és important, eh?, un acord amb el professorat, que és l'eix fonamental del sistema educatiu...

El vicepresident primer

No, ara ha d'acabar, ja, senyor Freixanet, si us plau...

El Sr. Freixanet i Mayans

En tot cas, ho deixo així. Jo crec que tenim davant nostre uns pressupostos interessants, que els farem molt més interessants, i que la societat catalana percebrà en un futur que realment aquest Govern catalanista i d'esquerres, realment es preocupa per l'educació com ha set sempre un dels seus temes principals.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Freixanet. Per posicionar-se, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyor Flora Vilalta

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies.

La Sra. Vilalta Sospedra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, correspon a aquesta diputada que els parla manifestar el posicionament del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi sobre el pressupost del Departament d'Educació i les esmenes presentades pels grups de l'oposició.

Fóra injust, però, posicionar-me sobre aquest departament sense esmentar la filosofia global de la totalitat del pressupost que estem debatent. El pressupost 2004 és un pressupost de transició, d'ajustament, degut a l'herència del Govern anterior. És convenient que ho recordem i és just que els ciutadans ho sàpiguen.

El pressupost del Govern per al 2004 és un pressupost transparent, realista, sense maquillatge, però afectat pels condicionants heretats del govern anterior, com es desprèn del resultat de l'Informe economicofinancer que, a grans trets, ens ve a dir que estem davant d'un resultat negatiu de l'exercici del 2003, un nivell d'endeutament que representa el 12,7 del PIB, i una despesa desplaçada i no comptabilitzada que ascendeix a 2.903 milions d'euros, i que ara hem d'imputar a l'exercici del 2004.

Amb aquest escenari decebedor, el Govern de Catalunya ha presentat uns pressupostos que posen l'accent en l'àmbit del social, en l'àmbit de les persones. Així, doncs, el pressupost d'educació, tot i formar part d'aquest escenari de condicionants, el podem definir com un pressupost que recull i respon a temàtiques que, any rere any, han anat sortint en aquest hemicicle per part dels grups d'esquerres que ara governem, i de què el Govern anterior feia cas omís, maquillava, o ens n'amagava les xifres.

Ara sí que ens congratulem davant d'un pressupost que fa front a 25.000 nous alumnes en els centres de titularitat pública, que preveu 2.200 noves dotacions de personal per al curs 2004-2005; un pressupost que contempla mesures per afavorir la millora qualitativa de la xarxa pública i posa especial atenció en la prevenció de l'anomenat «fracàs escolar» i en l'atenció de les necessitats educatives derivades de situacions socials diverses. Per això es creen 160 noves places d'escolaritat compartida, 560 noves aules d'acollida d'alumnes estrangers i de potenciació de l'ús del català.

Aquest pressupost suposa també un reforçament del compromís del Govern en l'escola concertada, en incloure el concert de les aules de P3 i l'increment de la subvenció de fins al 50 per cent de les aules de P4.

Cal esmentar també el creixement de fins a un 16,7 per cent de l'import destinat a transferències a corporacions locals, perquè aquest és un govern que creu i compta amb els ajuntaments, però que sap que això ha d'anar acompanyat de recursos econòmics.

Senyora Rigau, com és possible que vostè surti a aquesta tribuna i digui: «Compte que això no serveixi per ampliar les arques municipals.» Fa un pilot d'any que les arques municipals estem fent front a problemes de l'escola, eh?, sense haver rebut del Govern de la Generalitat ni un sol euro. Com, vostè, pot dubtar que ara els ajuntaments no sabrem gestionar el que se'ns traspassi per tal de fer front... I recordi –i recordi–, que des de la proximitat –des de la proximitat–, moltes vegades, tot es fa molt més eficaç i surt més econòmic.

Un altre aspecte a destacar és l'increment de recursos econòmics per al funcionament de llars d'infants. Es destinen 10,5 milions d'euros a subvencionar noves places. Aquest és només l'inici del compromís per part de la conselleria del que serà, en exercicis futurs, una autèntica política marcada per la iniciativa legislativa popular, que en els propers dies aprovarem, i que té dos objectius prioritaris: l'educació dels infants i la conciliació de la vida laboral i familiar.

I ara ens toca parlar del Pla de construccions escolars, ara ens toca parlar del temps perdut i de la manca de planificació. Ens sentim satisfets per l'increment en el pressupost per a obres i equipaments en centres públics: de 113 milions i escaig d'euros es passa a 225 milions i escaig. A la conselleria li demanem rapidesa, però també planificació i construccions dignes, i una especial cura en el manteniment, ampliació i remodelació dels centres existents. No tot s'acaba a inaugurar una escola cada setmana.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aquesta diputada i el seu Grup Parlamentari volen expressar la immensa satisfacció que senten en veure que la formació permanent d'adults figura ja en el pressupost del Departament d'Educació; són molts anys de demanar-ho. Cal destacar també l'encert per la seva vinculació a la Direcció General de Formació Professional, recollint així el concepte de la formació al llarg de tota la vida.

I, ja per acabar, dir que aquest pressupost fa evident que el Govern de Catalunya té i tindrà una especial cura en l'educació dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país, perquè no oblidem que l'educació és la garantia per a la cohesió social i la igualtat d'oportunitats.

Ens sorprèn que Convergència i Unió, davant d'aquest pressupost agosarat, malgrat els condicionants que ja he esmentat abans, pugui fer una nova rebequeria. Miri, deixin de fer rebequeries, canviïn el seu discurs obsolet, repetitiu, avorrit i, fins i tot, insolidari, perquè la ciutadania els ho agrairà.

Nosaltres donarem suport a aquest pressupost des del convenciment que és del tot necessari un canvi de rumb en la política educativa del nostre país. El meu Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, creu que aquest canvi ja es comença a entreveure, que el Govern de Catalunya fa i farà una aposta decidida per l'educació i que aquest pressupost posa els mitjans necessaris en aspectes fonamentals, com són: més professorat, més atenció als alumnes amb necessitats educatives específiques, més inversió en llars d'infants i més recursos en equipaments.

Per tot això donarem suport a aquest pressupost i votarem en contra de les seves esmenes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, honorable consellera.

El president

La senyora... (*La Sra. Rigau i Oliver demana per parlar. La Sra. Camats i Luis s'aixeca per parlar.*) No, no, no, és que la senyora...

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, president...

El president

M'ha demanat la paraula la senyora Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Jo demano la paraula perquè crec, sincerament, que l'expressió pejorativa que ha fet servir la diputada, en nom del Grup Socialista, no és adient a la cambra. Crec que Convergència i Unió ha fet, fa i farà la tasca que li correspon, i fer oposició no és fer rebequeries. I, per tant, li prego que retiri aquestes consideracions.

El president

Senyora Camats, té la paraula.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. I, amb tot el respecte que es mereix la cambra, nosaltres volem començar per allà on

ha acabat la illustre diputada del Grup Socialista, i és parlant de la importància de l'educació. Precisament ens sembla que és necessari posar-ho per endavant a l'hora d'avaluar els pressupostos.

Nosaltres l'entendem com un element de transformació, evidentment, perquè és un instrument de cohesió social; perquè, a més a més, en el nostre país és un espai de normalització lingüística però també d'integració cultural i en la identitat catalana, i perquè, a més a més, és la base de la igualtat d'oportunitats i, per tant, i en definitiva, d'una societat més justa. Però l'educació, a més a més, també és una inversió per a una societat moderna, per a una economia competitiva, per a una ciutadania crítica i compromesa i, per tant, la base d'una democràcia pròspera i d'una democràcia profunda.

Per aquests motius, que vostès coneixen, per aquest Govern i pels partits que hi donen suport, l'educació és una prioritat i, a més a més, entenem que el fet de ser una prioritat s'ha de reflectir en un doble sentit. Un, que evidentment cal augmentar la despesa; una despesa que nosaltres fixem en un horitzó en què ha d'arribar a ser propera a la mitjana europea. Evidentment, no en un any, senyor López, tampoc en trenta set. Nosaltres hem posat el límit en una legislatura i mitja, i creiem que amb una legislatura i mitja tindrem suficient per posar la mitjana de la despesa d'educació als nivells europeus. Però no només un augment de la despesa, sinó també un canvi de la política educativa feta fins ara a casa nostra, que dignifiqui, sí, en allò que cal, l'escola pública i la converteixi realment en l'eix del sistema educatiu, entenent que aquest sistema, avui, inclou l'escola de titularitat pública, però l'escola que, sense ser-ho, també té un servei públic i també ha de fer aquest servei públic.

Evidentment, i ja s'ha dit, aquests pressupostos no poden reflectir tots aquests canvis amb l'amplitud que nosaltres voldríem, però d'alguna manera sí que els apunten. Apunten un augment, que arriba al 10,5 per cent i que és veritat que fa referència a un increment important de la demanda educativa, que xifrem o que es preveu en uns vint-i-cinc mil nous alumnes i que poden ser més, i que això, evidentment, inclou el nou professorat, nous professionals i nous centres. Però també s'han explicat anteriorment, i no els repetiré, nous augments i noves dotacions amb què millora la dotació als centres, els concerts de P3 o la millora de la subvenció en P4, en la infància de zero - tres...

Però només una puntualització quan comparem els augments o quan fem comparatives amb els anys anteriors: difícilment els nostres pressupostos són comparables amb els pressupostos fets fins ara, si tenim en compte que s'ha fet un esforç, perquè el que apareix és despesa real i, per tant, no fictícia, i perquè, a més a més, aquests pressupostos garanteixen que no hi haurà desplaçaments, com per exemple de 54 milions, l'any passat, d'euros, des del Departament d'Educació a Presidència, que, evidentment, maquillen el que es destina d'un departament a l'altre. Tinguin la garantia que el que diuen aquests pressupostos, per respecte a la cambra i a la democràcia, tindrà més a veure amb la realitat que el que deien els anteriors.

Evidentment, deia que aquests pressupostos també apunten el que nosaltres entenem que han de ser les lí-

nies que han de marcar la nova escola pública, el sistema educatiu al nostre país. I, bàsicament, ho volem centrar en un tema que és fonamental, que és una escola de qualitat, una escola pública de qualitat, que vol dir moltes coses, i que aquest, com deia, pressupost ja reflecteix en alguns aspectes.

Miri, el primer aspecte és el totxo, i dic «totxo» expressament, perquè nosaltres sí que parlem de barracots i parlem de totxo. Ens sembla que un país com el nostre no n'hauria de tenir, de barracots; potser sí per fer especial atenció a una demanda concreta i urgent i no prevista, però aquest no ha de ser l'objectiu d'un govern: tenir una part dels seus alumnes estudiant entre prefabricats. Aquest no és l'objectiu que nosaltres entenem que hem de tenir com a govern progressista, com a govern d'esquerres. I què ens hem trobat en aquest nou Govern? Home, una herència que això ens ho fa força difícil, d'entrada: un pla de xoc heretat que havia de fer front a aquestes necessitats, però que, quan es comença a implementar, ja està desfachat i que, a més a més, no té les necessitats reals. I ens trobem, sobretot, que, malgrat això, de cara al curs vinent, i malgrat l'augment d'estudiants, que és força considerable i que ja s'ha comentat, el nombre d'estudiants que finalment aniran a parar en aquests barracots ha disminuït.

És veritat, nosaltres ho hem dit, que aquests no són els pressupostos que ens haurien agradat, i ens agradaria que en aquest nou pressupost ja es reflectissin mesures, molt més evidents, de cara a noves construccions que fessin front a l'abolició d'aquests barracots; però, evidentment, amb els condicionaments que tenim, ens sembla que l'esforç que s'ha fet és considerable. I val la pena recordar també que s'ha anunciat per part del Govern un pla molt ambiciós al nostre país, per acabar construint i invertint en centres de totxo.

Qualitat també és suport a les aules, i ens sembla que en aquesta línia també aquest pressupost fa un esforç. Quan parlem de noves tecnologies, sobretot quan es parla d'aules d'acollida –ja s'hi ha fet menció–, les 560 noves aules d'acollida en què es fa una primera atenció als alumnes que arriben de fora, a qui es facilita la seva integració al sistema educatiu i, per tant, es facilita que la seva integració sigui viscuda com una riquesa i una diversitat, i no pas com una problemàtica, és un esforç prou important i prou destacat per tornar-ho a mencionar. També es dona aquest suport als centres concertats, elevant els ajuts que fins ara rebien.

Però qualitat és també invertir en professorat, invertint en la plantilla –i també s'ha comentat– i invertint en la seva formació –i també s'hi ha fet referència.

Qualitat –i amb això aniré acabant– és no tenir racons o ensenyaments de segona, no tenir ventafocs, que deia el diputat Freixanet, com molt temps ha estat la ventafocs, deia, la formació professional, o fins i tot l'educació de persones adultes, que creiem que sí que té importància que avui depengui del Departament d'Ensenyament.

I, evidentment, la qualitat, també la demostren aquests pressupostos amb el compromís de no fer trampes. Un, de quadrar despesa, despesa prevista, amb pressupost, i aquest és un gran compromís de qualitat, però també amb el compromís de fer complir la llei i les normes a tothom, perquè, evidentment, hem de garantir el dret a

escollir centres a les famílies –això no ho discutim–, però encara més hem de garantir i promoure la igualtat d'oportunitats i el tracte just que ha de donar l'educació com a servei públic.

Per això ens sembla que les esmenes presentades a la totalitat no hi ajudarien i nosaltres votarem a favor d'aquests pressupostos.

Gràcies...

El president

Gràcies, senyora diputada.

Passem al següent departament, que és el de Cultura. I, per defensar les esmenes, té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, l'honorable senyora Carme-Laura Gil.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, en nom de Convergència i Unió, el Grup majoritari d'aquesta cambra, els exposo una esmena a la totalitat de la secció del Departament de Cultura.

La lectura primera del Projecte de pressupost del Departament, ben segur que a vostès, els que abans eren oposició, els origina un cert desconcert, perquè es deuen preguntar: «Aquest pressupost, o s'ha gestat en un lloc on el temps no passa, o bé els vint-i-tres anys d'oposició transcorreguts no han estat suficients per construir un projecte propi, cultural», perquè és un pressupost sense cap mena d'innovació, és continuista. Té un encert, això és cert; té l'encert de potenciar l'Institut Català de les Indústries Culturals, la innovació del Govern de Convergència i Unió de l'última legislatura. També és ben cert que aquest és un pressupost absolutament prescindible, ho sap tothom, ho sap el conseller d'Economia, perquè, després de la seva aprovació, hauran transcorregut vuit mesos de l'exercici de l'any, i, per exemple, un capítol tan important com el setè és i serà d'inviable execució.

Però anem a fer el que toca, que és una aproximació política, perquè, què és un pressupost? Un pressupost és la traducció de les decisions polítiques concretades en l'extensió i també en la seva intenció en algorismes que es tradueixen en euros.

Anem a fer, doncs, aquesta aproximació política breu, i potser fent una mica de recordatori del que..., no del que deia l'oposició que ara és govern, que això ens avorreix, sinó de l'Acord tripartit que encara està inèdit, pressupostàriament encara està inèdit, i també de les declaracions que s'han fet des del mateix Departament de Cultura i del Govern.

Perquè, quin era el compromís estrella? El compromís estrella, que es troba a tots els llocs i a tota l'hemeroteca és: «Anem a duplicar el pressupost durant aquesta legislatura.» Ho hauran de fer en tres anys, eh? S'hauran d'espavilar, perquè ho hauran de fer en tres anys.

Un breu apunt: segons el Govern aquest pressupost inicial de Cultura incrementa el 12,6 de..., sobre..., respecte a què?, sobre l'exercici ajustat del 2003.

Escolti'm, en lògica..., allà hi ha el secretari general d'Economia que em donaria la raó, en lògica pressupostària i de lectura de pressupostos hem de llegir aquest pressupost inicial respecte al pressupost inicial que va ser l'aprovat per aquest Parlament el 2003. I, llavors, només s'incrementa en un 6,06. Aquesta és la realitat. Però, com que no anem a entrar en discussions perquè avui no és el dia, ho ajornarem per quan liquidem el pressupost del 2004 de Cultura.

Què en podia esperar la ciutadania? Què en podia esperar l'àmbit cultural, d'aquest pressupost del 2004? Des del territori, segurament esperaven que es pogués traduir en aquell discurs de socialització, xarxa cultural, equilibri territorial, diversitat, densitat cultural, que es traduís en el pressupost.

Inversió? Bé. Transferències de recursos als ajuntaments? N'hi ha... Hi ha un increment, moderat, però hi ha un increment. Ja ho sabem. Això és també un dels compromisos estrella. Ho han fet. Però aquest increment de pressupost va a costa d'un increment del pressupost o d'un decrement rellevant, esclatant, d'un altre concepte, el concepte aquell de la promoció de la música, teatre, dansa, arts visuals en el sector privat? S'ha decrementat en un 53,28 per cent.

Jo no sé què es deuen estar preguntant Iniciativa per Catalunya Verds, Esquerra Republicana, fins i tot alguns dels que aquí no hi són i que hi eren l'any passat... Deuen pensar: «Home, és que desapareixeran les sales alternatives? Que, què passarà amb la dansa? O és que tot ja serà públic? És que ja no hi haurà, en l'àmbit cultural, la creativitat? O sempre serà només des dels municipis?» Aquesta pregunta segur que se la fan. Nosaltres també ens la fem.

Després, es va parlar molt de la iniquitat territorial. La consellera ens deia que hi havia una actuació perversa del Govern de Convergència i Unió que es localitzava sempre en Barcelona i que el que feia era un desequilibri territorial i iniquitat –deia aquesta paraula– territorial. I jo em pregunto: i com està modificant el Govern aquesta perversa actuació del Govern de Convergència i Unió? Potser incrementant el Macba en un 17,64 per cent? O incrementant la Fundació Teatre Lliure en un 53,15 per cent? Això sí, el Consorci del Teatre Fortuny de Reus té un increment del 4,71, que, si comptem –si ho comptem–, que la inflació catalana, malauradament, serà del 4 per cent, li hem apujat un 0,71. Això és l'equitat territorial.

I, què devia esperar el món de la creació? Un gest, segur. Un gest d'increment, però ho esperava tot menys el que ha passat: un gest de decrement de 5.510.168,70 euros.

Anem a passar a altres àmbits. El mes de febrer, s'anuncià el reforçament de la política d'arxius, i, recentment, la consellera anuncià –cosa que ens alegrà enormement, consellera, vostè ho sap– la preparació per a la tardor de la recepció dels documents catalans espoliats i que ara estan dipositats a Salamanca. Com ho anàvem a fer, perquè Fòrum ja no n'hi haurà? Com anàvem a fer-ho? Jo suposava que des de l'Arxiu Nacional de Catalunya, que és l'arxiu cabdal del nostre país. Doncs, bé, l'Arxiu Nacional de Catalunya té un pressupost atribuït exactament del 0,00; és a dir, un decrement real del 4 per cent.

I, parlem de patrimoni arqueològic? Deia el director general: «El Museu d'Arqueologia de Catalunya ha de sortir del pou en què es troba.» És veritat. Com ho farà? El Museu Arqueològic de Catalunya, que era també una preocupació del que aviat no serà diputat –i ho lamentem molt–, el senyor Carbonell, que l'any passat, quan veia els pressupostos de Convergència i Unió va dir: «Possiblement la peça que em fa més pena és el Museu Nacional d'Arqueologia. El Museu de Montjuïc va caient, va caient, va caient... I les ruïnes d'Empúries? Les ruïnes d'Empúries van, també, caient, caient...» Ai, senyor Carbonell, estan a punt de caure del tot! Per què? Perquè el Museu Arqueològic..., quin té? Quin pressupost, quin increment té? El saben, l'increment? (*Remor de veus.*) Doncs, mirin, un *decrement* de l'1 per cent; *decrement*, que vol dir increment negatiu. Això vol dir.

Què vol dir, senyor secretari general que està per allà? Recordi-ho, esmeni-ho! Jo, ja li presentarem una magnífica esmena, però és que li rebaixen un 5 per cent. I el director general és un professional que té gran autoritat en aquest àmbit, evidentment, i jo el respecto enormement, sobretot quan va ser director del Museu Arqueològic de Tarragona. I estic segura que hi ha una raó que allunya tota sospita de l'increment del Museu Arqueològic de Tarragona, perquè té un increment del 63,31 per cent.

I la consellera ha parlat també, alguna vegada, de la importància, més enllà de la llengua, de la nostra història patrimonial. Per què, doncs, aquest fort decrement del Programa d'obres de restauració i conservació de monuments? S'ha decrementat en un 81,23 per cent... Va!, poca cosa.

Però anem a parlar de quelcom més, més enllà de tot allò que és clònic, que n'hi ha molt, ja ho sabem, eh? És clar, tot aquest pressupost ve lligat pels pressupostos anteriors... Sí, ja ho hem après, eh?, ho hem après, entre ahir i avui i ho hem après per sempre, però anem a parlar d'identitat. Aquest projecte socialista destructor, al nostre entendre, del signe visible de la diferència. Dos exemples, només dos: vostè recorda algú que es van tancar les delegacions de la Generalitat a Roma i a Casablanca? Que van ser unes decisions molt aplaudides pel Govern del Partit Popular llavors, pel Govern del PSOE ara. Ho recorden? (*Veus de fons.*)

Doncs, miri, ara anem a fer quelcom aquí a Cultura: anem a hivernar les oficines de promoció de la cultura catalana a l'estranger. És insòlit. És preocupant? No ho sé, però el Copecc té un increment del 0,00! (*Remor de veus.*) Magnífic increment per fer la projecció de la cultura catalana a l'exterior. Jo és que dubto que la consellera hagi dit que sí a això. És que no sé si se l'ha llegit!

I la Institució de les Lletres Catalanes? Escolti'm, la Institució de les Lletres Catalanes..., que jo recordo la diputada d'Esquerra Republicana que aquí va dir que la Institució de les Lletres Catalanes que és històrica..., que és de les poques coses, com sempre que Convergència i Unió ha fet bé..., què s'ha trobat d'increment? En un 3,94. Escolti'm, la inflació... Anem bé també per a la promoció a les escoles, per a la promoció dins del nostre país de les lletres catalanes.

Bé. Jo diria que això és aquella fantasia dels catalans, no?, això del Copec i la Institució de les Lletres Catalanes, però anem a la prova del cotó fluix. Per als qui estimen la narració, els contes de fades, això del cotó fluix és molt important. Però ja que estem en pressupostos, podríem parlar de la prova del nou? Que potser és més adient.

Doncs, l'increment pressupostari de les transferències corrents a famílies i institucions sense finalitat de lucre del Centre de Promoció de la Cultura Popular Catalana i Tradicional..., els sona? Els sona el seu, diguéssim, director, que no ho és? Els sona el senyor Ferran Bello?

Doncs, miri, aquesta partida l'han incrementat poc, jo crec, perquè només l'han incrementat un 165,55 per cent, però que no és sobre zero o sobre cinc, que és molt fàcil llavors incrementar; no, aquest increment és 1.622.660 euros. Són aquests ajuts que es fan sense convocatòria pública, i que estigui segura que cada tres mesos li demanarem a qui s'han donat, a quines institucions, sense afany de lucre, perquè, clar, es fan sense convocatòria, i 165 d'increment és un increment, diguéssim, no escandalós, però notable. I això em lliurarà de tota demagògia. Dir-los, simplement, aquest increment del 165,55 per cent, que equival a 1.622.660 euros, al costat de l'increment de 58.000,00 euros a la Institució de les Lletres Catalanes.

Miri, els deixaré una mica de temps després de tot això, perquè jo els estic veient..., no sé si tenen el cor partit, perquè, és clar, és un pressupost convergent adulterat. (*Remor de veus.*) És clar. I abans una diputada d'Esquerra, que està aquí, estimada Teresa, ha dit que el Govern anterior diferia les despeses.

Certament, no tot és com vostès, almenys en aquests..., que jo n'he fet una bona lectura d'aquest pressupost, com vostès han vist, doncs, he buscat els 6 milions del MNAC, del nostre Museu Nacional d'Art de Catalunya, els he buscat i no hi són. És clar que no hi són. Ben segur que deuen estar ajornats i que ens els trobarem en el pressupost d'aquí a dos anys o tres, però el que és segur és que ara no hi són.

I quelcom més: han vist, vostès, el capítol setè, del Macba? Txam!, txam! Que vol dir zero, zero! Per què? Potser també el retrobarem en algun moment? Jo estic segura que el retrobarem en algun moment, aquest capítol 7. És que potser hi ha un crèdit ajornat? Potser. És que així ho fan els governs? Tots els governs fan coses d'aquestes, estimada diputada Teresa!

Però, en fi, el Govern anterior, segons vostè, diferia les despeses, ara és bastant pitjor: el Govern d'ara no només difereix en les despeses, sinó també en les idees.

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari Popular, la il·lustre senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, intervenció en nom del Grup Popular per defensar l'esmena a la totalitat de la conselleria de Cultura. No repetiré moltes de les coses que s'acaben

de dir per part de l'honorable exconsellera Carme-Laura Gil perquè nosaltres compartim una bona part de tot allò que ha comentat.

Però, en primer lloc, honorable consellera, permeti'm començar fent-li una pregunta: quina novetat aporten vostès en aquests pressupostos? Nosaltres, sincerament, no l'hem sabuda trobar.

Hi ha una certa inèrcia dels anteriors pressupostos, i, per tant, em sembla que una manca d'ambició política. Són uns pressupostos que no incideixen en la millora de la nostra cultura catalana. Els pressupostos que ens presenten, corresponents al Departament de Cultura, resulten, certament, ser una continuïtat dels de l'anterior Govern de la Generalitat. Bé. Honorable consellera, crec que han estat prou temps a l'oposició com per poder aportar avui alguna novetat.

En l'Acord de govern catalanista i d'esquerres que de manera solemne van signar el passat 14 de desembre al Saló del Tinell, es feia referència a, com una de les prioritats d'aquest Govern tripartit, obrir una nova etapa en la política cultural de Catalunya. I, home, certament, d'entrada, el que veiem amb preocupació des del Grup Popular és que els recursos destinats a polítiques culturals són clarament una continuïtat dels de l'anterior Govern de la Generalitat. Però aniré més enllà, només una xifra prou significativa: els pressupostos destinats a polítiques culturals es limiten a l'1 per cent del total del pressupost, per sota del que s'hi destinava als anteriors pressupostos i molt per sota del que comunitats equiparables a Catalunya hi destinen.

Els recordo que un dels seus objectius, signats en l'Acord del Govern tripartit era –textual–: «Doblar el pressupost del Departament de Cultura en quatre anys, de manera que se situï a l'alçada de les necessitats de la nostra cultura i sobretot dels reptes de futur que aquesta ha d'acarar per desenvolupar-se normalment i situar la despesa cultural en el 2 per cent del pressupost de la Generalitat.»

Bé, crec que d'entrada no porten un bon camí. Si el que volen és doblar el pressupost de Cultura, no comencin retallant-lo, perquè els compromisos electorals estan per complir-se, i si segueixen en aquesta línia tenen molta feina.

Si analitzem el pressupost, veiem que augmenten notablement les partides destinades a publicitat, propaganda, estudis i treballs tècnics. És tot això el que incrementa. Els seus plantejaments, quan eren a l'oposició, eren per donar a la cultura un paper de centralitat al nostre país. I de moment no crec que pugui considerar-se un èxit per a la cultura catalana, ni per a la germanor institucional entre les autonomies de terres on es parla la nostra llengua, que l'honorable consellera Mieras, que tant ha parlat de l'Institut Ramon Llull, no hagi fet altra cosa que signar acomiadaments i signar contractes.

Vostès van cessar el director, cosa que pot tenir una certa lògica política, però el que varen fer de passada és eliminar tots els directius de l'Institut, sense tenir en compte les opinions del Govern de les Balears. (*Pausa.*) Sí, senyora consellera. Vostès van voler aprofitar l'acord de destitució de l'actual director, pactat amb el Govern ba-

lear, per fer una neteja política i decapitar tota la cúpula de l'Institut; a més, va cometre la frivolitat d'anunciar que encarregarien el redisseny al filòsof Josep Ramoneda, que em consta que no estava al corrent de la proposta o com a mínim no l'havia acceptat.

Com podem creure'ns les paraules de la consellera quan ha trencat amb els seus actes l'acord de dos governs, aprovat unànimement per tres parlaments, amb el vot favorable de tots els partits que hi eren i que hi són representats?

La consellera Mieras ha confós el que és un pacte entre comunitats autònomes amb un pacte entre partits. Per això, sense legitimitat i sense competències, va voler modificar la finalitat del Lull i les seves grans línies d'actuació sense el suport dels parlaments ni del Govern. Va voler posar els seus amics i treure els que li feien nosa perquè no formaven part de la seva ideologia política. La senyora consellera no tenia altre objectiu que fer una neteja política a un institut que havia d'estar per sobre de la política. Només així es pot entendre per què va promoure el cessament dels professionals que dirigien les tres àrees de l'Institut sense tenir encara ni tan sols candidat per a la direcció, ni tan sols un projecte alternatiu.

Però bé, una nova etapa en la política cultural de Catalunya exigeix, honorable consellera, prioritzar les seves polítiques. La cultura és el terreny on es realitza la capacitat de creació i d'innovació dels humans, on es genera la responsabilitat crítica dels ciutadans i on s'expressa la rica i irrenunciable diversitat humana. El que cal és, doncs, accentuar la funció social de la cultura per garantir un compromís més clar amb els sectors socials més vulnerables i per l'educació en la diversitat i la diferència.

Cal, doncs, apostar de manera decidida per la creació i innovació cultural i en especial pels nous creadors. En aquests pressupostos veiem que aquestes partides han estat clarament rebaixades. El talent i la creativitat, un dels actius més importants de la cultura catalana, han de trobar tots els mitjans possibles per a poder-se projectar amb força. I, honorable consellera, què hi ha de les seves promeses d'una política museística i patrimonial a través de la concertació amb el món de local de xarxes públiques d'equipaments territorials? Nosaltres, sincerament i modestament, no ho hem sabut trobar.

Aquests pressupostos que vostès presenten avui són més d'aparador que d'acció rigorosa, més de cara enfora que de preocupació pel funcionament posterior i més de propaganda partidista que no pas de generar el revulsiu per a la participació ciutadana.

El que es desprèn d'aquest pressupost del Departament de Cultura és que pel Govern de la Generalitat la cultura no és una prioritat, la qual cosa lamentem profundament des del Grup Popular. El meu Grup Parlamentari els demana que siguin coherents, que facin ara que tenen la responsabilitat de governar el nostre país tot allò que demanaven quan eren oposició al Govern de Catalunya.

Per aquest motiu i per la manca d'execució dels compromisos electorals, votarem en contra. És a dir, demanarem el retorn d'aquests pressupostos al Departament

de Cultura perquè els reelabori, perquè, honorable consellera, no han fet els deures.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per fer el torn en contra, té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, he sentit un discurs teatralitzat i absolutament catastrofista del que és la cultura a Catalunya. També he de dir que en aquesta última etapa sembla que està de moda criticar l'àmbit de la cultura a Catalunya. Segurament, el que passa a diferència d'altres èpoques és que abans es criticava, senyora Carme-Laura Gil, perquè es criticava i molt, el que passava, que ningú gosava dir-ho en públic. (*Remor de veus.*) I en aquest país ara comença haver-hi llibertat suficient per fer les crítiques en públic. En tot cas, ja saben de què parlo.

Bé, jo prenc la paraula per defensar, lògicament, el rebuig a la seva esmena a la totalitat d'aquest pressupost i defensar aquest pressupost de la conselleria de Cultura, i fer-ho amb dos premisses que considero importants en l'acció política. La primera, tenir la convicció de defensar uns bons pressupostos, malgrat el que vostè ha dit, i defensar uns pressupostos que són reals, que són aplicables i que ens han de permetre avançar amb uns objectius precisos i necessaris per a aquest país, que van quedar absolutament reflectits i amb tota transparència al pacte de govern que van signar els partits que donen suport a aquest Govern catalanista i d'esquerres.

I una segona, que també s'ha dit aquí, que és saber que aquests pressupostos, a diferència del que ha passat en aquests anys, són pressupostos rigorosos en el seu contingut, i, potser el que és més gratificant encara, que aquests pressupostos signifiquen un compromís polític amb la ciutadania que el Govern està disposat a complir. I està disposat a respectar la decisió d'aquesta cambra, a diferència, hi insisteixo, del que havia passat fins ara.

I, aquesta, jo crec que és una qüestió molt rellevant, és una qüestió que ens ha de preocupar, perquè jo crec que l'esforç que dediquen els diputats que es dediquen a l'elaboració d'aquests pressupostos és un esforç que s'ha de respectar, i la Llei del pressupost és una llei que s'ha de complir.

Vostès no ho han fet fins ara i nosaltres o farem a partir d'ara. I aquest és un signe del canvi que ha arribat en aquest país. Per tant, jo crec que aquest compromís amb els ciutadans i amb el país és una de les primeres lectures que se'n poden fer, d'aquest pressupost i de la intervenció del conseller Castells el matí de dimarts.

Per tant, vostès ho saben, aquests, és cert que són uns pressupostos de contenció de la despesa per afrontar una situació heretada que ha posat de manifest en xifres ben reals que el ritme de l'erari públic en aquest país era absolutament insuportable des del seu Govern i des

de la seva gestió, i, per tant, aquest pressupost inicia un camí de racionalitat en la despesa i sobretot supera una etapa en la qual aquests pressupostos que vostès presentaven aquí i aquells pressupostos que vostès aplicaven tenien gairebé res a veure. I tots sabem el ball de xifres que suposava, doncs, en l'exercici del pressupost, els diners que anaven, en funció de la conjuntura política, destinats a finançar la projecció d'un candidat determinat. (*Veus de fons.*) I en aquest cas vostès hi van contribuir –sí, senyora Carme-Laura Gil– en l'exercici passat amb 1 milió d'euros de la conselleria de Cultura per fer la..., per potenciar el senyor Mas com a candidat a la presidència de la Generalitat.

Per tant, escolti'm, aquí a partir d'ara hi haurà rigor en l'aplicació del pressupost, hi haurà control de la despesa i sobretot hi haurà una aplicació transparent del que ha sigut el nostre programa, signat per donar suport a aquest Govern catalanista i d'esquerres.

Però, miri, deixi'm que li digui una altra cosa. Ens plauria que aquest debat fos políticament productiu des de l'àmbit parlamentari. I crec que no ha de ser un debat purament de tràmit, sinó certament constructiu en l'intercanvi d'idees. I n'hem vist poques. N'hem vist poques en el debat que vostè ha fet. Hem vist una crítica estripada, però també poques idees.

El senyor Salvatella, amb tot el grat record i el respecte que em mereix, deia, la passada legislatura, en l'anterior debat de pressupostos, que el pressupost era aquest debat parlamentari on el Govern expiava les seves culpes. Jo crec que vostès ho faran també des de l'oposició, perquè tenen un discurs molt poc creïble –molt poc creïble. I, per tant, jo crec que seria interessant que canviessin aquest discurs catastrofista per un discurs constructiu que segurament la ciutadania entendria molt millor. Per tant, jo crec que hauríem de deixar a banda la retòrica política i parlar de les polítiques, aquelles que des de la diferència ideològica ens poden caracteritzar, a uns i altres, i que totes elles són respectables.

En tot cas, el que tenim en aquest moment en aquest debat de pressupostos és un pressupost que creix gairebé 23 milions d'euros, amb un creixement d'un 13,27 per cent, i que jo crec que podríem sintetitzar en quatre grans àmbits que defineixen les que són les línies polítiques d'aquest Govern i defineixen les idees que volem portar a terme des de la conselleria de Cultura.

En primer lloc, la creació del consell de les arts i la cultura, perquè ens sembla que aquesta és una línia molt important, una línia que ha d'avançar en un fet que ha de caracteritzar en si les polítiques culturals, que és el de la democratització, el de la participació dels creadors dels sectors culturals, i han de tenir una participació molt directa en la definició i la gestió de les polítiques públiques.

Perquè finalment la cultura, en aquesta societat nostra, en aquest moment, ens ha de servir justament per tenir una capacitat de transversalitat en el conjunt de la societat que ens ajudi sobretot a cimentar aquelles esclertes que s'estan obrint en una societat que està enfrontada a grans reptes –el de la diversitat, el de les cultures novingudes–, i, a això, només des de la cultura podem fer-hi front. I aquest Govern està plenament con-

vençut d'això. I el consell ha de ser una eina per treballar en aquesta direcció, per dimensionar les polítiques, per fixar els objectius i, sobretot, com deia abans, per fer de la cultura un..., per tenir en l'àmbit de les polítiques culturals una participació dels sectors i de la societat en general.

Vostè parlava, i ho ha reconegut..., és a dir, aquest Govern està disposat a impulsar les polítiques culturals de proximitat. És a dir, estem treballant en la definició d'un pla d'equipaments culturals bàsics, les xarxes d'arxius, de museus, de teatres i d'auditoris, d'aquells equipaments que ens han de permetre bàsicament que els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país hi tinguin accés i alhora puguin projectar les seves expressions culturals al conjunt del país.

I jo crec que hem de fer una reflexió al voltant d'aquesta qüestió, perquè aquest ha sigut un país on la cultura s'ha caracteritzat bàsicament per fer-se en llacunes, és a dir, en determinats espais tancats i que no estaven connectats entre si; si em permeten, els diria que gairebé en pantans de vegades, barrats, i els quals no tenien cap tipus de comunicació entre ells.

Nosaltres estem convençuts que això ha de canviar, que la cultura en aquest moment ha de funcionar per capillaritat. Necessitem rius vius que regenerin aquestes llacunes, que siguin capaços d'interconnectar el país, que siguin capaços de donar a la cultura aquesta missió de fer-nos més..., de tenir un país amb una convivència, amb una capacitat d'expressió, de llibertat, també, més important. I això ho farem amb aquestes polítiques de proximitat.

I, per tant, vostè ho ha reconegut, i nosaltres aquí farem una aposta molt important perquè la cultura arribi als pobles, arribi a les viles d'aquest país, i sobretot els pobles, les viles, les ciutats, la Catalunya urbana i la Catalunya rural dialoguin a partir de la cultura.

I, en aquest sentit, vostès veuran al pressupost que hi ha un creixement de les partides destinades a les corporacions locals, que augmenten un 20 per cent, a les institucions, a les entitats sense finalitat de lucre, que creixen un 51 per cent.

És a dir, que estem superant... –aquell discurs que vostè ha fet...–, estem superant justament una endogàmia del passat, en el qual la conselleria de Cultura el que feia era tendir a allò que en diem col·loquialment mirar-se el melic, no? Doncs, nosaltres volem superar aquesta etapa i volem justament que els ajuntaments, les entitats cíviques col·laborin, participin en aquest projecte cultural.

També ho ha reconegut, el suport a la promoció de les arts visuals és en aquest moment un dels eixos principals d'aquest pressupost. Volem donar –volem donar– prioritat a aquesta qüestió. I jo li recomano, després del discurs que ens ha fet aquí, que llegeixi les conclusions de les converses del cinema que van acabar l'altre dia a l'Auditori de l'Estació de França per veure en quina situació han deixat vostès, després de vint-i-tres anys de govern, una de les indústries culturals que té major capacitat per projectar la nostra cultura i la nostra llengua al conjunt del país i a l'exterior. Faci una reflexió sobre com ha quedat aquest sector del cinema en català i qui-

na ha sigut la seva actuació respecte a aquesta, que hauria de ser una important indústria cultural i que en aquest moment està literalment a la unitat de cures intensives i amb una situació, diguem-ne, de desmoralització absoluta del sector, que està reclamant un canvi estratègic, un canvi estratègic per a les indústries culturals. Li asseguro que hi serà, jo vaig tenir la sorpresa, allà, d'haver de defensar l'ICIC davant de qui era el ponent de Convergència i Unió, és a dir, cosa que..., ja em permetrà la meua sorpresa, perquè aquesta, justament, va ser una llei aprovada per vostès que va tenir un debat important en aquesta cambra, però que certament sembla que no n'estaven gaire convençuts.

En tot cas, nosaltres donarem suport a l'ICIC, ho hem fet amb aquest pressupost, amb un augment molt important, perquè aquest és un apartat que creix el 78,8 per cent, és a dir, jo crec que és una partida molt important perquè creiem que la indústria cultural s'ho mereix.

I en tot cas, perquè no voldria esgotar el temps sense poder-li contestar algunes coses concretes. En fi, en l'àmbit de la promoció cultural, vostè sap que nosaltres en aquest moment aquest apartat creix un 68,82 per cent. En tot cas –en tot cas– i sobretot..., sí, sí, un 68,82 per cent per fer front a allò que vostès tant han parlat i que tampoc van fer, que és anar a la Fira de Guadalajara, però que no hi van deixar ni un euro al calaix per poder anar a aquesta Fira. És aquest pressupost qui afronta aquest repte. Per tant, en fi, sobre aquesta qüestió jo crec que aquest pressupost, com deia, fa front a unes despeses extraordinàries. En aquest sentit, però, estem convençuts que és importantíssima la presència de Catalunya en aquesta Fira i estem segurs que aquesta presència serà un èxit absolut per a la nostra cultura.

Per tant, en fi, podríem parlar també de les polítiques –de les polítiques– de suport, del suport genèric del llibre. Jo crec que n'hem de parlar, perquè vostès, en aquest moment, aquest discurs que ha fet, doncs, oblidada que hi havien retards per pagar respecte a aquestes polítiques de dos anys i mig, que nosaltres hi hem hagut de fer front amb un 60 per cent d'increment en el pressupost. Uns llibres que, per cert, vostès deixaven abandonats en els soterranis d'alguns edificis públics i que, segurament, alguna reflexió hi haurem de fer respecte a això, perquè aquest suport genèric sigui aprofitat pels ciutadans i no tant per la humitat dels soterranis d'aquests edificis.

Per tant, escolti'm, en fi, li citaré també una qüestió. Vostè ha parlat dels museus. Escolti'm, els museus, quants anys fa que el MNAC estem esperant que s'acabi, definitivament? Les obres del Palau Nacional de Montjuïc, quants anys fa? De què els ha servit, a vostès, el pacte amb el Partit Popular per poder acabar aquesta obra? Que és una obra que vostè considerarà o convindrà amb mi de les més importants en l'àmbit de la cultura d'aquest país i en l'àmbit museístic. Escolti'm, nosaltres l'inaugurarem el mes de desembre. En sis mesos aquest Govern ha fet més per aquell museu –ha fet més per aquell museu– que vostès en els vint-i-tres anys amb els seus pactes amb el Partit Popular.

(*Veus de fons.*)

Per tant, escolti'm, respecte al patrimoni històric i arqueològic, ha pujat un 20,55 per cent.

I vostè parlava del Copec. Escolti'm, la delegació, les oficines a Roma del Copec, vegi la memòria que tenien aquestes oficines, per a què servia una despesa de 70 milions de pessetes de cost que tenia aquesta oficina, i veurà que, a part de per passar algun cap de setmana d'algun alt responsable de l'anterior Govern, poca feina més feia. Per tant, aquí és on comencem a racionalitzar la despesa, també, no?

Per tant, jo acabaré contestant també a la il·lustre diputada del Partit Popular, perquè crec que algunes de les afirmacions que ha fet crec que tenen poca autoritat –permeti'm– política per fer-les. Qui el va fer el pacte de l'Institut Ramon Llull amb el Govern balear? Que el va fer, potser, un govern del Partit Popular? Per què va ser possible el pacte del Llull? Escolti'm, perquè hi havia un govern que realment creia en la cultura catalana, defensava la cultura catalana, que era el Govern del Partit Socialista Balear. No va ser gràcies a vostès que es va fer aquest pacte de l'Institut. Vostès l'han trencat, vostès han trencat el pacte del Ramon Llull. I, en tot cas, escolti'm, si vostè puja a aquesta tribuna a defensar el Govern balear, un govern que ha tancat l'única ràdio que feia català a les illes Balears, que està programant una televisió pública estrictament en castellà, doncs, permeti'm que li digui que, en aquest sentit, doncs... (*Veus de fons.*) Sí. No, no..., escolti'm, en aquest sentit, la seva autoritat per donar-nos lliçons de catalanitat, a nosaltres, crec que està fora de qualsevol consideració.

Per tant, nosaltres, hi insisteixo, creiem que aquest és el pressupost que necessitava el Departament de Cultura. És un pressupost que farà front als reptes que té aquest país, i sobretot serà un pressupost rigorós que complirà amb els compromisos que ha adoptat aquest Govern. I, efectivament, doblarem en aquests quatre anys el pressupost de Cultura, per complir amb aquella promesa electoral de destinar el 2 per cent del pressupost de la Generalitat a l'àmbit de la cultura. I ho farem no només amb discursos retòrics, sinó aplicant les polítiques que considerem que aquest país necessita.

I, per tant, senyor president, senyores diputades, nosaltres rebutjarem l'esmena a la totalitat presentada pel Grup de Convergència i Unió i del Partit Popular.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, honorable conseller.

El president

Gràcies. Per fer rèplica, la senyora Carme-Laura Gil...? (*Veus de fons.*) Per fer rèplica.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, senyor president. Ràpidament, el Copec no era la famosa ambaixada de Roma, és una altra cosa del que parlem, eh?, senyor Boya. En tot cas, senyor Boya, parla..., celebros que digui que aquest pressupost, el rigor d'aquest pressupost, que m'ho ha repetit diverses vegades, però jo crec que l'honorable consellera haurà de demanar al secretari general que l'ajudi perquè aquest rigor no sigui un *rigor mortis*, que ho podria ser en alguna partida.

Vostè ha parlat, també, que arribarà el pressupost al 2 per cent del total del pressupost de la Generalitat. Oh!, quina llàstima que no siguin aquí el senyor Ribó –que ha passat a millor vida, vull dir, a un lloc millor de diputat–, el senyor Bargalló o el senyor Carbonell, perquè jo crec que ara recordarien amb enyorança les crítiques al nostre pressupost del 2003. El senyor Bargalló deia: «És que només representa l'1,5, l'1,5 del total del pressupost.» I el senyor Carbonell el corregia: «No, no, és només l'1,23.» Ara no hi ha discussió possible, ara només és l'1. Ara només és l'1 i hauran d'arribar al 2. El senyor Carbonell també anava dient: «Oh! s'ha incrementat el 2003 amb un 52 per cent a la publicitat.» Oh! senyor Carbonell, oh! senyors socialistes, a més d'aquell 52 per cent tan «denostat», ara apugem un 65,42 per cent més. I deia, també, i es planyia: «Oh, un 37 per cent d'increment d'estudis i treballs a tercers, quan tenim uns tècnics fantàstics a dins del Departament.» Doncs, miri, a més d'aquell 37 per cent, del qual es planyia, ara han pujat exactament un 100 per cent.

Jo els vaig a fer una sinopsi perquè ràpidament puguin vostès ja, doncs, configurar si volen rebutjar o si volen acceptar com a mínim *in pectore* la nostra esmena.

Miri, hi ha un increment menor de l'enunciat de transferències als ajuntaments, només 800.000 mil euros; hi ha una retallada estentòria del suport a la creació en l'àmbit privat en 5.000 més, 5.500 milions i escaig; hi ha un menyspreu del patrimoni nacional històric. No hi haurà projecció interna ni externa de la literatura i cultura catalanes, si no és que es facin en el Ramon Llull; que, per cert, en aquest pressupost que diuen vostès hi ha això i hi deu haver alguna cosa més. Però també –això sí, eh?– millorarem la publicitat i la propaganda, perquè pugen un 65,42 per cent, i aconseguirem menys activitat cultural, hi haurà menys autors, potser, menys consum cultural o menys cultura, no ho sé, no voldria que fos així. No anirem a fires i exposicions, treta la de Guadalajara. Però, això sí, eh?, els que ens agradarà a molts són els ajuts directes a entitats des del centre regit pel senyor Bello, i no incrementarem, potser, entre 166, la xarxa de biblioteques, però potser tancarem alguna sala alternativa. Farem poques reunions, pocs congressos, poques conferències a Cultura, però encarregarem molts –molts– estudis i treballs, i no posarem ni un euro a l'Arxiu Nacional, ni al Teatre Nacional de Catalunya, que li rebaien el pressupost, perquè, com deia una directora general, és que això de «nacional» cansa.

I, feliçment, el diputat senyor Carbonell, m'alegro per ell, i això és un comiat amistós, és: no haurà de dir ja mai més allò de «i les ruïnes van caient, caient» –ho va dir així, eh? I sap per què? Perquè el Govern tripartit considera que aquest, l'estat ruïnós, és el seu estat natural, però és evident que un bon model sempre millorable. El Govern ha aconseguit, això sí, no sense esforç, fer una mala còpia; una mala còpia tenyida de contradiccions programàtiques i també d'introducció d'elements ideològics que apunten nous paisatges, ben segur. En tot cas, si hagués seguit amb més rigor el model 2003, potser a l'àmbit cultural no parlarien –com s'ha publicat– de l'antic conseller com de l'enyorat, i avui nosaltres no li presentariem aquesta esmena.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè. Té la paraula el senyor Boya per a la contrarèplica.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyora Carme-Laura Gil, el pressupost de Cultura aquest any creix el 12,6 per cent, no representa l'1 per cent del conjunt del pressupost de la Generalitat, sinó l'1,24, i en tot cas, cal comptar que en aquest 1,24 aquest pressupost no compta les partides per a esports ni les partides per a polítiques lingüístiques, per tant, és un pressupost que manté la inversió, que incrementa la inversió.

I escolti'm, quan vostè parla de publicitat, sap quant van incrementar vostès la partida de publicitat de l'any 2003? Ho recorda? No s'ho ha mirat això, no? (*Veus de fons.*) 90 per cent –90 per cent– la partida de publicitat. I, en tot cas, aquesta partida que vostè ha exclamat tan airadament de la publicitat va destinada bàsicament a potenciar l'any Dalí i les exposicions del Palau Moja, per tant, té tot el sentit. Vostès no ho podrien explicar això per al 2003, no podrien explicar l'increment del 90 per cent.

La projecció exterior, evidentment que la ha de fer el Ramon Llull, ha de ser el Ramon Llull. El Copecc també, però especialment el Ramon Llull, perquè el Ramon Llull una de les coses que hem fet i que farem es treure'l de la letargia que tenia fins ara, on... (*Veus de fons.*) Efectivament, repassin vostès les actes de les reunions que hi havien de la direcció del Ramon Llull i s'adonaran que estava dormint una absoluta letargia durant tots aquests anys per les desavinences existents fins ara amb el Govern balear bàsicament, no?, i que el que hi havia darrere del Ramon Llull sovint era més un pacte polític que un pacte d'interès en favor de la cultura. I això el temps ens donarà o ens traurà la raó, però ja n'acabarem parlant.

I, escolti'm, el Teatre Nacional tenia..., és cert que hi ha una contenció en la despesa, però volem que el teatre vagi més enllà del que és el Teatre Nacional, volem que vagi més enllà, volem que arribi al territori, també, no només al Teatre Nacional. Perquè vostès durant tots aquests anys han fet una política..., vostè parlava de l'anterior conseller, i jo ho dic amb molt de respecte: certament era un gran publicista –era un gran publicista. I vostès han fet durant aquests anys una política cultural basada, justament, en la publicitat i en la pedra; és a dir, a fer grans edificis a Barcelona i sotmetre la resta del territori a una situació d'erm cultural. Nosaltres, evidentment, no coincidim amb això, farem una altra política.

I certament vostè parla de ruïna. Bé, nosaltres el que volem és començar a construir, justament, a partir d'una situació, d'un estat ruïnós de la cultura que vostès ens han deixat com a herència.

El president

Té la paraula, seguidament, per fixar posició, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Senyor president... Senyores diputades, senyors diputats, com que no es tracta de mantenir l'enjòlit, jo també diré, d'entrada, que el meu Grup d'Esquerra Republicana votarà en contra de les esmenes i donarà ple suport als pressupostos.

I, després, permetin-me fer una petita reflexió sobre el que per a nosaltres és la cultura i el que en podem i el que en volem esperar en aquests temps de crisi i de canvis en què sembla que tot està per definir i que cal redefinir-ho tot.

Mirin, la veritat és que la cultura no ens salva de res, ningú no és més bo per ser més culte, no crec, sincerament, que tampoc ningú sigui més feliç per ser més culte. Tothom hi dona molta importància a la cultura, és veritat. Alguns fan veure que la hi donen, d'altres senten de veritat, honestament, que la cultura és fonamental, però la veritat és que la vida va per un costat i la cultura sempre va per un altre. Steiner és molt pessimista en això. Steiner és el filòsof que va dir, i llegeixo textualment, «que segurament la destrucció de la diversitat lingüística és la més imparable de les catàstrofes ecològiques que caracteritzen la nostra època». Doncs, Steiner diu que llegir Rilke –i avui que és dia 16 de juny, hauríem de dir o llegir Joyce, perquè avui fa cent anys justos del Bloomsday, del dia en què passa l'acció de l'*Ulisses* de Joyce–, doncs Steiner deia, diu: «llegir Rilke i escoltar Bach i matar al mateix temps és possible», i assegura que ni la lectura ni la música ni l'art no van poder impedir la barbàrie de l'holocaust. Per què? es pregunta, per què la cultura no va impedir-ho? Home, doncs, segurament perquè amb la cultura tota sola no n'hi ha prou, eh? A la cultura s'ha d'afegir el concepte de democràcia i de civisme, cultura i civisme, cultura i democràcia han d'anar junts sempre, s'han de fer créixer l'un a l'altre. Sense civisme ni democràcia la cultura no té cap sentit. Per sort ara a Europa les paraules d'Steiner ja no tenen raó de ser, però ara que estem a punt d'aprovar aquests pressupostos –i uns pressupostos, un pressupost sempre és l'expressió d'una filosofia, això s'ha dit, d'unes idees i d'una voluntat política–, doncs, ara, pot ser una molt bona ocasió per recordar molt breument què pensem a Esquerra que ha de ser una bona política cultural al servei de la qual han d'estar aquests pressupostos.

Una bona política cultural és, primer de tot, la que aposta per la creació i pels nous creadors i que permet la seva expressió total i absoluta, i la seva participació a tots els llocs. És la que descentralitza, és a dir, la que permet i assegura una densitat cultural ben equilibrada al territori i, finalment, és la que fomenta la identitat, l'arrelament i el sentiment de pertinença. Això és el que nosaltres entenem que ha de ser una bona política cultural.

Ara bé, un incís: planificar és una cosa molt bona, uns pressupostos no són sinó una planificació segons un seguit de decisions més o menys encertades, però cal no oblidar que la cultura és en essència implanificable. Cal assegurar uns mitjans, i això ho han de fer els pressupostos, a la societat, uns mitjans culturals, però què serà viscut a través d'aquests mitjans no ho sabrem mai perquè la cultura sempre està en crisi, que vol dir en canvi, vol dir en moviment, eh?, vol dir en expansió. I

qui provoca les crisis són, precisament, els creadors, que són els motors de la cultura, els que tenen la capacitat d'avançar-se als seus temps i denunciar els canvis socials que més endavant arribaran.

Jo no parlaré de xifres, primer, perquè se n'han dit moltíssimes –el meu company Francesc Boya les ha dit abans–, segon, perquè s'ha dit i s'ha repetit des d'ahir que aquest pressupost és heretat, és hipotecat, o sigui que les xifres deuen tenir una importància relativa. Seguint el símil tèxtil que ahir va començar, que em va agradar molt, ahir es va parlar de vestits fets a mida i de calaixos de sastre, doncs, aquests pressupostos són un vestit que ens han donat, que no ens acaba d'anar bé del tot, però, tot i això, és per a una temporada molt curta i estic convençuda que la consellera el sabrà portar amb dignitat i amb una certa elegància.

I, en tercer lloc, no parlaré de xifres perquè quant val ajudar els creadors? Quant val que la cultura catalana sigui coneguda en tota la seva potència a l'exterior? I quant val, sobretot, sobretot quant val que a qualsevol lloc del nostre país, per amagat, per petit que sigui, les persones tinguin unes oportunitats semblants a les altres de consumir i, sobretot, de crear cultura? Quant val tot això? Penseu que més interessant i més sensat que no pas quantificar això és fixar-se en els programes que el Departament ha triat al servei dels quals, ho repeteixo, han d'estar els pressupostos. I de tots els programes nosaltres, per sobre del Macba, del MNAC i del TNC que, evidentment, són necessaris i que valorem, estimem, consegüentment amb el que hem dit, el programa que té com a objectiu l'elaboració del Pla d'equipaments culturals territorials bàsics, els fruits dels quals hauré d'esperar a veure l'any 2005. És un pla que ha de tenir la col·laboració amb les administracions locals, per descomptat, i que ha de permetre, això és important, consolidar i ampliar les xarxes d'arxius, de biblioteques, de teatres, de museus, d'auditoris i de centres d'art que, a més de rendibilitzar els recursos, garantiran uns serveis culturals de proximitat. Sobretot, sobretot, que ningú no es quedi a fora, sobretot, i ho diem com un prec i també com un advertiment, que els joves i que les joves no es quedin a fora. Ho deia Melina Mercuri quan era ministra de Cultura de Grècia, deia que si aconseguim sensibilitzar, obrir les portes a la cultura, estem creant una nova societat, una nova mentalitat i una nova pràctica política. Si ens permeten això seran uns bons pressupostos, si ens permeten això, si aconseguim això, contradient-me a mi mateixa, podrem dir que en aquests temps convulsos la cultura sí que ens pot salvar d'alguna cosa.

Com sempre, gràcies per haver-me escoltat.

El president

Gràcies, senyora diputada. (*Aplaudiments.*) Té la paraula seguidament la il·lustrada senyora Dolors Camats, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Forçosament la meua intervenció no serà ni tan literària ni tan exhaustiva com les

anteriors, però, en tot cas, sí que volem posicionar el nostre Grup sobre el que ens semblen aquests pressupostos i sobre les esmenes a la totalitat que s'hi han presentat.

D'entrada també dir que, per nosaltres, els pressupostos de Cultura de nou són un instrument, un instrument que aquest Govern ha de fer servir, entenem, per impulsar i recolzar la creativitat artística en totes les disciplines, per garantir l'accés a la cultura de la ciutadania, no sols el consum sinó també l'accés, i per accentuar la funció social de la cultura i, sobretot, per fer-ho amb un diàleg constant amb les associacions, amb les empreses, amb els col·lectius i amb els diferents sectors; sectors, precisament, que reclamen aquest diàleg, que tampoc no es pot quantificar, que tampoc no apareix en els pressupostos, però que també és una demanda imperiosa avui a Catalunya.

Per tant, dèiem, aquests pressupostos, al nostre entendre, cal que reflecteixin ja un canvi en la línia política feta fins ara. I un primer element és l'augment d'aquests pressupostos, un augment que, evidentment, es reflecteix i que no costa tant de veure, i que es recull aproximadament en aquest 1 per cent, i que representa, vull dir, l'1 per cent del pressupost. Però els canvis reals, a més a més, els hem de veure en un canvi de prioritats, un canvi que és extremadament condicionat, i ja s'ha dit repetides vegades, però que en aquest Departament es fa d'especial manera amb hipoteques que són financeres i econòmiques però també polítiques. I, segurament, quan demà, probablement, tinguem ocasió de parlar de l'Institut Ramon Llull de nou, a partir d'una moció de Convergència i Unió, podrem parlar d'aquestes hipoteques polítiques de la política cultural.

Malgrat, deia, doncs, aquests condicionaments generals que deixen un marge de maniobra francament petit, aquests pressupostos també han pogut posar les bases per començar a treballar sense lligams de cara al proper exercici. Un primer canvi –i també ho hem comentat– és la necessitat d'abandonar la despesa en aparadors, en grans equipaments i instal·lacions sense vincular-ho al teixit creatiu real, als canals de distribució regulars o a les propostes més populars. Cal abandonar els projectes magnífics però aïllats que tant han pesat i que encara pesaran en les despeses del Departament. Miri, per fer-nos-en una idea. De fet, fins l'any 2018 la Generalitat encara estarà pagant obres com les del Macaba o l'Auditori. Això vol dir que a la nostra cinquena legislatura encara haurem de fer front a aquestes despeses, i que l'any 2014, és a dir, a finals de la nostra tercera legislatura, encara haurem de pagar tres milions d'euros de les despeses que avui ja ens hem trobar decidides. Però les bases que aquest pressupost prioritza són, bàsicament, l'impuls a fer xarxa. El nostre Grup ja va fer èmfasi, durant la interpellació sobre política teatral a la consellera de Cultura, a la necessitat que la política sobre les arts escèniques es recolzés des del suport i l'impuls a un sistema nacional basat en el territori –per tant, en els equipaments– i en els continguts, que posés en xarxa la formació, dèiem, d'artistes, de professionals, de creadors, però també de públics, la creació, la programació i la difusió. Sabem que disposem, amb pocs canvis, dels espais i els recursos suficients per bastir aquest sistema territorial, comptant

amb les infraestructures de què els territoris ja disposen però que caldrà concretar amb el consens dels sectors, els compromisos i la voluntat dels municipis. I amb això no cal patir, no perquè els municipis o els ajuntaments siguin els únics agents de promoció cultural sinó perquè siguin també, juntament amb les entitats, amb les empreses o amb els creadors, part d'aquest sistema cultural. Un sistema, com deia, que ha de basar-se en una xarxa de distribució perquè les produccions circulin, perquè vagin per aquests rius, que deia el senyor Boya, i que ha de ser garantia de proximitat, de servei públic, de qualitat i de millora dels rendiments i la projecció, en benefici dels professionals i dels diferents públics a mitjà i llarg termini.

Al nostre entendre, aquest pressupost ha iniciat un camí cap a aquesta direcció, malgrat les limitacions a què ja hem fet referència; ha mantingut els compromisos concrets que encara no permeten alliberar gaires recursos pel que veritablement és important, que són els programes i les actuacions del Departament, però que només de forma significativa i per exemplificar-ho es prioritzen en augments com, per exemple, les de les partides que donen impuls a aquesta xarxa a través de les aportacions a ajuntaments o entitats sense afany de lucre que augmenten un 50 per cent.

Jo ja no em vull estendre més, em sembla que ho hem deixat prou clar i, en tot cas, per la necessitat d'aquesta nova orientació el nostre Grup rebutjarà les esmenes i votarà a favor dels pressupostos.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, cridarem a votació. *(Pausa llarga.)*

Votarem el conjunt d'esmenes presentades pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Partit Popular als departaments de Justícia, Interior, Economia i Finances, Governació i Administracions Públiques, Ensenyament i Cultura. Podem fer-ho conjuntament en una sola votació?

Doncs, comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 54 vots a favor, 71 vots en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i els lletrats Sr. Santaló i Burrull i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la conse-

llera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

— Preguntes

Ho fem amb les preguntes, que s'han de respondre oralment en el Ple, al president de la Generalitat.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les potencialitats del Camp de Tarragona i el seu encaix com a regió en la futura ordenació territorial (tram. 317-00051/07)

La primera, la formula l'illustre senyor Lluís Miquel Pérez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre les potencialitats del Camp de Tarragona. Té la paraula.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, com vostè sap, el Camp de Tarragona s'està configurant com la veritable segona àrea metropolitana de Catalunya, amb un creixement demogràfic que l'acosta, en poc temps, als cinc-cents mil habitants. Malgrat la prevenció que provoca en alguns sectors el concepte metropolità, per la seva presumpta oposició a les identitats locals, la realitat demostra que estem en un procés d'integració de totes les ciutats que componen aquest àmbit regional.

És evident que el Camp de Tarragona fa temps que té problemàtiques precisament derivades d'aquesta realitat. Malgrat això, des de la recuperació de l'autogovern ha existit una manca de planificació territorial. És més, al seu dia, fins i tot, el primer intent que va fer el conseller Lluís Armet, de la Generalitat provisional, el Pla dels vint-i-un municipis, també es va deixar en un calaix.

No obstant això, el Camp disposa d'unes grans infraestructures que asseguruen el seu futur en matèria de ports, d'aeroports, la línia d'alta velocitat Madrid - Barcelona - frontera, la seva incardinació en el corredor de la Mediterrània, i una estació central del Camp, dins l'àmbit de l'aeroport, que en definitiva donarà unes grans prestacions de mobilitat.

Des de la base del territori s'hi ha contribuït modestament, a ordenar algunes d'aquestes necessitats: la Mancomunitat de Residus, el Consorci per al Subministrament d'Aigua i, darrerament, el Consorci del Camp, un òrgan que pretén contribuir a una major coordinació de les polítiques públiques regionals.

Amb el nou Govern apareix també l'esperança del reconeixement de la nostra singularitat, mitjançant la creació de l'àmbit regional del Camp de Tarragona.

Senyor president, estem esperançats amb aquest projecte, perquè no dubtem que es farà amb un total reconeixement del paper actual i l'ambició de futur que tenim tots els habitants del Camp de desenvolupar en el rol conjunt de Catalunya. Per això, molt honorable president de la Generalitat, us preguntem: quines línies d'actuació prioritzarà el Govern per ordenar aquestes potencialitats de desenvolupament futur del Camp de Tarragona i el seu encaix en la futura organització territorial de Catalunya?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Illustre diputat i estimat alcalde, el creixement econòmic i demogràfic del Camp de Tarragona ocupa un lloc molt destacat en el que és el progrés de la xarxa de ciutats de Catalunya. És evident que l'augment de població, com vostè ha dit, comporta dinàmiques metropolitanes, i això exigeix una colla d'establiments públics i privats, probablement, de gran dimensió.

El Govern de la Generalitat el que vol és assegurar que aquest creixement sigui el més ordenat, impulsant els treballs del Pla territorial del Camp de Tarragona, que preveu, com vostè sap perfectament, la construcció del Centre Integral de Mercaderies del Camp, amb una inversió que ja està dotada i que supera els 19 milions d'euros en el pressupost de la Generalitat que estem tramitant avui. Espero que s'aprovin.

La nostra política territorial, per altra banda, vol fer compatibles coses inicialment o aparentment tan contradictòries o tan distintes com la indústria química i el sector turístic de la Costa Daurada, i, d'altra banda, el mes passat hem constituït el Consorci del Transport Públic del Camp de Tarragona i s'estan ja redactant el Pla de serveis de transport públic i el projecte d'integració tarifària.

El Govern de la Generalitat, doncs, està plenament compromès en el seu territori i en el foment, també, de les línies aèries estables amb base a l'aeroport de Reus, al qual volem donar la màxima importància. El Ministeri de Foment ja ha previst, com vostè sap, que estigui connectat directament, mitjançant la línia ferroviària d'alta velocitat, amb l'aeroport del Prat i el de Girona. I això és absolutament bàsic, això és revolucionari i bàsic a Catalunya. Vostè sap que la ministra Magdalena Álvarez està estudiant justament la gestió compartida dels aeroports catalans, que ho té en estudi i que, per tant, aquesta és una porta oberta.

Port de Tarragona, Universitat, Consorci del Camp, que va ser una iniciativa valuosa i atrevida... Finalment, tot això, a què apunta? Tot això apunta a la vegueria del Camp, que és el que Catalunya hauria d'haver tingut fa temps i fins ara no ha tingut, tot i que està previst en l'estudi que, presidit, si no ho recordo malament, per Miquel Roca, va ser presentat en aquesta cambra fa cosa de tres anys.

Per últim, estic molt satisfet de sentir que l'Ajuntament de Barcelona...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...el de Tarragona, el de Lleida i Girona –acabo, senyor president– estan disposats, com a tals ajuntaments, a assumir l'ensenyament primari. Em penso que això serà un punt de partida d'un procés que amb el temps s'anirà ampliant.

Moltes gràcies.

El president

El senyor diputat vol repreguntar? (*Pausa.*)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques d'immigració (tram. 317-00052/07)

Passem a la següent pregunta, que formula el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'illustre senyor Josep Huguet, sobre les polítiques d'immigració.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyor president, en el programa de govern, ara que ja ha passat tot el cicle electoral i suposo que ho podrem agafar tot amb més calma per abordar els temes que interessin els ciutadans, en el programa de govern figura tot un programa d'acollida i de gestió sobre el fenomen migratori. En aquest sentit, la Secretaria d'Immigració està treballant per posar en marxa el que en el programa s'anomena «carta d'acollida»; està treballant en el pla de ciutadania, que inclou totes unes polítiques interdepartamentals, coordinades, per tal de fer front des dels diversos àmbits a la problemàtica i a tot el fenomen de la immigració, i finalment, està treballant amb un equip per fer propostes de modificació o d'implementació del Reglament de la Llei d'estrangeria. Tot això és el que fem des d'aquí.

Ara bé, en el mateix programa –i simplement perquè és un fet–, estem abordant una problemàtica amb una herència pesada de l'anterior etapa, que ens ha deixat a Catalunya –aquí depèn de les fonts– entre 150.000 i 300.000 sense papers; una etapa caracteritzada per una llei d'estrangeria mal feta, per una manca de regulació de fluxos, per una utilització fins i tot esbiaixada dels fluxos interns dintre de l'Estat, per provocar a vegades, sembla, d'una forma voluntària problemes en determinades zones, per no fer front a les despeses extremes que tenen els territoris i les administracions locals per abordar el tema de la immigració... Tot això és l'herència.

Però, per poder fer front a aquesta herència, necessitem, senyor president, competències, perquè Catalunya pugui dir alguna cosa en la regulació de fluxos. Necessitem recursos; tenim entre el 30 i el 40 per cent d'algunes procedències immigratòries, de l'Estat. Necessitem recursos per fer front a la sobrepressió que reben els nostres serveis de l'estat del benestar –han saltat pels

aires el mapa sanitari, el mapa escolar; són molts centenars de milers de persones, en pocs anys, nouvinguts– i per fer front al que és un autèntic escàndol, que és el treball en negre, el treball clandestí. Necessitem plenes competències a inspecció de treball.

Sense tot això, no hi ha possibilitats de fer una política integral d'immigració. Per això, com que Catalunya necessita passar de ser una bona societat d'acollida...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps.

El Sr. Huguet i Biosca

Breument... Una societat d'acollida a una societat de cohesió, senyor president, faci la gestió davant del Govern socialista espanyol per passar full a l'etapa del Partit Popular en política immigratòria.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Illustre senyor diputat, realment, l'allau d'immigrants en el nostre país els darrers set anys supera les tres-centes mil persones. Això és, efectivament, un fenomen molt fort que ens ha de preocupar, que fins ara ens ha preocupat, però sobre el qual no hem tingut, fins al dia d'avui, solucions suficients. Bé, li vull dir quins són els eixos que articulen la nostra actuació en aquest tema.

En primer lloc, contribuir a l'ordenació dels processos migratoris, de cara a la seva legalitat i regularitat, és a dir, de cara a tenir una situació en la qual allò que estingui, poc o molt, sigui allò que està previst i sigui allò que es pot realment controlar, no? Hem acordat amb l'Estat participar en la determinació del contingent anual de treballadors estrangers –primer punt. Volem co-gestionar l'expedició i renovació dels permisos de treball i la contractació en el lloc d'origen. En el dia d'avui, el puc informar que la secretaria d'Immigració, Adela Ros, ha estat reunida amb la secretària d'Estat, Consuelo Rumí, per parlar d'aquest tema, i han arribat a un primer acord important en aquesta línia. I en aquest àmbit estem per la potenciació de la xarxa d'oficines de contractació en origen de la Generalitat, el programa Xila, d'intermediació i selecció laboral en origen. Això és el primer paquet –Xila amb ics.

Segon: polítiques de primera acollida i de suport a les persones encara no regularitzades. S'ha de crear un model català d'acollida, i l'hauríem de tenir enllestit a principis del 2005, amb coneixements bàsics de la realitat sociolaboral de Catalunya, amb coneixements bàsics dels drets i deures previstos a la Constitució i a l'Estatut, amb nocions de llengua, cultura i realitat social catalanes, i de recursos als quals es pot accedir. I ho farem per via legislativa, amb la creació d'una carta d'acollida. I evitarem d'aquesta forma discriminacions per insuficiència de recursos. I ho farem des del nivell més proper als ciutadans, aquell en què nosaltres creiem més en aquest sentit, que són els governs locals. La

Llei de millora de barris és, justament, pensada en molt bona mesura per fer front a aquest problema d'integració, no des del punt de vista d'un departament, sinó de tots alhora en el territori, perquè aquest és un problema més del territori que només d'una o altra conselleria.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Per tant, jo crec –senyor president, ara acabo– que, efectivament, estem enfocant el tema de la millor manera possible, i crec que en poc temps podrem dir: «Aquest problema, l'estem començant a controlar.»

El president

Gràcies.

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre les seves prioritats polítiques per a les setmanes vinents (tram. 317-00053/07)

La següent pregunta, la formula el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada i Masoliver, sobre les prioritats polítiques.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, estem preocupats pel baix nivell de participació que es va donar a Catalunya en les eleccions europees de diumenge passat. Només el 40 per cent de ciutadans van anar a votar, amb dret a vot.

Catalunya és Europa. Formem part d'un espai de relació on cada vegada es prenen més decisions que afecten la nostra vida quotidiana, però no ho hem sabut explicar o, més ben dit, els ciutadans no ho han percebut així. Aquesta és la realitat, i nosaltres no podem acceptar com a natural aquesta situació, com a irresoluble.

S'ha d'actuar, primer, redefinint el marc europeu amb més democràcia, més poder per al Parlament i més participació d'euroregió catalana en les decisions que es prenguin a Brussel·les. Com diu en un article el catedràtic d'història contemporània senyor Antoni Segura, deia avui: «Cal la democratització i l'aproximació dels ciutadans per tal que vegin Europa com quelcom pròxim en què poden implicar-se i, sobretot, que les seves decisions són escoltades.» Té raó.

En aquest sentit, però, el diumenge es va produir una gran contradicció: mentre demanem més participació, es prohibeix la consulta social, organitzada des de la societat civil i els moviments socials, per conèixer l'opinió de la ciutadania sobre temes que els afecten, entre els quals hi havia la constitució europea. En canvi, en l'altra consulta que es va celebrar, organitzada per «Salvem l'Empordà», on es demanava l'opinió sobre el desenvolupament territorial de la comarca, hi varen participar quasi sis mil persones.

Cal reflexionar per què Catalunya, tradicionalment europeïsta, ha registrat una participació cinc punts per so-

ta la resta d'Espanya. Ho hem de fer serenament, sense acusacions irresponsables com la de l'eurodiputat de CiU, el senyor Guardans, que acusava el Govern de la Generalitat de no haver fet els esforços suficients per evitar l'abstenció. Absurd.

Senyor Maragall, el nostre Grup Parlamentari creu que s'han de prendre mesures per impulsar la participació des del Govern, sobretot quan aviat celebrarem el referèndum sobre la constitució europea. Per això li demanem que ens expliqui quines actuacions pensa portar a terme el Govern per fomentar la participació i la implicació dels ciutadans en Europa, en casa nostra, en definitiva.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Illustre senyor diputat, jo el primer que haig de fer és discrepar lleugerament del seu judici sobre la situació, en el sentit següent. (*Remor de veus.*) Jo crec que és evident que quan un vota sobre un conjunt de 6 milions, que té unes determinades competències, o sobre un conjunt de 40 milions, que en té unes altres, potser molt importants, o sobre un conjunt de 450 milions, que és el cas de les eleccions europees, un és conscient del valor relatiu del seu vot. No ens enganyem, sobre això.

Una altra cosa és que no s'hi pugui fer res. Sí que s'hi pot fer, i és ben evident que hi han propostes molt agosarades, pel que és la cultura mitjana dels estats europeus, de poder un dia arribar a votar un president europeu. I és evident que si això es donés i que si les competències –perquè ara li parlaré un segon de les competències europees– són les que probablement hauran de ser en el futur, anirem tots a votar –quan dic «tots» vull dir que la participació serà més alta, no?

Efectivament, en aquest moment, quina és la despesa pública que està administrant, per dir-ho així, la Unió Europea? Doncs, miri, em penso que és un 1,27 per cent com a màxim del producte nacional brut. A això s'hi han compromès tots els països, a no sobrepassar. La veritat és que no hi arribem, a l'1,27, i que més aviat la tendència és a demanar més limitació.

Per tant, no ens estranyem que després de l'ampliació, després que Europa s'hagi convertit en una cosa encara més gran i més potent, però més llunyana, d'alguna forma, si no s'hi posa remei, des del punt de vista dels sistemes electorals i, també, des del punt de vista dels Fons a disposició de la Unió Europea per prendre mesures que realment interessin als nostres ciutadans, probablement la participació no augmentarà.

Efectivament, la participació ha minvat una mica, del 59 al 54 per cent. És a dir, és més baixa a Catalunya, com vostè ha dit, que en altres indrets... –59 per cent aquí, 54 a Europa i a Espanya 54,1–, l'abstenció, però, al revés. I aquesta elevada abstenció, però, no afecta a tots els partits per igual.

De manera que, si els partits del Govern han produït un progressiu arrelament, com es demostra en el percen-

tatge de la seva participació i dels seus vots, 55 a les autonòmiques –55 per cent, vull dir–, 61 a les generals i 61,8 a les europees, no ha passat el mateix...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...amb els partits de l'oposició que n'hem vist minvar el recolzament des de les autonòmiques a les generals...

El president

Senyor president... El senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé. Jo continuo pensant que, de totes maneres, s'han de prendre actuacions i mesures claríssimes per part del Govern de la Generalitat per implicar més la ciutadania a conèixer el que és Europa. Perquè, si anem esperant, si a vegades tenim la temptació de creure que això és normal amb relació al que representa Europa per als ciutadans de Catalunya, podem passar d'una Catalunya europeïsta, que ho ha estat sempre, a una d'euroescèptica.

I, evidentment, aquí sí que seria responsabilitat de tots plegats, de tots els que estem aquí, del Govern de la Generalitat i, també, de les altres institucions; i, evidentment, això ho hem d'evitar i esperem que així sigui a partir d'avui mateix.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els principals canvis que ha experimentat el fenomen de la immigració aquest darrer temps (tram. 317-00054/07)

La següent pregunta, la formula l'illustre senyor Francesc Vendrell, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, sobre els principals canvis amb relació al fenomen de la immigració. Té la paraula.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, dono per formulada la pregunta, tal com l'ha feta el president del Parlament.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. Jo crec que a la pregunta que vostè fa hi ha dues respostes: hi ha un problema polític i hi ha un proble-

ma, en canvi, administratiu, un problema de fons general i un de molt específic, no? El polític l'hem de resoldre amb els països d'origen i amb polítiques de gran abast, i l'administratiu el resoldrem aquí.

El president

Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, suposo que vostè i jo coincidirem en algunes coses. En primer lloc, que darrere el fenomen, el que en diem el «fenomen de la immigració», hi han persones concretes, amb noms i cognoms, amb aspiracions. En segon lloc, que aquestes persones tenen les seves legítimes aspiracions de sortir de la pobresa, de trobar un lloc de treball digne, i que per això deixen els seus països i busquen altres països que els puguin oferir això que busquen. En tercer lloc, crec que també coincidirem que hem d'integrar aquestes persones que vénen al nostre país; els hem d'integrar en el mutu respecte, hem de procurar que ells acceptin i han d'acceptar les nostres bases, la nostra base de convivència, i hem d'integrar-los en llocs de treball.

També crec que coincidirem, senyor president de la Generalitat, en el fet que aquest fenomen és un fenomen de debat polític de fons en els propers anys i que hi hem de buscar solucions no demagògiques. I crec que també coincidirem que és un fenomen global que potser afecta d'una manera més especial el nostre país perquè és un fenomen recent, però que és un fenomen que no és només català, que és espanyol i que també és europeu, i que és en aquest marc que hi hem de trobar solucions.

Crec que en tot això coincidirem, per això hi ha alguna cosa que nosaltres, senyor president, no entenem. Fa tres anys els immigrants, immigrants sense papers, es van tancar a l'església del Pi. Vostè opinava que se'ls havia d'ajudar. Vostè criticava l'anterior president de la Generalitat perquè no hi va anar i hi anava. El senyor Clos deia que «si no fos alcalde de Barcelona ell estaria tancat a l'església del Pi», i l'església, els capellans, per entendre'ns, no?, hi estaven totalment a favor.

Fa uns dies, el 6 de juny, uns immigrants, exactament amb les mateixes característiques, es van tancar a la catedral de Barcelona. El senyor Clos no va dir res, estava molt ocupat amb el Fòrum i procurant convertir el Fòrum de la pau en la discoteca de la pau. Vostè hi va estar totalment d'acord. El senyor delegat del Govern, a instàncies del senyor cardenal o amb el permís del senyor cardenal, va permetre que la policia entrés a la catedral per desallotjar els immigrants...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Vendrell i Bayona

Què ha canviat, senyor president, en aquest temps?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Celebro, il·lustre senyor diputat, doncs, que sembla per les seves primeres paraules que coincidim en coses que abans probablement no hi coincidíem, no?

Vostè demana solucions efectives. Jo li diré que les solucions, a més d'efectives han de ser concretes i viscudes, i viscudes en els barris i les fàbriques, sobretot en els barris on viu la immigració i conviu amb la població estadanta, que és la que ha de patir uns costos que vostè i jo probablement en els nostres barris no hem de pagar.

Dit això, jo espero que aquest país, que està vivint una transformació demogràfica i social tan important..., ja ho he dit, en set anys, 300.000 persones que arriben aquí no és poca cosa. Què busquen? Busquen una nova oportunitat, i l'estan trobant –l'estan trobant–, una gran majoria l'està trobant. Però comencen a aparèixer tensions que es poden accentuar i que donen lloc a tancaments com aquests als quals vostè s'ha referit, no? I els fets ocorreguts la setmana passada mostren, jo crec, aquest drama humà. I jo crec que aquestes persones es mereixen tot el nostre respecte, fa tres anys o quatre anys i ara i sempre, no?, i el tenen. Però el que no podem acceptar són mesures de pressió extremes de col·lectius poc representatius, perquè això seria –això ho seria– irresponsable.

La prioritat més immediata... *(veus de fons)*, no, fa tres anys no va ser igual. *(veus de fons.)* No... La prioritat més immediata ha estat reduir el col·lapse que s'ha produït en la renovació de permisos de residència i treball de milers d'immigrants. Hem arribat a un acord amb la Delegació del Govern –i això és un fet efectiu i important– perquè els immigrants que ja resideixen a Catalunya de forma legal puguin renovar els seus permisos a les setanta-tres oficines de treball de la Generalitat.

Perquè miri, aquest acord el compartirem..., els costos els compartirem *fifty-fifty* l'Estat i la Generalitat, cosa que s'hauria pogut fer fa tres anys i sempre, i no es va fer. Si no es regula el permís de residència, que és el que està passant, caduca al cap d'un any...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I ara el que està passant és que com que es triga més de tres mesos a tramitar l'actualització del permís i se'ls avisa tres mesos abans...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...el que s'està produint és una massiva caiguda de legalitat dels immigrants. I això és un error que no podem permetre que se segueixi produint.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva opinió de la necessària revisió del sistema de finançament autonòmic (tram 317-00055/07)

La següent pregunta, la formula el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró, sobre la revisió del sistema de finançament. Té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, en el discurs d'investidura, ara fa una mica més de sis mesos, vostè va fer una defensa encesa, que ja li he de dir que comparteixo, del tema de les balances fiscals, quan es va referir en el tema del model de finançament. Va dir que calia transparència abans que res, paraules textuais seves eren concretament aquestes, no?: «Transparència primer de tot, aquesta és la primera de les exigències de Catalunya.»

Si vostè, com a president del Govern, considera que aquesta és la primera exigència de Catalunya, jo avui li he de preguntar: durant aquests sis mesos, quines gestions s'han fet perquè es publiquin aquestes balances fiscals i, especialment, quines perspectives temporals té perquè les acabem coneixent, entenent com a balances fiscals la diferència entre els diners que aporta Catalunya i els que rep a canvi.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Jo tinc la impressió, honorable senyor, que vostè aquesta pregunta ja me l'ha feta. Tinc la impressió que és una mica repetició d'una altra, no? De manera que, si vostè especifica una mica, una mica més exactament què és el que voldria dir, potser la hi podré contestar.

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula el senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Jo, senyor Maragall, sento que..., sento que tingui una certa desmemòria en aquest sentit, perquè no la hi he fet aquesta pregunta, concretament. Em sembla que la pregunta anava sobre el model de finançament. I vostè mateix deia que per abordar el sistema de finançament –i em sembla que aquest és un criteri compartit–

s'ha de conèixer abans, pel criteri de transparència que vostè vehementment defensava, s'ha de conèixer quin és el saldo de les balances fiscals.

Per tant, escolti'm, li he fet una pregunta concretíssima: quines gestions ha fet i quines perspectives temporals té perquè això es conegui.

I, deixi'm dir-li una cosa, ja que no tindrè més ocasió d'intervenir, no?, i li prego una certa concreció en la resposta.

Miri, ahir, el conseller d'Economia va fer un oferiment públic en el debat de pressupostos, adreçat també a nosaltres, en el qual es deia que ens oferia consens en el model de finançament.

Doncs bé, escolti, nosaltres recollim el guant, recollim l'oferiment, estem disposats en aquest consens, perquè és un tema de país, és un tema central de país; però, abans d'enfocar el nou sistema de finançament, necessitem conèixer les balances fiscals com vostè mateix deia. Això és previ. I em sorprèn que, després d'aquesta defensa que vostè va fer i que comparteixo, hi insisteixo un cop més, em sorprèn que fa poques setmanes, en el Senat, vostès votessin en contra d'una proposta nostra sobre la publicació de les balances fiscals.

Ho torno a dir: «Recollim el guant del conseller d'Economia. Els oferim també nosaltres la nostra col·laboració en aquest sentit.» Ningú, si no m'agafen literalment aquestes paraules, és imprescindible. Ningú ho és. Però tots, senyor Maragall, podem ser útils.

I, nosaltres, en aquest sentit també, per la nostra experiència, perquè ho hem intentat davant de governs de tot signe, del Partit Popular i del Partit Socialista, i perquè la nostra posició central en el Parlament de Catalunya, crec que en aquest tema podem ser d'especial utilitat.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Agraeixo el seu to. Crec que, efectivament, ningú no és imprescindible i menys en aquest tema. Jo crec que el finançament que hem obtingut després de vint-i-quatre anys no és satisfactori, efectivament.

Jo crec que el Partit Popular, diguem-ne –diguem-ho en plural majestàtic–, ens va enredar ben bé, no?, eliminant la revisió quinzenal, cosa que fa que ara... (*veus de fons*), quinquennal, perdó..., no, quinquennal, cosa que fa ara, doncs, molt difícil replantejar el tema en els seus termes, no?

Aquest any passat la Generalitat de Catalunya ha fet quasi mil dos-cents milions d'euros de dèficit, quasi dos-cents mil milions de pessetes –200.000 milions. Després de fer el millor finançament, el millor sistema de finançament de la història, segons vostès van dir, no?, el famós sistema que ens havia de donar 400.000 milions, doncs, en falten 200, no? Bé.

Nosaltres hem de veure quina distribució de la despesa pública volem a l'Estat, no? I la veritat és que nosaltres havíem demanat sempre que el 60 per cent es

gastés aquí o el 40 per cent a l'Estat, o sigui el 40, 30, 30, havíem dit. El senyor Solbes, que va estar aquí l'altre dia, en privat, em va dir: «En aquest moment l'Estat ja és el 30, les autonomies el 50 i els ajuntaments el 20.» Si fos veritat, seria perfecte, i el nou Senat ens ho dirà, perquè, efectivament, jo crec que en el Senat s'establirà finalment l'oficina de comptabilitat del finançament públic.

Ara com ara, nosaltres estem en una situació de partida que no vam trobar en les condicions que ens hauria agradat trobar, i, per tant, doncs, ens hem d'estreñer la sivella, no?

Miri, ara ens haurien d'ajudar que l'Estat espanyol, en la discussió..., el Govern espanyol, en la discussió que tindrà amb nosaltres i amb les altres autonomies sobre com s'ha de distribuir la despesa pública, accepti el principi de renda - població, pagar per renda i rebre en funció de la població.

Vostè sap que nosaltres som el 20 per cent de la renda, o el 19...

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i sap que nosaltres, i acabo, som el 16 per cent..., perdó, de la renda, i el 16 per cent de la població. Per tant que aquesta és la màxima diferència que hauríem de suportar, cosa que no és el cas.

Espero que vostès ens ajudaran en això, perquè en això ens hi juguem moltíssim.

El president

Moltes gràcies.

———— Pregunta al Consell Executiu sobre el millorament de la capacitat inspectora del Departament de Comerç, Turisme i Consum (tram. 310-00105/07) (retirada)

Abans de continuar amb l'ordre del dia, es fa aïnent que ha estat retirada la pregunta que hi figura amb el número 6 del dossier de preguntes, i que s'ha demanat que es posposin, també, les preguntes números 7, 8, 12, 13, 14, 16, 17 i 24.

———— Pregunta al Consell Executiu sobre les seves prioritats en el funcionament de l'Institut Català del Voluntariat (tram. 310-00076/07)

Per tant, la següent pregunta és la número 9, la formula l'illustre senyor Josep Lluís Cleries i González, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre les prioritats en el funcionament de l'Institut Català del Voluntariat. Té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Bé. El motiu d'aquesta pregunta, honorable consellera, és conèixer, atesa la dissolució de l'Institut Català del Voluntariat que es preveu a la Llei de pressupostos, quines són les intencions del Govern, atès que aquest Institut té un consell rector format per la Federació Catalana de Voluntariat Social, Creu Roja, Càritas, un representant del Voluntariat Cívic, l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis, i que aquesta dissolució d'aquest Institut s'ha fet sense consultar-los.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar i Família (Sr. Anna Simó i Castelló)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en el seu moment, quan vam fer la primera reunió del Consell Rector i del Consell Assessor de l'Incavol, es va posar sobre la taula no només quines eren les polítiques que volíem dur a terme entre tots plegats de promoció de l'associacionisme i del voluntariat, sinó si l'eina que hi havia fins ara era la més adequada per a la intervenció participativa. I, en aquest sentit, també es van recollir propostes de diversos membres d'ambdós consells.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per altra banda, hi ha prevista una reunió del Consell per al dia 29 de juny en la qual se'ls comunicarà què és el que s'ha entrat en la Llei de pressupostos, en la Llei, concretament, d'acompanyament de pressupostos, que vostè coneix perfectament, que queda recollida en la disposició addicional quarta.

Aquest canvi es fa per tal d'agilitar els aspectes de gestió, optimitzar els recursos humans i materials, i aportar una major transparència a les actuacions, perquè hi ha hagut diverses evolucions polítiques i socials significatives els darrers anys que així ho han fet aconsellar. I creiem que nosaltres tenim l'obligació d'adaptar-nos a aquests canvis per donar un millor servei a la ciutadania i a les entitats de la nostra societat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Té la paraula, per replicar, el senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

Gràcies, senyor president. Bé, consellera, hem de dir que la reunió de què vostè parla del Consell Rector és la primera i l'única que s'ha fet, i que ara el 29 de juny els comunicarà la dissolució, en tot cas, perquè estarà a punt d'aprovar-se.

Jo puc dir que cap de les entitats del Consell Rector, que és l'òrgan màxim de govern de l'Institut, segons la Llei aprovada per unanimitat en aquest Parlament i que, a més a més, també es va fer amb el consens de tot el tercer sector.

Jo crec que, precisament, en el que vostès estan proposant en aquesta Llei de pressupostos, de l'únic que vostè no pot parlar és de transparència, perquè, precisament, no s'ha fet amb transparència, perquè no s'ha parlat amb ningú. De l'únic que vostès no poden parlar és d'allò de «parlant la gent s'entén», perquè no han parlat amb ningú, i molt menys, em sembla, allò que també els agrada dir tant de «mans netes». Ens sembla que això és un exemple de la falta de diàleg que vostès tenen amb el tercer sector i que l'estan ignorant.

L'Institut Català del Voluntariat va néixer amb voluntat de consens i és necessari, perquè la societat civil és important, comptar amb la societat civil, però des de la llibertat, des del diàleg i des del compromís. Persones que donen el seu temps a la societat a canvi de res es mereixen un millor tracte per part del Govern de la nostra nació.

I, per tant, crec que s'ho han de repensar i que és completament injust que, amb una disposició, sense debat i sense transparència, de què tant els agrada farolejar a vostès, facin aquesta dissolució d'un institut que ha fet dos congressos de l'associacionisme i el voluntariat, i que, precisament, tant els sindicats, com les associacions, com les federacions, el posen d'exemple de participació i de democràcia.

Ens agradaria que, quan vostè, d'aquí a quatre anys, o quan sigui, en faci balanç, li puguin dir el mateix, que em sembla que de moment no ho poden dir de cap de les maneres. Així ho ha dit Càritas...

El vicepresident primer

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps...

El Sr. Cleries i González

...la Federació de Voluntariat Social i les altres que he citat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies, senyor president. En tot cas, dir-li que en els punts de l'ordre del dia de la pròxima reunió del dia 29 hi ha molts altres temes d'especial interès que es duran a terme durant el segon semestre.

I, en tot cas, dir-li que l'Incavol, formalment, podria tenir en els seus dos òrgans de recció i d'assessorament el que semblaria una participació molt ponderada de les entitats en aquesta presa de decisions quan l'equilibri entre la representació del Govern i la representació de les entitats i del teixit social era prou clar, amb la majoria de la representació pel que fa al Govern i, per tant, una minoria pel que fa a les entitats del teixit social.

Precisament, amb aquesta modificació volem aprofundir, ho repeteixo, la participació del Consell en la presa de decisions, i, en tot cas, incrementar la representativitat de les entitats membres del Consell per incrementar també els diferents àmbits sectorials en els

quals es mouen les entitats associatives i de voluntariat, també la representació territorial, que no hi és representada, incrementar els àmbits de participació, com ara, a l'hora de les subvencions, la formació...

El vicepresident primer

Honorable consellera, ha esgotat el seu temps...

La consellera de Benestar i Família

...i, en tot cas, agilitar i simplificar la participació en aquest canvi.

El vicepresident primer

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'actual direcció de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció (ICAA) (tram. 310-00078/07)

La següent pregunta, sobre l'actual direcció de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció, la formula l'honorable senyora Irene Rigau, del Grup de Convergència i Unió. Té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, vostè sap que l'adopció és una mesura de protecció de la infància que a Catalunya té una gran acceptació; són milers les criatures que aconsegueixen aquesta protecció a través de l'adopció i, d'una manera especial, de l'adopció internacional.

Si s'ha arribat en aquest punt de ser la primera de l'Estat, de regió..., però de regió europea també Catalunya és la primera, és perquè a través del rigor i de les bones relacions s'han pogut signar convenis amb molts països. Atès que des de fa sis mesos al front de la direcció hi ha una persona que no compleix els requisits, això, entenem que està afectant la solvència i la serietat d'un procés tan important per als pares i per als infants.

Per tant, la meua pregunta és simple, consellera: pensa canviar la Llei perquè s'adeqüi a la realitat personal de la directiva que vostè va triar o pensa canviar la directiva i adequar-se a la Llei que per consens va aprovar aquest Parlament?

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. L'honorable consellera de Benestar i Família té la paraula.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Senyora Rigau, en tot cas, dir-li que la persona que per resolució de 3 de febrer de 2004 ocupa la suplència de la direcció de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció és la secretària de Família, la senyora Montserrat Tur. I que, en el cas de les funcions de signatura de les declaracions d'ideïtat de les persones o de les famílies que volen adoptar, aquesta funció la desenvolupa també la directora general d'Atenció a la Infància i l'Adolescència.

En tot cas, el canvi que es va fer en el seu moment d'un càrrec que era de lliure designació i que va ser per resolució motivada obeeïa a dos aspectes. Per una banda, l'aspecte de la confiança que duria a terme satisfactòriament, la nova persona, millor, la seva tasca –la meua confiança política–, per la seva experiència i perfil professional en la gestió. I, per altra banda, també, perquè la creixent importància material, econòmica i social que anem imprimint a l'ICAA, a l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció, requereix tenir, en tot cas, un altre impuls, també en aquest sentit del tipus de càrrec que hi està al voltant.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyora Rigau, vol fer ús del torn de rèplica? (Pausa.) Té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies. Senyora consellera, fa un moment ens parlava de simplificar. Com pot ser que simplificar en una àrea com era l'Incavol..., resulta que a l'ICAA es deriven a la secretària de la Família i a la directora general d'Atenció a la Infància les signatures i la potestat administrativa perquè la persona que vostè va nomenar no compleix els requisits.

Digui la veritat, senyora consellera, a què es deu, doncs, l'article 24 de modificació de la Llei 13/97 annexat en els pressupostos de la Generalitat, que modifica la Llei, que li treu el requisit de ser subdirector general, i de poder esser director general, per tant, ampliant els alts càrrecs, diversificant la responsabilitat d'Atenció a la Infància, i poder ser nomenada directament pel Govern sense passar pel Consell Rector de l'Institut? És aquesta la participació i l'agilització?

Vostè, senyora consellera, digui la veritat, fa una proposta annexada, amagada, en el pressupost per canviar una realitat: la d'haver tingut al front de l'ICAA sis mesos una persona que no compleix els requisits que per unanimitat i amb un tema tan sensible per a les famílies i els infants va aprovar aquest Parlament.

Lamento, senyora consellera, que no hagi tingut la sinceritat de dir-ho, de dir: «Mireu, en l'annex de la Llei del pressupost hi ha aquesta modificació perquè vull canviar la Llei per adequar-la a la persona que jo vaig triar, ja que no vaig triar la persona adequada a la Llei...»

El vicepresident primer

Senyora Rigau, se li ha acabat el temps...

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies. En tot cas, com a primera qüestió, dir que jo no entenc que la Llei de pressupostos, la Llei d'acom-

panyament de pressupostos, sigui una mesura opaca; és una mesura normal utilitzada per poder fer canvis legislatius, com la Llei que va crear l'ICAA, d'acord?, i, per tant, és ben transparent, perquè és públic.

Pel que fa a l'ampliació d'alts càrrecs, no és així. És a dir, del total de la reducció que en el seu moment ja es va plantejar del Departament, la reducció d'alts càrrecs ha estat real.

I, per altra banda, dir-li que la persona que està desenvolupant les tasques de representació de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció, li reitero que és la secretària de Família. La persona que és assessora de la consellera en matèria d'acolliment i adopcions és la senyora Rosa Bertran, que és una figura que no és pas extraordinària en el Departament en el passat..., que hi hagués persones assessores que estiguessin donant suport, que estiguessin donant suport en aquest cas a la secretària general.

I, en tot cas, dir-li que el fet que aquestes dues persones tinguin les signatures, la directora general i la secretària, no implica cap retard en la signatura d'expedients...

El vicepresident primer

Senyora consellera, se li ha acabat el temps...

La consellera de Benestar i Família

...en tot cas, que no sigui imputable a la insuficiència de recursos de l'ICAA fins el moment, tant pel que fa als jurídics com als de partides pressupostàries per poder tirar endavant acolliments i adopcions.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el desdoblament de l'Eix del Llobregat (C-16) en el tram comprès entre Gironella sud i Puig-reig nord (Berguedà) (tram. 310-00079/07)

La següent pregunta al Consell Executiu és sobre el desdoblament de l'Eix del Llobregat en el tram comprès entre Gironella sud i Puig-reig nord. La fórmula l'illustre diputat senyor Josep Rull, del Grup de Convergència i Unió. Té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor conseller de Política Territorial, una de les obres que han generat més expectativa en aquest país i, concretament, a la comarca que se'n veu beneficiada, és la reconversió de l'antiga comarca 1411 en autovia.

Sap que una de les darreres decisions que va prendre l'anterior Govern va ser definir un traçat concret sobretot en el tram de Gironella sud a Puig-reig nord; és allò que se'n anomenava «l'orella».

Una de les primeres decisions que pren el nou Govern és modificar aquest traçat que havia generat un consens important, molt important, en l'àmbit del Berguedà i en la majoria de municipis tant del Berguedà com del Solsonès.

Ens agradaria conèixer quines són les raons que han portat l'actual Govern a fer aquesta modificació.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. L'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Les raons que ens hi han portat són: amb caràcter objectiu, l'impacte ambiental del projecte de «l'orella», i amb caràcter més subjectiu, el fet que allò que per vostè és un ampli consens a criteri nostre era un amplíssim dissens.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula per replicar l'illustre diputat senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Bé. Gràcies, senyor president. Sembla que, vostès, en matèria d'infraestructures, bàsicament la seva prioritat és modificar les coses, en el millor dels casos, i, en el pitjor, dur a terme un retard permanent de determinades infraestructures.

Escolti, i en aquest cas, quina és la voluntat de captament del Govern a l'hora d'escoltar el món local? Vostè té en compte què diuen exactament els municipis? I, concretament, estem parlant d'un tram que afecta el municipi de Casserres. I el municipi de Casserres en el seu moment –ho torno a repetir: el tram de què estem parlant afecta, passa pel seu terme municipal– va fer una aposta, va fer una aposta concreta que estava avalada, escolti, per tots aquests ens locals, consells comarcals, ajuntaments... (*L'orador mostra un dossier.*) Senyor Nadal, li prego que miri això que estic exhibint. Això és dissens? Això és dissens? Això que s'ha transmès, aquest plec immens de mocions aprovades per la majoria d'ajuntaments del Berguedà, per consells comarcals del Berguedà, de l'Urgell, del Solsonès, de la Cerdanya...? Això és dissens?

Escolti, vostè quin plantejament té a l'hora de respectar l'autonomia local, a l'hora de respectar la voluntat de determinats ajuntaments? Nosaltres sempre hem defensat que aquesta era la millor opció, que no deixava cap municipi exclòs. L'opció que ha triat el Govern, escolti, deu ser la seva opció, però bàsicament al que aboca és que hi hagi una molt bona part del Berguedà que quedi fora de comunicació d'aquesta nova via que serà extraordinàriament important.

Vostès han triat aquesta via. Aquest és el nou tarannà del Govern, que és endarrerir les infraestructures, plantejar major impacte ambiental i sobretot...

El vicepresident primer

Senyor Rull, se li ha acabat el temps...

El Sr. Rull i Andreu

...no escoltar el món local.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. L'honorable conseller té la paraula per replicar.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor Rull, els seus discursos són buits i fatuos, d'una fatuïtat aclaparadora. Perquè, i els municipis de Puig-reig i Gironella? I altres posicions de les forces polítiques en l'àmbit del Berguedà? Quina és la seva manera d'entendre el consens? O és que el traçat de la C-16 en tot el tram ara adjudicat per 188,4 milions d'euros s'ha de supeditar *únicament* al criteri i a les necessitats del municipi de Casserres?

I, per tant, que li quedi clar que independentment del que vostè digui i del que vostè preguntí, que hi té tot el dret, com és natural, i a formular una i dues i tres preguntes reiteratives i retòriques sobre el mateix tema, l'únic que no pregunta i amaga el cap sota l'ala és: «I en el cas de mantenir la solució del desdoblament que vostès ara proposen –el Govern–, com es solucionarà l'accés al municipi de Casserres?» Doncs, miri, amb el més ampli consens possible amb tots els municipis del Berguedà i també, com és natural i lògic, amb el municipi de Casserres. I per a això treballarem, per aconseguir que el traçat de la C-16, entre Puig-reig i Gironella, sigui el millor traçat possible, i molt millor del que vostès havien plantejat, i, al mateix temps, l'accés a Casserres sigui el millor possible, amb ampli consens de tota la comarca. I hi guanyarà Casserres, i hi guanyarà tot el Berguedà i hi guanyaran totes les prestacions d'una carretera que amb secció d'autovia i en paral·lel a l'actual traçat de la carretera donarà unes prestacions que l'orella de Casserres no donava. Simplement perquè la seva pròpia condició d'orella la feia ineficient en aquest sentit.

Gràcies, senyor president., senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. La següent pregunta és sobre l'aplicació i la promoció de les mesures penals alternatives, la formula l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, demano de posposar aquesta pregunta, si us plau.

El vicepresident primer

Cap inconvenient.

Pregunta al Consell Executiu sobre quins són l'activitat i els objectius del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció (Cire) (tram. 310-00124/07)

La següent pregunta també li correspon a vostè, senyor Masllorens, sobre quines són l'activitat i els objectius del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. Té la paraula.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la qüestió del treball penitenciari, n'hem parlat aquests dies, ahir mateix quan parlàvem dels pressupostos del Departament, s'ha trobat vostè, quan ha arribat al Departament, que no era precisament un dels capítols que millor funcionaven dintre de la qüestió de la política penitenciària, entre altres raons perquè hem pogut anar veient com, en els darrers anys, aquesta qüestió del treball i de la formació ocupacional dels interns i internes dels centres penitenciaris més aviat ha patit una davallada respecte a les possibilitats d'ocupació, de la qualitat del treball i del paper, lògicament, que això, que aquesta qüestió jugava en la reinserció dels presos i preses.

És per aquest motiu que m'interessaria saber fins a quin punt, doncs, hi ha voluntat de fer una renovació del Cire o si aquesta ja s'està fent, i quins són els plans que tenen per reactivar l'organisme, amb la vista posada lògicament perquè puguin treballar més interns i més internes dels centres penitenciaris dels que ho estan fent actualment, i que aquest treball sigui de més qualitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia (Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, senyor president. Com vostè sap, senyor diputat, la funció constitucional atribuïda al sistema penitenciari és la reeducació i la reinserció dels interns. En aquesta funció constitucional, el treball, l'ocupació és un factor molt important. Hem trobat, efectivament, el Cire com un instrument al servei del Departament de Justícia, i haig de dir que penso que és un bon instrument, que és un instrument ben pensat, que és un instrument ben concebut; però crec també, amb la mateixa franquesa, que ha estat un instrument poc rendibilitzat, poc potenciat.

Per aquestes raons ens hem posat en marxa introduint, o intentant introduir, diríem, per ser més modestos, en aquest instrument una cultura d'innovació empresarial, diguem, que no trobàvem massa difosa, perquè el trobàvem en certa manera massa presoner d'algunes rutines burocràtiques. Hem reestructurat l'equip directiu. El Consell d'Administració ha aprovat un pla d'acció amb els objectius, entre d'altres..., entre els objectius figuren els següents: incrementar de manera substantiva l'oferta de llocs de treball i que aquests llocs de treball siguin de qualitat, siguin ben retribuïts i tinguin una capacitat formativa.

El segon objectiu seria adequar la formació que es presta des del Cire, formació professional i ocupacional, al que són les necessitats del mercat i no a allò que el mercat ja no demana. En tercer lloc, potenciar acords amb les administracions públiques perquè les administracions públiques, començant per l'Administració de la Generalitat, poden ser proveïdors de treball per al Cire i possiblement això no ha estat suficientment explotat. En quart lloc, fomentar acords amb les centrals sindicals i també amb les organitzacions empresarials per difondre entre els seus associats les possibilitats que té aquest Centre; i amb aquesta finalitat vàrem constituir fa pocs dies un consell assessor, en el qual s'han integrat UGT, Comissions Obreres, el Foment del Treball Nacional, el Consell de Cambres de Catalunya, la Pimec-Sefes i la Federació de Petita i Mitjana Empresa de Catalunya.

En síntesi, voldríem incrementar les possibilitats de treball per als interns. Vostès saben que aquest treball és voluntari, diguem, que no es pot obligar els interns a treballar, però nosaltres voldríem que el 20 per cent...

El president

Honorable conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Justícia

Acabo, senyor president. Que el 20 per cent que actualment troba ocupació augmentés fins al 50 per cent durant aquesta legislatura, i fer d'aquesta manera que l'intern i la interna recuperin l'autoestima i desenvolupin dimensions de la seva personalitat, que moltes vegades ni ells mateixos han pogut reconèixer.

Moltes gràcies.

El president

Senyor diputat, vol repreguntar? *(Pausa.)* Doncs, té la paraula perquè la propera pregunta també és de vostè, i fa referència a l'activitat i els objectius del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció.

El Sr. Masllorens i Escubós

Bé, era la pregunta que he formulat ara...

El president

Ah, perdó, sí, perquè l'altra l'ha posposat. És igual, perquè la propera també li toca a vostè, atès que la 20 ha estat posposada. I la 21 fa referència al dret privat català.

El Sr. Masllorens i Escubós

En tot cas, posposaria també aquesta pregunta, amb el seu permís.

El president

Doncs molt bé. Al final la propera ja no li toca a vostè. És el torn del senyor Joaquim Josep Paladella, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre els plans de reestructuració i reconversió de la vinya.

El Sr. Paladella Curto

Senyor president, jo també posposaria la pregunta.

El president

Sí, sí, ja, ja. El que passa és que acostumin-se a fer-ho de forma reglamentària, perquè entre altres coses lesionen els drets d'altres diputats que vénen després i que ara no són aquí per formular la seva pregunta. Entre altres coses perquè la següent pregunta l'ha de formular el senyor Xavier Vendrell, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i no hi ha ni el senyor Vendrell ni el senyor Milà, que és el conseller que hauria de respondre. *(Pausa.)* La 24 ha estat posposada, també. *(Pausa.)* No hi ha conseller. *(Pausa.)* Sí, hi ha conseller.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre les obres de canalització de la depuradora de Pineda de Mar (Maresme) (tram. 310-00190/07)

La 27. La formula la senyora Teresa Aragonès, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i la formula al conseller de Medi Ambient sobre les obres de canalització de la depuradora de Pineda de Mar.

La Sr. Aragonès i Perales

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, en aquests moments ens trobem que les obres de la depuradora d'aigües residuals de Pineda de Mar estan aturades. Estan aturades i aquesta obra es va planificar en dues fases; la primera fase consistia en la canalització de les aigües de..., la xarxa de sanejament i la segona fase ja era el projecte de construcció de la pròpia depuradora.

En aquests moments està pendent de finalitzar el primer tros de projecte. Ens trobem que aquestes obres de canalització afecten el passeig marítim de Pineda de Mar. Aquestes obres estan enlaire, estan causant moltes molèsties als ciutadans de Pineda de Mar i les notícies que tenim és que no hi ha pressupost per acabar-les.

Nosaltres entenem que la segona fase, que és la construcció de la depuradora, tingui el seu procés administratiu i pressupostari, però no entenem que no es puguin acabar i tancar unes obres que estan molestant els veïns i que tenim empantanegats, per dir-ho clar, els carrers de Pineda de Mar.

Gràcies, senyor conseller.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Gràcies, senyor president. Efectivament, era conscient d'aquesta problemàtica. El que si completa vostè la informació que ara estàvem referint, el que passa és que el desviament no és poc; estem al voltant de 300.000

euros de diferència i una modificació molt substancial d'un projecte que havia estat mal fet o que s'havia trobat amb unes imprevisions que no estaven contemplades en el projecte, que obliguen a fer tota una sèrie de modificacions, no merament de partides ordinàries sinó de murs de contenció, etcètera.

L'únic que s'ha dit des de l'ACA és que això els obligava a redefinir el projecte i a modificar tant els aspectes tècnics del projecte com el finançament. El meu compromís aquí, que és el que jo també he volgut expressar a la població de Pineda, és que, evidentment, reprendrem aquesta obra tan bon punt tinguin els instruments tècnics i econòmics per fer-ho. Sóc molt conscient de les molèsties que creen al passeig marítim, però l'ACA ens ha demanat el mínim de temps necessari per redreçar una obra que s'havia anat, a poc a poc, derivant, derivant, i en comptes de preveure anticipadament que això, aquest problema que s'havia trobat a l'inici s'aniria produint a mesura que avançaven, la veritat és que la partida aquesta primera, que era la de conducció, se'ls ha esgotat totalment. Encara que sigui en dues parts, vostè sap que tota transferència de recursos de la partida de construcció a la partida..., perdó, de la depuradora a la partida de construcció de la canalització significa un canvi considerable i una sèrie de tramitacions.

Per tant, de seguida que jo pugui tenir un calendari d'adequació d'aquesta obra, no es preocupi que els ho farem saber a vostès i, sobretot, a l'Ajuntament de Pineda i al municipi, que en aquest moment es troba amb el passeig aturat.

Ho lamento, però el que no podem és passar el que se'n diu el carro al davant dels bous.

Gràcies.

El president

Doncs donem per acabat el torn de preguntes.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2004 (tram. 200-00004/07) (continuació)

Anem altra vegada a les esmenes a la totalitat als departaments, que en aquest cas seria el torn del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i defensar la seva esmena a la totalitat, l'il·lustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Moltes gràcies, senyor president. Bona tarda, senyores i senyors diputats, molt bona tarda a tothom. Jo la veritat és que no posposaré l'esmena; és a dir, aquí s'han posposat unes quantes preguntes i la veritat és que alguna temptació em ve, no?, de posposar l'esmena. No per res, perquè després de veure com li contesten a un diputat que té una gran experiència, com és el Josep Rull, un, la veritat és que li entren temptacions de dir: escolteu, jo només faré una esmena, intento fer-ho de bon rotlle, i enteneu que el paper de l'oposició és fer

preguntes i formular crítiques. No per res, és a dir..., i ho dic perquè és la primera vegada que jo intervingo des d'aquí i vull expressar primer de re –primer de re– l'orgull d'exercir la meua funció d'oposició i expressar la meua lleialtat en aquesta cambra. (*Remor de veus.*)

Bé, jo estic aquí per presentar l'esmena al Departament de Sanitat i Seguretat Social. Convindran amb mi que si alguna conselleria ha creat expectatives i ha estat permanentment als mitjans de comunicació, és a dir, si hi ha hagut una conselleria mediàtica, ha estat la conselleria de salut. Hem sentit parlar de múltiples i diversos plans de xoc, de llistes d'espera, de reduir les urgències, de plans pilot. A la compareixença de l'honorable consellera ja li advertíem que en sanitat crear moltes expectatives no creiem que sigui una bona tàctica, perquè al final –al final–, la realitat és la que és, i un sistema sanitari com el nostre, gratuït i universal, té les limitacions que té. La realitat sempre s'acaba imposant.

Li deia en la seva primera compareixença a la consellera que recordés la cançó del Último de la fila. Si se'n recorden, la lletra diu: «Cuando la miseria entra por la puerta el amor salta por la ventana.» És evident que el gran problema de la conselleria de Sanitat són els recursos, que sempre són limitats i insuficients, atès que la demanda sempre va en creixement, i atès que la despesa mai s'atura i acaba no tenint límit.

Jo voldria començar constatant que, a primera vista, que vostès ens han publicitat uns pressupostos on ens han dit que el creixement és del 19,41 per cent. Però jo aquest dematí, o al llarg de tot aquest debat, he vist que cada un dels departaments feia la comparativa del pressupost inicial amb el pressupost liquidat. En Sanitat no ho fem així. Valdria la pena –valdria la pena– mirar què passa ho fem així. Fixin-se bé, quan veiem quins són els ingressos de Sanitat, comparant-los amb el pressupost liquidat, tenim un augment d'ingressos del 10,5 per cent. Quan mirem quin és l'increment de la despesa en sanitat comparant el pressupost liquidat, és a dir, la despesa realment feta, amb el que vostès pressuposten, resulta que l'increment és només del 8,5 per cent. És a dir –és a dir– és menor l'increment de la despesa que l'increment dels ingressos.

Bé, jo aquí se m'acut una pregunta: és això un pressupost progressista en sanitat? És això el pressupost de sanitat d'un govern d'esquerres? Ho és? Jo penso que no. Penso que si la despesa creix per sota del que creixen els ingressos, alguna cosa no ens quadra.

Jo repetiré una cosa que ja s'ha dit, ho va dir el Francesc Homs. Va dir que si miràvem els pressupostos per funcions ens adonaríem que el pressupost per a produir béns de funció social era d'un 58,5 per cent; ni més ni menys, ni una dècima més ni una dècima menys que la previsió que contenia el pressupost del 2003, de Convergència i Unió.

Mirin, jo els ho dic amb absolut convenciment, i amb un convenciment absolutament personal: no són més progressistes que el Govern de Convergència i Unió, i la majoria de vostès, ni tan sols personalment, són més progressistes que cada un dels nostres diputats, dels nostres alcaldes, dels nostres militants. No ho són. Entre altres coses –entre altres coses– perquè la gent que tenim darrere, igual que vostès, una llarga història de

progressisme polític, sabem que no s'han de repartir patents ni de progressisme ni de catalanisme, no s'han de repartir patents, perquè la veritat és que els valors, per sort, estan socialitzats –per sort, els valors estan socialitzats.

Però deixi'm dir-li alguna cosa més. Tenim un pressupost que, quan agafem la memòria, ens trobem que la paraula que més ens surt és la paraula «continuarem». Jo no els ho diré, que és un pressupost continuista; jo el que els dic és que a la seva memòria la paraula que més surt és la paraula «continuarem», que no vol dir que sigui un pressupost progressista. A la memòria del CatSalut, surt la paraula «continuarem» trenta vegades.

Però deixi'm dir-li uns quants sinònims que també surten en aquesta mateixa memòria: sinònims com «seguir avançant», «integrar plenament», «completar», «consolidar», «seguir potenciant», «mantenir», «completar el projecte», «revisar el projecte»... Surten tantes, tantes vegades, que la memòria sembla una lloa a la continuïtat i a les seves i múltiples formes gramaticals. I això és el que sembla la memòria.

Són tants els reflexos d'aquest «continuarem», que fins i tot l'increment d'inversió prevista per al 2003 per part nostra era d'un 17,23 per cent; la de vostès és d'un 16,40, molt pareguda. Però fixi-s'hi bé: continuarem en moltes coses, perquè és cert que nosaltres, aquest increment de la inversió, no el vam arribar a realitzar, és a dir, no vam fer tota la inversió prevista l'exercici passat, no vam arribar a realitzar-la. Però és curiós que a la mateixa memòria vostès ja ens diuen exactament el mateix. Els ho llegeixo literalment: «Cal esmentar que aquest pressupost d'inversions, tot i l'increment que incorpora, el que possibilita és fer front als compromisos d'inversió existents. I, pel que fa a nous encàrrecs, cal tenir en compte que un cop s'aprovi aquest pressupost només quedarà mig exercici, i això, evidentment, afectarà el ritme de noves actuacions que es poden executar.»

Què tenim? Que els expliquem, als ciutadans? Què és el que hem d'explicar? Com clarifiquem aquest pressupost? Doncs, els hem de dir clarament que tenim un capítol d'ingressos que augmenta, un capítol de despesa que baixa i un capítol d'inversions que no arribarem a realitzar. Això és el pressupost que tenim a Sanitat.

I, cregui'm, jo esperava molt més. Jo em sento decebut amb aquest pressupost de Sanitat, perquè jo m'havia cregut la consellera quan m'havia dit, a les compareixences, que el pressupost de Sanitat, atès que tenia una gran importància social, atès que era una de les senyes d'identitat d'un partit progressista, d'un govern que es diu d'esquerres, tindria un increment de despesa real, i no només un increment de despesa nominal i una inversió ajornada.

Mirin, l'incompliment en el capítol d'inversions, joestic ben segur que serà superior a l'incompliment de l'anterior Govern. Entre altres coses, perquè –avui ja s'ha dit aquí– tenim la sensació que aquest pressupost es fa per a fer caixa. Si fóra així i el 2005 realment hi hagués la inversió que correspon i l'increment de pressupost que correspon a Sanitat, ens sentiríem plenament feliços, perquè els ho ben asseguro, que nosaltres som conscients de la necessitat d'incrementar el pressupost de Sanitat.

Però això és el que passa en el capítol 6, que, per cert, veient la companya Dolors Comas i repassant el que dèiem abans, quan presentàvem el capítol 6, junt al capítol 7 i junt al capítol 8, se'ns acusava d'opacitat. Jo la veritat és que aleshores creia que no era opacitat, i ara crec que no és opacitat. Simplement és el que feia l'anterior Govern, el que fan molts governs i el que fan vostès en l'actual pressupost. Evidentment, no els criticaré per fer allò que nosaltres fèiem, perquè l'únic que fan és corroborar que si ho fèiem és perquè es podia fer, i si ho fan vostès deu ser perquè ho fèiem bé. (*Remor de veus.*) De moment, al pressupost ho han fet.

Quan anem a un altre capítol, quan anem al capítol de sous, ens trobem que el creixement és del 7,61 per cent, per sota de la resta de capítols, per sota de l'increment, per sota del que nosaltres esperàvem. Però, és clar, resulta que aquest increment que ha d'absorbir la inflació només acaba absorbint, només acaba pujant per fer exactament els acords que Convergència i Unió havia signat amb els sindicats; no hi ha més pressupost per a sous.

Aleshores, jo em permeto preguntar-li: i els plans de xoc?, on són els plans de xoc? D'aquest famós pla de xoc que havia de cobrir les necessitats de la primària, què se n'ha fet? Què està passant avui en dia als nostres pobles? Vostè sap que avui a molts de pobles de Catalunya no hi ha ajudantia d'estiu per a l'increment de demanda que produïx el turisme? Jo ja sé que em diran: «Oh!, faltan metges.» Ja ho sé, però és que l'any passat no estava en la mateixa circumstància? Com és que l'any passat hi havien metges i aquest any no n'hi han? Què se n'ha fet, de tots els metges que havien de fer el pla de xoc? Sap quants en contracten, al final? Al final en contracten 110, 110 metges, 23 pediatres, i ens comptabilitzen com a nous contractats els que suplixen, els que substituïxen, els que es jubilen de la reformada. I resulta que ens diuen que això augmenta la ràtio. Escolti, no augmenta la ràtio. Els que no havien entrat a la reformada tenien dos hores i mitja de treball en tasques assistencials. Els nous no faran més tasques assistencials; per tant, no augmentem la ràtio.

Però és que no només és això. Ens trobem d'una manera molt clara, i aquests dies és notícia, que s'estan jubilant als seixanta-cinc anys, sense donar-los pròrroga, pediatres, anestesistes, especialistes, i ens diuen al mateix temps que no tenim prou pediatres i que a la primària acabaran fent de pediatres metges de medicina general. Evidentment, ho trobem incoherent.

Però seguim –seguim. Què passa amb les llistes d'espera? Mirin, vostès ens presenten una previsió de disminució de llistes d'espera de 65.000 a 68.000. La majoria es fa en patologies banals: ens introduïxen dos noves modalitats monitoritzades, que són els galindons i el quist pilonidal; la gran part de reducció de les llistes d'espera es fa sobre aquestes patologies banals. I la pròtesi de maluc?, i les pròtesis de genoll? Si ho miren a la memòria, veuran que es fa sobre això.

Però encara és més –encara és més. Fixi-s'hi bé: en els tres mesos d'espera tècnica, es produïa una depuració natural de les llistes d'espera, que era que desapareixien de la llista d'espera els errors diagnòstics, les contraindicacions, els que no s'operaven, els que anaven a la privada, i ara es produirà aquesta depuració de la mateixa manera.

Resulta que, evidentment –evidentment–, les llistes es compten com volen i al final es fan els números que es fan, però la veritat és que, quan veus exactament els objectius, no milloren en absolut aquells que nosaltres teníem a Sanitat.

Si parlem del capítol 2, de béns i serveis, creix un 4,72; en compra de serveis, un 9,80. Hi ha una xifra que a mi em crida l'atenció. Vostès ens diuen que en medicació hospitalària només creixerem un 20 per cent –només un 20 per cent– i que en farmàcia creixerà només un 5,91 per cent. Deixi'm dir-li una cosa: jo no m'ho crec –jo no m'ho crec. M'agradaria saber, a hores d'ara, quin és el creixement real de la despesa en medicació i quina és, a hores d'ara, la despesa que es produïx als hospitals en medicació hospitalària; ben segur que està per damunt d'aquestes xifres. Jo no me les crec.

En el fons, la veritat és que acabo tenint la sospita que aquest pressupost està fet una mica per compromís i seguint molt les línies i els objectius que ja tenia la conselleria de Sanitat en el nostre cas.

Però, és clar, em trobo amb alguna xifra que encara em crida més l'atenció. Resulta que la memòria del CatSalut em diu que en pròtesis preveuen un increment del 0 per cent. Escolti'm, no havíem quedat entre tots que cada vegada hi ha més demanda? Les pròtesis no tenen alguna cosa a veure amb la piràmide poblacional? Cada vegada tenim gent més gran; com s'ho faran per créixer per sota de l'IPC i per sota de l'augment de la població i de la seva mitjana?, com s'ho faran? Si aconseguixen una puja del 0 per cent en pròtesis, vol dir que això no provocaria una manca d'equitat en patologies i segments de població necessitats de pròtesis?

Però és que en aquest mateix sentit no hi he trobat o no hi figura el pla d'immigració, ni la seva repercussió en el sistema sanitari. I miri que és important! On està la repercussió de la immigració en el sistema sanitari, en aquest pressupost? No hi és –no hi és. No serà que els immigrants, segons a qui, només li interessin quan està a l'oposició i per a utilitzar-los demagògicament?

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Jo em sento progressista, i aquestes coses em preocupen i, fins i tot, em molesten –fins i tot em molesten. No els estranyi que els preguntí: on és el progressisme d'aquest tripartit?, on és aquest sentit de l'esquerra? No els estranyi –no els estranyi. També caldrà saber una altra cosa: caldrà saber si a part de progressistes també tenen el mateix sentit quan diuen que són catalanistes.

Vostès saben molt bé que les noves demandes, l'augment de la població, els immigrants, l'envelliment cada cop més evident, els desplaçats, estan a la base del que configura potser el problema més important del nostre model sanitari: la seva sostenibilitat econòmica i el seu finançament. A la seva pròpia memòria ens diuen que cal una profunda revisió dels recursos destinats al Fons de cohesió sanitària, el qual, ja des de la seva creació, es va estructurar sobre una base de recursos infravalorada. Necessitem un nou finançament per a la sanitat, i ens trobem, en lloc d'un nou finançament, amb un doble peatge. Escolti'm, hem sentit omplir-se la boca algun partit del tripartit, dient que si Espanya no els

escoltava trencarien amb Espanya. No cal tant; simplement, facin el que han de fer. No ens fiquin un doble peatge, i no ens diguin que hi ha un govern amic a Madrid. Mirin, no necessitem amistat, necessitem recursos. No necessitem amistat, necessitem recursos, no una altra cosa.

Cal un nou finançament...

El vicepresident primer

Senyor Sancho, se li ha acabat el temps.

El Sr. Sancho i Serena

Un minut, i acabo.

El vicepresident primer

Senyor Sancho, és que després vostè té una altra intervenció de cinc minuts.

El Sr. Sancho i Serena

Molt bé, acabo.

El vicepresident primer

Ho lamento. Gràcies.

El Sr. Sancho i Serena

Simplement, fer-los una oferta: en aquest nou finançament ens trobaran i tindran el consens per a ajudar a aconseguir-lo, però no ens fiquin –no ens fiquin, per favor– un doble peatge a la sanitat catalana.

El vicepresident

Gràcies, senyor Sancho. Per presentar la següent esmena a la totalitat a aquest Departament i en nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Bona tarda. Per presentar l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari Popular al Departament de Sanitat. Habitualment, quan les partides del pressupost en un departament creixen, o creixen fins i tot per sobre del que és el conjunt del pressupost, li posen a un la feina de l'oposició més difícil, perquè el govern pot tenir la tendència a dir: «Ecolti'm, si ja he posat més recursos! Per tant, poca crítica ens poden fer.»

Quan això passa en el Departament de Sanitat, amb tots els antecedents que tenim, l'únic que es posa de manifest és que aquest breu espai de temps que vostès..., porto des d'ahir sentint que tot el que ara estem fent és de transició i és una mica per passar el temps, perquè no hem pogut fer res. En el cas de la sanitat, que és una tercera part del pressupost de la Generalitat, el que posa de manifest quan creix com creix el pressupost en aquest cas és que no només s'hauria hagut de fer un pressupost de transició, que sembla que és l'excusa darrere de la qual estem tots parapetats, tant consellers com diputats del tripartit, sinó que s'hauria hagut de presentar aquest pressupost, amb totes les mesures que hi ha. En la compareixença que va fer la consellera,

quan es va constituir la Comissió de Política Social, se'ns va anunciar, anuncia també l'Acord del Tinell, i de fet, com a mínim, ja que estem en un tema sanitari, per via oral, ens han estat anunciant de forma constant cada un dels grups del tripartit, per triplicat, perquè ho han dit de formes diferents.

El pressupost que ens presenten hauria d'afrontar dos reptes principals: un, de caràcter estructural i de gestió, i un altre, que ens permetés fer front als reptes que la sanitat pública catalana en aquests moments té, per la introducció de les noves tecnologies, per l'envelliment de la població, per l'aparició de noves tipologies de malaltia, per la necessitat de l'increment de fer tasca preventiva, o pel fet de l'arribada de la immigració. Cap d'aquests dos reptes té resposta, el dia d'avui, amb els números que se'ns presenten.

De fet, el primer que hem de dir és que estem bastant confosos. També hem estat sentint des d'ahir que l'oposició no entenem el que és un govern de coalició. Jo, sincerament, els dic que això, primer, em recorda... Abans que el català entrés a l'escola..., jo vaig començar a fer català a tercer de bàsica, i llavors, abans de tercer de bàsica, em donaven les notes en castellà, i a vegades, quan..., jo anava molt malament en naturals, per exemple, i quan anava molt malament en naturals hi posaven: «Tiene problemas de comprensión.» Doncs mirin, jo els dic que crec que vostès són els que tenen els problemes de comprensió, i no l'oposició, sobre què és un govern de coalició, perquè un govern de coalició no vol dir que tots vostès diuen el que sigui contradictori, i els altres hem de fer-ne una espècie d'intent de comprensió, sinó que vostès han de consensuar i explicar a l'oposició i al conjunt dels catalans que és que vostès han arribat a un acord per aplicar, si és que a algun acord arriben. Però en el cas de la sanitat, no n'arriben a cap.

Alguns exemples. Sense cap mena de consulta a ningú, implanten un impost sobre els hidrocarburs per finançar la sanitat, impost que no resol el problema del finançament de la sanitat i que ens genera una sèrie de problemes que metabolitzen d'alguna manera, com són: més inflació, problemes per a les empreses de distribució, problemes per al sector del transport. Aquest impost, ni tan sols el consensuen entre vostès, perquè, tan bon punt s'anuncia, ens surt, per exemple, el secretari de Mobilitat de la Generalitat dient que això no arriba pas en un moment oportú. Aquesta no és l'única oportunitat a què vostè sembla que ens obliguen a la resta de catalans que fem un esforç de comprensió de quin és el seu model de govern de coalició.

A continuació, per exemple, el 29 i el 30 de maig, respectivament, apareixen el conseller Castells i la consellera de Sanitat i ens diuen que la qüestió del copagament està sobre la taula. De fet, fins i tot, la consellera de Sanitat va més enllà i ens explica que «estem estudiant que els dentistes i els podòlegs s'integrin en el copagament» –el 29 i el 30 respectivament. Ara, això sí, el dia 1 de juny, en el mes que estem, apareix el conseller Saura i diu que de tot això que han dit abans els seus col·legues re de re. Aquest torna a ser un exemple de com hem d'entendre els catalans que és un govern de coalició. I vostès, com que no s'aclareixen, la millor

solució que tenen és renyar-nos, a nosaltres, perquè vostès no han sabut posar, en aquests mesos, sobre la taula cap proposta que sustenti amb fermesa els actuals números i l'actual pressupost de Sanitat.

De fet, la proposta del copagament, com la que ara els explicaré, també, que han fet vostès o que estan, de fet, aplicant o deixant vostès que s'apliqui en aquest moment, si l'hagués proposada el Partit Popular, hauríem tingut una espècie de tromba de diputats, polítics, persones amb què vostès tinguin afinitat ideològica, personal i política, que haurien acusat de totes les calamitats del món la proposta neoliberal que realitza el Partit Popular. Ara bé, el neoliberalisme suposadament terrible que pot proposar el Partit Popular quan el tema de convertir la sanitat pública catalana en una mútua ve proposat des del tripartit, això, es converteix en una mesura de caràcter progressista. Com segurament també deu ser una mesura de caràcter progressista el fet que, en aquests moments, en alguns dels centres públics catalans s'estiguin arrendant espais a serveis privats quan falta espai en els centres públics per a l'atenció, tant primària com l'atenció de llarga estada, a metges de caràcter privat per exercir la seva activitat privada. No els vull dir tampoc, perquè la meva imaginació no arriba a quina pot ser la seva capacitat de maldat algunes vegades, què és el que vostès dirien si aquesta proposta l'hagués realitzada estrictament el Partit Popular.

Per tant, sobre la qüestió bàsica. Una de les dues qüestions bàsiques que els he dit al començament de la meva intervenció en sanitat, que és la qüestió del finançament, fa falta que s'acabin les imposicions de com ha sigut l'impost dels hidrocarburs; fa falta que vostès es comencin a entendre, i fa falta el que ha vingut reclamant tot el sector –la sanitat pública, els professionals de la sanitat pública, els professionals de la sanitat concertada, les mútues i els proveïdors de tota mena–, que és arribar a un pacte social per a la implantació d'un sistema sostenible. Un pacte social, que ha de ser quelcom semblant al que en el seu moment va ser el Pacte de Toledo, que es basi en el finançament de la sanitat pública, tant als centres hospitalaris com als de proximitat, l'amortització del deute, el finançament de la sanitat concertada –que ara en parlaré, a continuació– i, quatre, garantir un procés de millora constant de la sanitat per, com a mínim, arribar a un nivell d'inversió *per capita* que estigui a la mitjana del conjunt de comunitats autònomes de l'Estat espanyol, perquè, en aquests moments, en el conjunt d'inversió *per capita* en sanitat pública, Catalunya som els cinquens, per la cua, de les disset comunitats autònomes.

I tornant al punt 3 d'aquesta proposta de pacte, per acabar amb aquest garbuix en què no sabem què ens proposen per finançar i que, a més a més, sembla que tenim un procés de transició en el pressupost que no sabem com finançarem, sí que volia fer del punt 3, que els proposava, una esmena a la sanitat concertada.

Com passa en l'àmbit de l'ensenyament –i abans ha explicat el meu company el Rafa López–, la sanitat concertada és una pota bàsica del dret que té tothom a l'accés a la sanitat. L'actual sistema, basat en signatures de contractes que van tard, en pagaments que van

tard de les regularitzacions, en pagaments dels serveis que es fan a més de nou mesos, incomplint la Llei de contractes de les administracions públiques, l'únic que fa és inviàble el finançament d'aquesta pota imprescindible del dret universal d'accés a la sanitat. I tampoc en el pressupost que vostès ens presenten avui trobem prou mesures, ni de caràcter econòmic ni de caràcter organitzatiu, que ens permetin entreveure que en aquest sentit estem a la vora d'alguna mena de canvi.

Hem estat repassant, per una banda, la literatura numèrica i, per altra banda, la literatura literària del que és el seu pressupost, i hem volgut, també, fer una petita comparació amb el que van ser els seus compromisos solemnes del Tinell, i hem vist que algunes de les seves propostes quan no tenen valor es converteixen estrictament en soflames, per allò que puguen i baixen, i no tenen el reflex pressupostari oportú. Per exemple, diuen vostès –nosaltres ho compartim, i sobre això vam treballar la passada legislatura– que volen incrementar l'atenció a l'usuari fins a deu minuts i que volen baixar les ràtios per metge, de les 3.000 i escaig persones a les 1.500 persones, i aquesta és una proposta lloable, que jo crec que compartiríem els 135 diputats i el conjunt d'habitants del país, ara bé, el que cal és trobar, per portar això a terme, els passos concrets administratius, les propostes concretes i les dotacions econòmiques necessàries perquè això es porti a terme.

També reclamaven vostès, en el passat, especialment en el seu document de balanç de l'anterior legislatura –que ara que he sentit alguns membres del tripartit, durant aquest dia i mig que portem de debat, parlant de desastres i de catàstrofes i que l'oposició no diem coses que siguin justes, ni certes– parlaven vostès del caos en què estava l'Institut Català de la Salut, i parlaven vostès de l'oportunitat i la necessitat de fer una llei per reordenar l'Institut Català de la Salut, doncs mirin, en això també nosaltres hi estem d'acord i també ho recull el nostre programa: evitar duplicitats, transformar la personalitat jurídica de l'ICS i buscar un model que no només resolgui els problemes dels proveïdors del mateix servei, sinó que bàsicament es converteixi en un servei eficaç. Ja que sembla que aquí tothom –si em permeten l'expressió– es dona estopa però acaba dient que vol consens, doncs mirin, és difícil, segurament, que en algunes coses puguem trobar consens, però, si vostès sobre això tinguessin la bondat estrictament de complir el que ens van explicar no fa tres generacions, ni tres lustres, ni tres anys, sinó estrictament fa tres mesos, segurament amb nosaltres tindrien un bon camí d'entesa.

També ens preocupa, i molt, que han vingut a explicar que volien fer participar el món municipal de l'àmbit de la salut, i saben vostès que tot el que sigui descentralització a favor dels municipis té el nostre aplaudiment, però, atenció, hi han àmbits on s'han de fer excepcions o s'ha de ser molt curós. Portem vint anys fent el camí contrari.

Quantes persones hi han en aquesta sala o que ens puguin escoltar, que són alcaldes o han estat alcaldes del seu poble i saben els maldecaps que han tingut pel fet que havien heretat hospitals que venien de fundacions privades, de l'església catòlica o que estrictament eren municipals, que havien generat un dèficit terrible i que la

Generalitat, de mica en mica, ha anat assumint aquests centres per millorar la seva qualitat i per no portar estrictament i senzillament a la fallida els ajuntaments de Catalunya, serà molt interessant, més enllà del que és la proclama que volen que els ajuntaments participin a la gestió de la sanitat pública, que ens expliquin com aquest camí que hem fet vint anys cap endavant es pot fer cap endarrere, perquè, realment, trobar com es pot fer que participin, més enllà de cedir gentilmente un lloc en un consell d'un consorci com si fos una «dàdiva», és en aquests moments quelcom difícil d'explicar. I crec sincerament que els ajuntaments no voldrien participar en alguna cosa que no tinguin assumida per competència i que no porti els recursos, perquè el debat que té en aquests moments la Federació i l'Associació és molt diferent.

Finalment, i per acabar, dues qüestions més. Ens explicaven vostès, no fa gaire, que el 14,4 per cent de les consultes de Catalunya no tenen telèfon –un invent del segle XIX. Tampoc hem sabut trobar en el pressupost cap mesura, ni econòmica, ni administrativa, que pallii aquesta situació. I també ens deien que el 50 per cent dels centres d'atenció primària no estaven informatitzats. No hi ha dubte que les partides que hi han per a mecanització i informatització en el pressupost tampoc permeten informatitzar el 50 per cent restant, cosa que no és perquè la gent participi de la societat de la informació, sinó que serviria per a alguna cosa tan senzilla com perquè, per exemple, quan algú ha d'agafar la baixa no s'hagués de transportar coix fins al seu centre a demanar aquesta baixa, sinó que ho pogués fer per via telemàtica. Això és el que el 50 per cent de persones adscrites, el 50 per cent de centres d'atenció primària de Catalunya, que en aquests moments no tenen informàtica, no poden fer, que a vostès, no fa gaire, semblava que els esgarrifava, però que a dia d'avui, en canvi, en el pressupost, pel que hem de comprovar, els ha deixat d'esgarrifar.

Per tant, val per a qualsevol altre departament, però no val per al Departament de Sanitat dir que estem davant d'un pressupost de transició, perquè estem parlant d'atenció i de salut a les persones i ni l'atenció ni la salut de les persones no permet esperes, moltes vegades ni d'un dia ni de dos, ni períodes de transició.

I són tots aquests modestos arguments que he exposat, en nom del meu Grup Parlamentari, els que ens fan presentar aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Per un torn en contra, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, voldria disculpar l'absència de la consellera de Sanitat en aquest hemicicle, perquè avui hi ha la primera trobada del Consell Interterritorial a Bilbao i, per tant, està treballant també per la sanitat de Catalunya.

Crec que tots els diputats i diputades d'aquesta cambra, i en especial els dos diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, haurien d'estar contents perquè tenim, per primera vegada a Catalunya, uns primers pressupostos de sanitat de la Generalitat. I per què dic que són els primers? Perquè són realment els pressupostos reals, aquesta vegada no s'ha camuflat res.

Vostè volia dir-me que... Vostè m'ha parlat de la «liquidada», de la «despesa pressuposada i de la liquidada». Bé, en aquest cas, en aquests pressupostos, s'ha fet un esforç per adaptar-se als criteris del SEC i, en aquest cas, són uns pressupostos reals, i també són uns pressupostos de continuïtat –sí senyor–, però d'inici de canvi també.

I per què? Miri, en aquest moment, en aquests pressupostos, com que totes les hipoteques per a les despeses ajornades s'han posat al dia, i també se saben les inversions que no s'han fet durant vuit anys, i també se sap tot el que hem escanyat a la concertada, ens trobem amb un pressupost que creix un 18,40 per cent, que és una xifra molt elevada, però que no és realment la real, perquè, sota d'aquí, sí que hi ha una gran diferència respecte als anteriors, i la diferència està en la transparència, perquè en aquests pressupostos allò que es diu que es gastarà i allò que diu que s'ha pressupostat i allò que diu que està pressupostat es gastarà d'una forma reglada.

Miri, l'any 99, hi havia un pressupost inicial de 4.218 milions d'euros, un liquidat de 4.264 milions i una despesa real, al final, que va ser de 4.370 milions d'euros. L'any 2001, de 4.795 euros d'inicial, vam passar a un liquidat de 4.980 i a una despesa real de 5.056. Per tant, d'un inicial creixement d'un 6,8 per cent, el pressupost real va ser d'un increment d'un 8 per cent. I l'any 2003, de 5.597 milions d'euros de pressupost inicial, vam passar a un liquidat de 5.785 i a un real de 6.189, amb un creixement d'un 7,8 per cent inicial a un 11,8 final. Miri, això és molt difícil de sostenir si no ho sabíem. La desviació de la despesa inicial a pressupostos liquidats és una realitat que fa que hi hagi de 200 a 300 milions d'euros, cada any, de despesa acumulada que no s'ha via comptabilitzat.

I escolti, quan hem fet l'auditoria, què ens hem trobat? Doncs ens hem trobat documents que ja es disposaven el 31 de desembre del 2003, però que no es van comptabilitzar per un valor de 2.150 milions d'euros, a més d'altres comptabilitzats, que no se'n disposava factura o justificació de subvenció, de 22 milions 704.300 euros. Escolti, aquí tenim una despesa acumulada desplaçada que també grava profundament la sanitat.

Tampoc s'havia tingut en compte, a vegades, la població real. Tampoc hem tingut en compte ni la població que atenem ni els nouvinguts ni els desplaçats en aquesta xifra total. Vostè diu que el preocupa la migració, a nosaltres també, però ara també sabem els números reals.

La signatura del fons de control de la incapacitat temporal tampoc es va fer. I després hi ha hagut una descapitalització important dels hospitals de l'Institut Català de la Salut. Des de l'any 96, les inversions realitzades en els edificis de l'Institut Català de la Salut han estat inferiors al 4 per cent del valor de la construc-

ció, i des de l'any 2002, al 5 per cent, i el valor mínim necessari seria un 6 per cent. Per tant, no hem invertit, ens cauen els serveis d'urgències, estan escrostonats, no estan pintats. En els propers anys, començarem a fer aquestes inversions, i aquest any començarem també a fer-les, ja que s'han deixat de fer en aquest moment unes inversions d'uns 820 milions d'euros en el que suposaria l'actualització dels edificis de l'Institut Català de la Salut.

I també existeix un dèficit en el sector concertat, en el qual s'han acumulat uns resultats negatius, que arriben a ser de 564 milions d'euros al final del 2002. I això ja se suma a un fort endeutament que tenen, de 1.551 milions d'euros, al final del 2002. I, per tant, evidentment que hi han unes necessitats extremes a l'hora de finançar tot el procés, però també d'adequar-ne la despesa i d'adequar-ne l'ingrés.

L'objectiu d'aquest pressupost és garantir la suficiència pressupostària. I sí que hi ha un canvi. Aquest pressupost suposa una despesa *per capita* de 1.027,9 euros, i abans teníem uns 808 euros *per capita*. El 20 per cent es destinarà a la primària, l'1,85 a l'administració, el 53 per cent a l'especialitzada. I les despeses de personal també s'incrementen en un 7,61 per cent.

Cal destacar, com a nova actuació, el Pla de xoc de l'atenció primària, que en aquest cas suposa la incorporació de 110 metges de família, 23 pediatres i 27 auxiliars administratius. Però això només és un primer pas. En quatre anys tindrem els 500 que necessitem. Per tant, aquest és aquest any i els altres seran els propers anys.

Així com hi ha un pressupost d'inversió per construir i millorar l'estructura dels centres de la XHUP, com l'hospital d'Igualada, el comarcal del Baix Llobregat, el de Mollet, el de l'Esperit Sant de Santa Coloma, el nou hospital de Santa Caterina a Salt, el nou hospital del Baix Penedès al Vendrell, el de Sant Pau, el de Bellvitge, i reformes de condicionament de la resta d'hospitals de l'ICS, i la construcció del nou centre sociosanitari de Tarragona.

Per altra banda, hem de fer un esment especial que nosaltres volem... –i amb uns principis inspiradors que són la qualitat, l'equitat, i l'eficiència, i la subsidiarietat, i la participació, i la sostenibilitat–, volem fer un esforç especial per intentar que hi hagi una sanitat molt més eficient. I per això, ja vam parlar del Pla de xoc de l'atenció primària i de l'increment de recursos necessaris. No s'atén l'emigració en abstracte, s'atén en concret. I amb més metges a primària, s'atén l'emigració. I per això estan comptabilitzats..., els centres on precisament es prioritza els metges de primària són els centres en què més hi ha població emigrant o que més ha crescut la població. A més a més, a mitjà termini es necessiten també canvis organitzatius, increment de la cartera de serveis i homogeneïtzació dels equipaments.

Per altra banda, el Pla de xoc de les llistes d'espera, l'eliminació dels tres mesos d'espera tècnica (*pausa*), miri, no solament és una necessitat de la realitat del sistema, sinó que vostè ha dit una cosa que ens diferencia moltíssim, eh? Perquè, clar, vostè diu que és tan progressista i catalanista com nosaltres. Doncs, miri, en aquest tema no, eh? Perquè nosaltres no esperem que la

gent es mori mentrestant, o que li passi alguna cosa, o que se'n vagi a la privada, eh? No. Les llistes d'espera..., ha de ser real, eh?, real. I, per tant, eliminar els tres mesos d'espera tècnica era necessari per saber quanta gent s'estava esperant a Catalunya. També atorgar als pacients un certificat d'estar inclosos a la llista d'espera és una diferència, publicar aquestes llistes, incrementar el nombre de professionals i de sessions quirúrgiques, introduir criteris de valoració clínica...

I escolti, les actuacions previstes no augmenten, però es fan. Per tant, la compra selectiva de pròtesis, d'actuacions sobre pròtesis de genoll, ampliant-ho a altres hospitals de la XHUP, com són l'Hospital Clínic, l'IMAS i l'hospital de la Vall d'Hebron, i fer un registre d'aquesta patologia, que a més a més és de les de predomini en el sexe femení –un 80 per cent de pròtesis de genoll que s'estan esperant més de tres anys són del sexe femení–, i això té una comptabilitat, i està preparat per poder-se fer a la Vall d'Hebron, a Viladecans, a Bellvitge, al Trueta i a Can Ruti, amb una xifra total del Pla de pròtesis d'1,85 milions d'euros.

Però també s'han de reordenar els serveis d'urgències, i el Pla d'atenció a les urgències i a les emergències. I procedirem també, per això, a fer un pla integral del transport sanitari. I això també es pot fer. Es poden prendre mesures polítiques en les quals no es necessiten euros; es necessita pensar-hi, es necessita cap i es necessita fer un model sanitari, per exemple, que doni una única resposta a les urgències i emergències per al conjunt de Catalunya i que integri també els criteris generals i els de les particularitats pròpies.

Però també volem prioritzar la salut mental i els serveis socio-sanitaris. Cap de vostès me n'ha parlat. Però és superimportant que el Pla de salut mental i les addiccions tinguin una coordinació amb la xarxa de titularitat pública i amb tots els centres d'atenció primària. I per això hi ha un pla d'actuació especial per a l'atenció integral entre departaments.

I, per últim, perquè em vull repartir amb un company, amb el meu company Mohammed Chaib –que espero que sigui aquí..., sí–, voldria només dir-los dos aspectes més molt importants. I penso que es deuen haver llegit la Memòria, sobretot el senyor López, perquè m'ha parlat de moltes coses que no estan a la Memòria –el senyor López del Partit Popular, eh?, vull dir–, i, en canvi, no m'ha parlat de les que estan a la Memòria. En salut pública, la posada en funcionament de noves accions de vigilància epidemiològica, en salut materno-infantil, en salut reproductiva i sexual, en tabaquisme, en nutrició, en salut mediambiental, especialment el control dels aliments, de l'aigua, del consum i de l'aire..., és molt important per poder tenir una sanitat ambiental curosa amb la salut. Sabem que, per exemple, l'índex de càncer, que està augmentant a Catalunya, moltes vegades prové de problemes mediambientals. I, per tant, això serà també noves pràctiques que faran des de Salut Pública.

I voldria dir-los només que no m'han parlat gens d'una cosa que jo trobo molt important per a la salut de catalans i catalanes, de la nostra ciutadania. I és el pressupost de les empreses públiques. Creix un 24,14 per cent respecte a l'exercici del 2003. Creix el pressupost de

l'Institut de Diagnòstic per la Imatge, i es fan substitucions del TAC a l'Arnau de Vilanova, a l'hospital materno-infantil de la Vall d'Hebron.

Creix l'energètica d'instal·lacions sanitàries. Per què? Perquè es fa una prioritització per al confort de les nostres instal·lacions públiques. La gent, l'estiu passat, en els hospitals, no podia viure, no podia operar, perquè estava absolutament..., la situació de climatització era absolutament desastrosa. I, per tant, hi haurà un servei especial i un import especial que creix 221,75 per cent amb relació al 2003.

L'Institut d'Assistència Sanitària creix un 14,23 per cent; la gestió i prestació de serveis de salut també creix un 74,94 per cent; el Sistema d'Emergències Mèdiques creix un 24,12 per cent, i hi hauran desfibrilladors en equips..., a les ambulàncies, i també sistema de GPS a les ambulàncies que hagin d'anar més lluny.

L'Agència d'Avaluació de Tecnologia i Recerca Mèdica també creix en un 9,22 per cent. L'Institut Català d'Oncologia incrementa el seu pressupost d'explotació en un 28,46 per cent. I el Parc Sanitari Pere Virgili té un pressupost d'explotació que s'incrementa un 66,58 per cent perquè obrirà vuitanta-dos llits socio-sanitaris a l'edifici Llevant.

Per tant, amb tot això, crec que apliquem uns pressupostos amb què, continuant amb un bon model sanitari, com teníem –com teníem–, volem augmentar l'eficiència del sistema, volem fer-lo més..., que arribi a més gent, i volem fer-lo que tingui una millor..., i que no hi hagin demores ni en el diagnòstic ni en el tractament dels pacients.

Per tant, jo crec que els valors del catalanisme i de l'esquerra es socialitzen aplicant-los, eh? Ens hauria agradat molt que vostès els haguessin socialitzat durant tots aquests anys anteriors i no haguessin pensat que només vostès eren catalanistes. I d'esquerres, no s'ho havien dit mai. Per tant, en aquest sentit, preferim ara socialitzar el valor català, però a més a més fer eficient la nostra sanitat i, també, reduir la despesa, fent-la més organitzada, i, per tant, podent arribar amb el termini de vuit o deu anys a fer les inversions que no s'havien fet fins ara.

I ara el meu company, Mohammed Chaib, parlarà de l'aspecte de farmàcia.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Valls. L'illustre diputat senyor Mohammed Chaib, té la paraula per a la segona part d'aquesta intervenció.

El Sr. Chaib Akhdim

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, per mi és un honor, la veritat, poder per primera vegada defensar uns pressupostos, i fer-ho des del Parlament de Catalunya. I, per tant, doncs, haig de confessar que estic molt content de fer-ho, eh?

Bé, com a farmacèutic que ha estat treballant durant catorze anys en el sector farmacèutic i alimentari, doncs, la veritat, quan em parlaven del dèficit acumulat en la sa-

nitat, etcètera, doncs, no em pensava que les coses estiguessin tan..., en fi, tan malament com estan, no?

M'explicaré. Des de la conselleria de Salut, la mateixa consellera, en comissió, i posteriorment, ha informat a bastament sobre el dèficit acumulat en el Departament de Salut, un dèficit xifrat en 3.000 milions d'euros. Aquesta és una herència, que ja s'ha comentat, ahir i el dia d'avui, que ens ha deixat el Govern de Convergència i Unió.

Vostès poden dir –i ahir ho vam sentir reiteradament– que aquests pressupostos... –i també ens ho deia aquesta tarda el senyor Sancho..., la Memòria...–, diu que són continuistes. Però la veritat és que, a sanitat, continuar amb aquest dèficit em sembla que és portar la conselleria de Salut a una situació que podríem passar de preocupant a alarmant.

Suposo que no és això, el que ens demanen. Sembla com si ens estiguessin dient que no hem de fer res, i ja els agradaria que fossin continuistes. Doncs, ja els dic que no ho seran. El marge de maniobra, també, que ens han deixat, doncs, és molt reduït, tal com ho indiquen els resultats de l'informe economicofinançer, que ja s'ha comentat també en aquests dies, però és evident que la responsabilitat del Govern i de la conselleria de Salut és continuar treballant en la línia que s'està fent, per oferir als ciutadans i ciutadanes de Catalunya una sanitat eficaç i de gran qualitat, que es correspongui amb el lloc que realment li pertoca, que és el d'una sanitat catalana, moderna i avançada a nivell europeu, i que sigui un exemple de cohesió i benestar social.

Miri, senyor Sancho, jo li diré què vol dir ser progressista, molt breument. (*Veus de fons.*) No, no, vostè ens parla... (*Més veus de fons.*) No, no, però vostè ha parlat de la immigració i la sanitat, com si tota la immigració..., eh? Em dirà ara: «No, no he volgut dir això.» Però s'han de dir les coses com són.

Quan parlem d'immigració..., ens sembla que són ciutadans com qualsevol altre. Per tant, què vol dir, això? –què vol dir, això? Que les 548.000 persones que hi han a Catalunya, que hi resideixen, també cotitzen a la Seguretat Social. Vol dir que també ells entren en la sanitat, com qualsevol altre ciutadà. Per tant, jo crec que és important dir això, aquesta... Això és bo, això és... Bé, només comentar-ho. Perquè, si no, donaríem la sensació que estem parlant sempre d'immigrants en situació irregular. No és això, eh?

Bé, un dels capítols importants d'aquests pressupostos, en l'àmbit sanitari, és la despesa farmacèutica, que es preveu per a aquest any en 1.562 milions d'euros, xifra que representa el 24 per cent del pressupost de la conselleria de Salut. El 2003, la factura de la prestació farmacèutica va continuar amb la tendència a l'alça i va pujar el 12,27 per cent a Catalunya, un increment que la conselleria vol rebaixar al 5,9 per cent aquest any.

En aquest sentit, i en aquests pressupostos, veiem, doncs, com la conselleria de Salut fa i farà tots els esforços necessaris per racionalitzar la despesa. Aquesta racionalització ha de permetre al mateix temps mantenir i fins i tot augmentar la qualitat i eficiència del sistema.

Un dels elements que hi poden contribuir, sens dubte, és la contenció d'aquesta despesa farmacèutica. Però,

és clar, jo he intentat mirar, doncs, què es feia en la contenció de la despesa farmacèutica en l'anterior Govern, en el debat de pressupostos anterior, i la veritat és que més que polítiques de medicaments genèrics..., poca cosa més, he trobat.

Per tant, en aquest sentit, jo crec que s'han de prendre noves mesures per a la contenció de la despesa farmacèutica, com són desenvolupar a Catalunya tota la nostra capacitat competencial, amb polítiques de compra i pagament i gestió de la demanda. Concretament, s'han d'estudiar vies de col·laboració directa amb la indústria farmacèutica, en termes de sostenibilitat; implantar un model de recepta electrònica que permeti millorar la qualitat de la prescripció i de l'accessibilitat a l'ús racional dels medicaments; modificar el sistema de prestació farmacèutica a les residències geriàtriques; distribuir directament els absorbents d'incontinència urinària a les residències geriàtriques; potenciar –això, ja ho deia anteriorment, que vostès ja ho deien també– els medicaments genèrics; implantar un programa de seguiment terapèutic de totes les novetats terapèutiques; invertir en la contractació de farmacèutics i farmacòlegs d'atenció primària vinculada a resultats, i revisar els programes de prescripció crònica.

No voldria acabar sense comentar un apartat important en els pressupostos, que és el programa referit a la planificació sanitària en l'àmbit de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària, com vostès ja saben, d'una enorme importància per a la protecció de la salut dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, amb un pla de seguretat alimentària que és l'instrument indicatiu i el marc de referència per a totes les accions públiques en aquesta matèria de la Generalitat i dels ens locals de Catalunya; uns pressupostos que comprenen les línies directives i de desplegament de les activitats i els programes per assolir les seves finalitats.

El Pla ha d'incloure els objectius i els nivells que volem assolir pel que fa al control sanitari dels aliments i els àmbits relacionats, directament o indirectament, amb la seguretat alimentària: la sanitat, la nutrició i el benestar dels animals, la sanitat vegetal, els productes zoonòtics i fitosanitaris i la contaminació ambiental, el conjunt de serveis, els programes i les actuacions que s'han de desenvolupar i els mecanismes d'avaluació de l'aplicació i seguiment del Pla.

El vicepresident primer

Senyor Chaib..., ha acabat el seu temps.

El Sr. Chaib Akhdim

Per tant, plena confiança en aquests pressupostos, rigorosos per al 2004 i que seran millors, segur, en el 2005, i que la ciutadania segur que ho agrairà.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Chaib. Poden fer ara ús del torn de rèplica. El senyor Sancho té la paraula.

El Sr. Sancho i Serena

Hola, bona tarda. Jo voldria començar dient una cosa que m'afecta personalment, és a dir, quan jo he parlat de la depuració de les llistes d'espera, no ho feia només com a persona política, jo també sóc metge, i, evidentment, hi han uns errors diagnòstics, no esperàvem que es morissin, eh?. Vull dir, fins i tot m'afecta com a metge; és a dir, hi han errors diagnòstics, hi han contraindicacions que depuren les llistes d'espera. I en tres mesos això es pot veure i quan l'elimines això no es veu. I, per tant, es produïa una depuració natural.

Però a més d'això d'allà, deixi'm expressar uns quants acords i fer-los un parell de propostes, que em sembla que és lo que val la pena.

Miri, jo estic d'acord amb el que ha dit sobre l'emigració el senyor Chaib. Em té absolutament al seu costat, absolutament; és a dir, res més. A partir d'aquí, escolti, lo que s'ha de fer és treballar junts perquè això se solucioni el millor possible, no una altra cosa.

Continuem. Ens han dit un munt de xifres. Evidentment que hi han un munt de xifres. Miri, jo, del seu discurs, lo que en destacaria és que té una gran preocupació pels recursos per a la sanitat, per com fer millorar aquesta sanitat i com aconseguir que entre tots tinguem aquell sistema sanitari que ara ja és bo però que el podem millorar. Hi estem d'acord o no?

Doncs, fixi's-hi bé, jo li faré una proposta. Miri, jo miro enrere –miro enrere– i recordo que quan jo vaig arribar de metge al meu poble no tenia ni aigua potable al meu consultori, no hi havia hospital a prop, l'Hospital de Tortosa era un hospital, francament, que no tenia la categoria que té ara. Avui tenim hospitals cada trenta quilòmetres, els dispensaris estan bastant ben dotats, i tot això és el que hem encaminat, podíem haver caminat més, ben segur; però jo em sento molt orgullós del que hem fet.

Nosaltres, com a força política i com a persones, podem anar poble per poble de Catalunya i fer una retrospectiva no només en sanitat, mirar el que hem fet durant tots aquests anys i veuran com ha millorat el país. Aquesta és la nostra herència –aquesta és la nostra herència–, evidentment, amb moltes mancances; doncs, anem a parlar de les mancances per a solucionar-les junts.

Mirin, la sanitat necessitat, ja els ho he dit abans, no només amistat, tampoc només imaginació, certament, necessitem amics i necessitem imaginació, però, sobretot, necessitem recursos. Escoltin, anem junts i fem un gran pacte d'estat –un gran pacte d'estat–, com el pacte que vam fer amb les pensions, per aconseguir un millor finançament per definir els deures i els serveis que es mereixen els ciutadans. I amb aquest pacte anem tots junts a solucionar això, anem-hi.

Miri, jo tinc la sensació –i els ho dic clarament– quan em diuen que sí que és..., quan la senyora Carme Valls m'ha dit que és continuista, el senyor Chaib m'ha dit que no..., no importa, si és igual...; és a dir, el gran problema és que avui estem en un moment de canvi important. Vostès viuen un moment d'eufòria electoral, una darrera de l'altra. Felicitats! Però aquest és el moment de proposar grans canvis.

Nosaltres, si realment haguéssim tingut un govern nacionalista a la Generalitat, el primer any hauríem fet una

gran proposta de pacte polític i un pressupost molt ambiciós. No ens esperem dos o tres anys. Després la inèrcia de l'Administració et pot i no pots fer els canvis que es necessiten ara. Aquesta és la nostra gran proposta.

La nostra gran proposta és: «Escoltin, Pacte de Toledo per a la sanitat, treballem junts i millorem aquest sistema sanitari que és bo i que entre tots hem fet.» I, deixi'm dir-li una cosa: ens sentim molt, molt orgullosos, no només –no només– d'haver fet lo que hem fet, sinó d'avui seguir sent els que fem aquest tipus de proposta en positiu, ambiciosa per al país i per a la sanitat del país.

Perquè nosaltres, si haguéssim governat, hauríem assumit lo que és ser progressista i d'esquerres a la pràctica. Ja li ho he dit: no només imaginació, no només amistat, sinó també recursos, treball i propostes. I aquesta és la nostra proposta: Pacte de Toledo a Madrid, Pacte de Toledo a l'Estat per a una millora de la sanitat, definir les necessitats de la població, i fem-ho, i ens tindran amb vostès. Aquesta és la nostra gran proposta, no una altra.

I, deixi'm dir-li una altra cosa. Jo, a lo llarg de tot el debat –a lo llarg de tot el debat–, he sentit moltes crítiques a la labor de Convergència i Unió. Escoltin, a vegades també he sentit que som molt agre a l'oposició. Miri, a l'oposició a vegades és fàcil ser agre, però sent Govern val la pena ser tan agre? Volen dir que no val la pena fer una altra cosa, i és començar a treballar en positiu per al país? No val la pena fer propostes com les que els estem fent i treballem en positiu per al país? Escolti, potser sigui hora d'això!, potser ja han passat prou mesos com per a què fem això.

Jo els faig aquesta proposta: deixem-nos d'enfrontaments i anem a defensar allò que hem de defensar, el sistema sanitari català, que és lo que ens toca. Jo els agrairia –els ho agrairia– que aquesta proposta se la prenguin amb la sinceritat que els ho dic –amb la sinceritat que els ho dic–, i que transmetin a la consellera –que li transmetin a la consellera– el meu recolzament per tirar endavant un pacte d'aquest estil.

Dic que li transmetin també això, escolti, que tingui una mica més ambició. Jo ja entenc que li és difícil tindre ambició, perquè per a fer un gran pacte a Madrid tenen un problema: la consellera no pot ser tan ambiciosa com nosaltres. Per què? Perquè nosaltres som una força política cohesionada i vostès són un tripartit que, quan parlen uns de copagament, els altres s'esgarriren; quan uns parlen d'un model, els altres s'esgarriren, i per a fer un gran pacte, primer, s'ha tindre capacitat de lideratge i posar-se d'acord.

Jo només els demano això: posin-se d'acord, el tripartit, amb lo que volen per a sanitat, que nosaltres estarem per la labor, estarem pel treball d'aconseguir un gran pacte a Madrid, i ens tindran darrere de vostès; però, posin-se d'acord en quin model volen, perquè aquest és el gran problema que avui té la sanitat catalana.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho. El senyor Joan López vol fer ús del torn de rèplica? (Pausa.) Té la paraula.

El Sr. López Alegre

Sí, gràcies. De forma breu, per dir-li alguns comentaris fil per randa del que ens ha aportat en la seva interessant intervenció, la il·lustre diputada socialista.

Ens demana, vostè, un acte de fe, perquè ens diu que «els pressupostos que s'havien fet en el passat conteni en un grapat de coses que no s'havien portat a terme, però no hem de patir, hem d'estar tranquils que els pressupostos que ara estan fent vostès, aquests, tot el que està allà es farà».

Doncs, si vostè m'ho permet, vista l'experiència que hem tingut en aquest país a nivell d'Estat i en aquest país a nivell municipal sobre governs socialistes, jo, aquest acte de fe, no el faré. Els seus pressupostos no em mereixen ni més ni menys confiança de la que m'havien merescut pressupostos en el passat que no haguessin tingut abans de la legislatura anterior la participació del meu partit.

Parla vostè... (*veus de fons*), miri, una cosa..., perdoni, senyor diputat, però una cosa és tenir fe i l'altra cosa és creure en impossibles. I l'única cosa que vostès sempre compleixen és que els impostos sempre pugen.

Ha parlat vostè de l'auditoria, que sembla que és la gran excusa per enviar-ho tot al pressupost del 2005. No sóc capaç d'imaginar quina serà l'excusa que tindrem d'aquí uns mesos, quan arribi el pressupost del 2005, però sí que li he de dir que la gestió econòmica, la relació amb la sanitat concertada, té molt a veure amb la qualitat de la sanitat i amb les llistes d'espera; precisament, perquè els contractes i els acords que hi han amb la sanitat concertada i els pagaments que es fan, es fan incomplint clarament per part de l'Administració la Llei de contractes de l'Estat. Això fa que s'incrementin les llistes d'espera, perquè la sanitat concertada un cop ha cobert el «cupó», com que a partir d'aquí, com vostès saben, comença a baixar el preu per al qual fan les intervencions, referencien la gent cap als centres de l'ICS.

I això ens ha portat al fet que les persones que estan en llista d'espera, a 31 de desembre del 2002, fossin 35.000 i les que hi eren, a 31 de desembre del 2003, siguin 58.000. Per tant, no és que, des d'una visió presumptament progressista, que és molt pressuposar, vostès facin molt bé ofegant la sanitat concertada, perquè és privada. És tot el contrari: pel fet de no gestionar bé la relació amb la sanitat concertada, estan provocant, vostès, una mala atenció sanitària a Catalunya. I la millora dels concerts, el pagament del paquet pertoca per despeses d'intervenció o de manteniment als hospitals, i el pagament al dia faria viable el sistema i permetria la millora de l'atenció.

Els poso un exemple: en l'anterior legislatura, la col·laboració del Grup Parlamentari Popular amb Convergència i Unió va permetre millorar, de mica en mica, les retribucions i les condicions laborals de tots els treballadors de la XHUP fins acostar-les al que eren les condicions de treball dels treballadors de l'ICS. Si això va ser possible en el passat per la col·laboració de forces polítiques –segurament no teníem la capacitat de diferir tant en públic com tenen vostès, que reconec que tenen vostès molta més capacitat de la que teníem nosaltres–,

si això es va poder fer en el tema de les relacions laborals, per què no es pot fer en el que són les relacions de l'Administració de la Generalitat amb els mateixos centres concertats per resoldre aquest problema?

Les dades que vostè ens dona, senyora diputada, amb relació a la despesa *per capita* i el que puja enguany, ens segueixen deixant per darrere de Cantàbria o de la Rioja, que tenen 1.127,98 euros *per capita* o 1.063,91 *per capita*. Són autonomies de via lenta i per alguna cosa deu ser que són autonomies governades pel Partit Popular.

Ha parlat vostè dels centres de l'ICS. No he sentit si vostè ens anunciava o no si realment la Llei de l'ICS, que ens l'havien promès en el passat, la presentarem o no la presentarem. Ha parlat vostè que no havíem parlat de salut mental.

Reconec que no he tingut temps de poder-ne parlar, com no n'he tingut de tantes altres coses, però sí que m'agradaria dir-li una cosa per acabar: tampoc he sentit quina és l'opinió que tenen els grups del tripartit amb relació a la proposta de pacte per al finançament de la sanitat a Catalunya, i més quan, amb l'actual sistema de finançament, vostès tenen lliure disposició per finançar la sanitat i no com passava quan el finançament depenia d'un govern socialista a Madrid.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. La senyora Valls pot fer ús del torn de rèplica, té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Gràcies, senyor president. Bé. Canviaré l'ordre, contestaré primer al senyor López. Miri, els actes de fe jo no li demano que en faci, però vostès n'han fet durant vuit anys, perquè tot aquest pressupost que s'ha acumulat i les despeses al calaix i les factures al calaix s'han acumulat en aquests vuit anys anteriors. I vostès van estar votant els vuit anys amb el Grup de Convergència i Unió.

L'espera tècnica s'ha canviat, i, per tant, com que s'ha canviat l'espera tècnica..., és quan apareixen els 58.000 malalts que s'estaven esperant i que no ho sabíem. I, per tant, era molt difícil planificar sense saber la realitat.

Tercera, en els temes que el senyor Sancho proposava... Jo també sóc metgessa, i, per tant, li dic que quan es posa un malalt a la llista d'espera es posa amb un diagnòstic, i es posa amb un diagnòstic ferm per intervenció. Per tant, no hi ha esperes tècniques possibles, ni tampoc perquè se'n puguin anar a la privada, que això sí que ho ha dit... (*veus de fons*), exacte.

Per tant, hi ha una..., vostè ens proposa un acord. Miri, el pacte d'Estat per al finançament, el pacte d'Estat per al sosteniment de la sanitat, ja el va oferir la consellera en una de les compareixences que va fer. Això és un debat de pressupostos, i crec que aquí el que hem estar discutint és si aquests pressupostos..., que vostè ha dit que eren una misèria, primer, però que després ens està oferint un pacte, no ens ha acabat de dir perquè presentava aleshores una esmena a la totalitat.

Jo, ja hi estic d'acord que treballem conjuntament, jo li recomanaria que retiri l'esmena a la totalitat, perquè vostè ja està d'acord en fer una sostenibilitat del sistema. I, aleshores, el gran problema de la sanitat és, en part, el finançament, però també és, en part, la prioritat, les prioritats que fem.

I, en aquest sentit, el pressupost de la Generalitat..., aquest nou Govern de la Generalitat sí que ha fet un pas, i és que ha prioritzat en Ensenyament i ha prioritzat en Sanitat, i en altres coses que potser havia dit, no hi ha pogut prioritzar tant, perquè precisament ha hagut de fer l'esforç de prioritzar en aquestes àrees, que són les àrees més socials.

Per tant, aquests pressupostos del 2004, malgrat no ser tot el que voldríem, són l'inici del canvi. I miri, com el llarg camí d'Ítaca, que era llarg, la despesa pública per habitant comença a canviar. Potser a la Rioja la tenen millor, però a Cantàbria, que també hi governen els socialistes, la tenen també millor. Per tant, hi han diversos tipus de govern. Són, per tant, un inici de canvi, eh?, són un inici de canvi, ja ens agradarà arribar a la Comunitat Europea. Però, miri, amb aquests pressupostos passem del 4,1 per cent del producte interior brut, l'any 2003, al 4,26, que, encara que semblen dos dècimes, són molts diners. I, per tant, en aquest sentit, aquesta és una bona notícia per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, per a la gent gran i per a la millora de la qualitat de l'atenció.

Si aquests diners els invertim per millorar la inversió en els centres d'urgència que queien, per millorar la inversió en els centres de primària, per fer-ne més quan sigui necessari, que ja en aquest moment la reforma de la primària se'ns ha quedat curta i potser en necessitarem vint-i-quatre més per totes les necessitats que hi ha a Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, el nou Govern de la Generalitat pot estar orgullós de prioritzar Educació i Sanitat en un any que és de contenció i que és un any de transició, i també, per tant, creiem que per les obres es coneix la gent. En els anys anteriors vostès, diu: «Llàstima de no haver fet un pacte d'Estat...», llàstima que no ens l'haguessin ofert vint-i-tres anys quan governaven; però jo crec que el podem arribar a fer per a la sostenibilitat del sistema sanitari català. Jo crec que aquesta és una necessitat que agrairà tot el poble de Catalunya, però que deixarem que sigui la consellera de Sanitat la que faci les propostes quan s'hagin de fer. Ara sí que els tornaria a demanar. Nosaltres els votarem en contra l'esmena a la totalitat, però «vaja», amb aquesta harmonia podrien també retirar vostès les esmenes, eh?

Res més. *(Remor de veus.)*

El president

Té la paraula, per al posicionament..., perdó, senyor Sancho demana la paraula per...? Perquè li han demanat que retiri l'esmena.

El Sr. Sancho i Serena

Perquè m'han demanat que retiri l'esmena. Escolti, miri, jo estic disposat a retirar l'esmena. Només una

cosa, que l'entendrà de seguida. Retirarem l'esmena si vostès es comprometen a retirar l'impost sobre hidrocarburs. *(Remor de veus.)*

El president

Senyora Valls..., senyor Bertran, en nom del Grup d'Esquerra Republicana té la paraula.

El Sr. Bertran Arrué

Senyor Sancho, si que valora poc la seva esmena que només es preocupa de l'impost dels hidrocarburs! No era que si el problema sani..., el problema principal de la sanitat catalana. Sembla que hauria de valorar més la seva esmena a la totalitat.

En tot cas, jo començaré dient-los a l'oposició que són poc creïbles, poc creïbles amb els arguments que aquí ens han donat. En primer lloc, el senyor del Partit Popular, perquè, clar, el que hauria d'haver fet el Partit Popular quan estava governant, primer era pagar el que ens deuen, pagar el que ens deuen. Perquè el senyor del Partit Popular, el diputat del Partit Popular ha defensat i ha proposat tota una sèrie de mesures que en el seu moment s'haurien pogut, de segur, aportar amb molta més garantia si ens haguessin pagat un fons de cohesió sanitària adequat, com en el seu moment es va negociar, i vostès s'han negat a complir, o si ens haguessin pagat l'acord per les incapacitats temporals, que vostès van aprovar en el model de finançament i s'han negat a pagar. Per tant, hi ha hagut una manca de lleialtat institucional absoluta des del Govern central amb el Govern de la Generalitat, que hauria facilitat de ben segur tota una sèrie de polítiques que vostè ara està recomanant, i que, en tot cas, sembla curiós que no recomanés al Govern anterior, mentre li estava aprovant els pressupostos any rere any, perquè en tot cas, molts dels problemes que vostè ha descrit són problemes que, o s'han heretat del Govern anterior, de l'etapa anterior, i que en tot cas s'està buscant de solucionar.

I també ha estat poc creïble, el diputat, l'illustre diputat, el senyor de Convergència i Unió, quan ens parla de descohesió entre les forces que formem el tripartit. Home, en primer lloc, cohesionats com a partit no ho podem estar perquè som de diferents partits polítics, per tant, això és obvi, sinó, doncs, formariem part tots del mateix partit polític. En tot cas, que vostè ens parli de cohesió, quan en les últimes eleccions municipals, a l'Ajuntament de Banyoles, es van estar barallant entre Convergència i Unió per presentar una llista o es presenten separats en moltíssimes eleccions... Crec que han de fer un procés seriós de reflexió sobre el que vol dir cohesió quan aquí el que hi ha són uns debats polítics de fons, que de ben segur, doncs, que s'han de tenir i de vegades és bo que es tinguin públicament per tal que se sàpiga què és el que pensen les diferents forces polítiques, i el que és important és que en tot cas, quan hi hagi una acció de govern clara com són aquests pressupostos, hi hagi un suport clar de les tres forces que formem el Govern.

I en aquest sentit, ja li avanço que des d'Esquerra Republicana de Catalunya donem suport a aquest pressupost i ho fem amb la seguretat que servirà, doncs, per

complir també el programa amb el que nosaltres ens hem presentat com a partit a les eleccions.

No són tampoc uns pressupostos continuistes. Aquests pressupostos es fan en un context de la sanitat catalana, que era un tren, doncs, que avançava molt ràpidament cap a uns esvorancs perillosos, que ens apuntaven cap a la privatització, que apuntaven cap a la desplanificació, que apuntaven cap a una manca de prioritats. Que, en tot cas, en el seu origen, quan es va dissenyar el sistema sanitari potser sí que es van resoldre adequadament, tenint en compte el context que hi havia però al llarg dels anys va anar degenerant cap a aquesta desplanificació –després apuntaré en quins àmbits–, i en tot cas apunten cap a un redreçament, i han passat sis mesos, per tant, tampoc no podem obsessionar-nos en determinades qüestions perquè primer el que s'ha de fer és aturar aquest tren que anava tan ràpid, començar a posar ordre, començar a planificar i veure què fem.

I el primer que hem fet ha estat augmentar el pressupost, cosa que de cap manera es pot menystenir, perquè és la primera mesura fonamental i estructural que en qualsevol pressupost que vulgui ser tingut en compte s'ha de valorar. S'ha passat del 4,1 per cent del producte interior brut que representava l'anterior pressupost, al 4,5 del producte interior brut, que és com es mesura per poder comparar amb les mitjanes europees. Són 6.500 milions d'euros que s'han posat sobre la taula, en paper, per tal de poder gastar en aquests propers..., en aquests propers anys, 1.000 euros *per capita*, cosa que ens ha situat ja ara, des d'ara, en la mitjana de l'Estat espanyol, cosa que abans no succeïa.

Els pressupostos de la Generalitat de Catalunya en mitjana *per capita* eren inferiors a la mitjana *per capita* de l'Estat espanyol. Per tant, doncs, el nacionalisme de Convergència i Unió potser que ens el comencem a mirar en les polítiques socials, que és on s'ha de demostrar, i, de fet, si vostè és progressista em reconeixrà que aquí és on es fa un esforç per ser nacionalista.

Tenim un problema fonamental amb el deute de la Generalitat de Catalunya en el finançament de la sanitat i del dèficit anual que tenim, i ha estat bona culpa, també, del Govern anterior de Convergència i Unió. Aquests 3.000 milions de deute que ens hem trobat sobre la taula, han estat un deute acumulat que hem tingut nosaltres de treure a la llum pública perquè estava amagat en un calaix. S'ha valorat en 800 milions d'euros la descapitalització que tenia l'Institut Català de la Salut. Estaven absolutament obsoletes determinades infraestructures imprescindibles per donar una bona infraestructura i, en tot cas, hi ha una altra qüestió que m'ha sorprès: quan vostè estava parlant de la immigració. Escolti, aquí el que han amagat la immigració han estat vostès, perquè hi ha 7 milions de targetes sanitàries, moltes de les quals són d'immigrants, que vostès mai van negociar amb Madrid, perquè se'ls valorés de cara al finançament de la sanitat catalana, que estava absolutament infravalorat.

El Govern espanyol de Madrid –ho he llegit, senyora Laura Gil, ho he llegit, potser estaria bé que tots llegísim un mica... (*Remor de veus.*) El Govern de Madrid valorava la despesa necessària, la despesa de suficiència per a la sanitat a la població censada i no en la po-

blació real que hi havia a Catalunya, i vostè sap que hi ha una població real immigrada, que no està en el padró municipal, i que des de Madrid no es passaven els recursos adequats, i això no es va denunciar en el seu moment.

Però també és veritat que tenim un problema estructural amb el dèficit fiscal, que actualment està en el 10 per cent del producte interior brut, i que el Govern del Partit Popular mai va afrontar ni va fer cap esforç, ni tan sols reconèixer per no dir ja corregir. Això ens situa en 12.000 milions d'euros de dèficit anual, que suposaria que si es poguessin gestionar des de la Generalitat de Catalunya, un increment del pressupost de la Generalitat en dues terceres parts. Això, sens dubte que ens podria apropar a les mitjanes de despesa amb Europa, en producte interior brut, al voltant d'aquest 7 per cent, no costa fer gaires exercicis matemàtics per veure que si aquest 10 per cent es pogués anar distribuint entre els sectors més necessitats al sector públic català es podria corregir de manera important el dèficit fiscal que té la sanitat pública catalana. I, per tant, doncs, és fonamental que en aquests propers anys negociem aquest nou model de finançament que incorpori una reducció clara del dèficit fiscal. I aquí, ja avanço que des d'Esquerra Republicana serem molt clars en la defensa de la reducció d'aquest dèficit fiscal com a principi de resolució dels deutes que té la Generalitat, i com a principi que ha de regir el nou model de finançament.

També, hem hagut d'afrontar altres mancances com la mancança en la participació dels agents socials a l'hora de dissenyar la política sanitària del país. Hi ha hagut sindicats d'aquest país, que representen els col·lectius de treballadors, que ens han comentat que al llarg d'aquests últims anys no havien pogut tenir l'oportunitat de reunir-se amb el conseller de Sanitat corresponent, cosa que ha canviat en tan sols uns mesos. Això és fonamental de cara a poder fer aquest gran acord, aquest gran pacte laboral per equiparar la situació laboral de la xarxa d'hospitals, de la XHUP, amb l'Institut Català de la Salut, i que doni una garantia als professionals que hi estan treballant.

També hem hagut de fer mesures de planificació, com la que es farà amb la Llei de l'Institut Català de la Salut, la que s'ha afrontat amb les llistes d'espera, o la que es vol fer amb tots els programes d'urgències. I també ha calgut prioritzar, prioritzar perquè hem hagut de retornar al centre del sistema sanitari, i en aquests propers anys s'anirà veient en l'atenció primària, una atenció primària que és la que ha tingut i la que ha merescut el primer Pla de xoc, amb més de cent professionals que s'hi han incorporat, i que aconseguirà –i ho podem avaluar al final d'aquest any, per tant, són mesures objectivables– la ràtio de persones que estan assignades a cadascun dels metges, i també els minuts que poden destinar aquests metges a atendre amb garanties els pacients que els van a visitar.

Per tant, doncs, jo crec que s'han començat a incorporar tota una sèrie de mesures clares que vénen avalades per aquest increment pressupostari clar i potent, i que tindrem a finals del 2004 una primera valoració de com aquest pressupost ha afectat totes aquestes qüestions, i podrem al llarg del 2005 planificar, de ben segur, un

pressupost que podem fer amb més temps, i això és cert; podem fer amb més dades sobre la taula per poder veure quines són les mesures que s'han d'apuntalar, i, per tant, ho podem fer amb moltes més garanties.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre senyora diputada Dolors Comas d'Argemir, pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, aquest pressupost de Sanitat i Seguretat Social, igual que el de tots els departaments, té un aspecte en comú, que és el que s'ha fet aflorar tota una part de despesa que no apareixia en el pressupost del 2003, però que sí que va ser despesa en el 2003. De tal manera que l'increment que apareix del pressupost del 2003 al 2004, sobre el paper, és superior al que és l'increment respecte a la despesa real, perquè hi havia moltes factures als calaixos, per dir-ho d'una manera molt planera i directa. I pensem que justament, l'esforç de transparència, de realisme, de fer aflorar aquestes factures dels calaixos per veure quina era la despesa real, això ja és un pas important.

Aquí hi ha hagut una discussió sobre fins a quin punt els pressupostos reflecteixen o no el progressisme d'aquest Govern. Bé –amb matisos que hi podríem entrar–, moltíssims. El que sí que és cert, i això és una cosa inqüestionable, és que tot allò que té a veure amb política social ha tingut una prioritat i un esforç important traduït a nivell pressupostari, i també pel que fa referència a sanitat. El pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social –de Salut, com se li vol dir– té més pes en el pressupost d'enguany. Els 6.502 milions d'euros de l'any 2004 representen un 34,2 per cent del pressupost. Els 5.440 milions d'euros de l'any 2003, representaven un 33,8 per cent del pressupost. És a dir, té més pes ara la sanitat, perquè ha passat de representar un 33,8 per cent a un 34,2 per cent. Tenint en compte que és el Departament que té més pressupost, és a dir, que té el gruix pressupostari més fort, vol dir que s'ha fet un salt molt important, perquè per arribar a aquest canvi o a aquest punt de diferència, o quasi punt de diferència vol dir que s'hi han hagut de posar molts més diners que a qualsevol altre departament que si el pressupost és més petit, qualsevol increment significatiu fa augmentar percentualment molt més, eh? Per tant, penso que això cal tenir-ho molt present.

Clar, enguany –i estem en debat de pressupostos–, el tema del finançament de la sanitat ha passat a ser un dels temes més importants de debat, i és normal, perquè és un tema molt important. Ens hem trobat..., què ens hem trobat? En un dèficit important en la sanitat catalana, i aquest dèficit ve de diferents qüestions. Una, té a veure amb el que ha sigut el tipus de gestió del Govern anterior, i això clar que ho hem de dir, els agradi o no els agradi als senyors i senyores de Convergència i Unió, clar que ho hem de dir! Clar que hem de dir que hi ha hagut aquestes factures que han aflorat dels calaixos, i que això representa el que tècnicament s'ha dit,

una despesa desplaçada de 2.175 milions d'euros: 2.175 milions d'euros! Són molts diners per estar desajustats respecte al pressupost.

També, l'altra qüestió que els diputats que m'han precedit han assenyalat: la descapitalització de l'Institut Català de la Salut. Caldrà fer un enorme esforç, es fa un enorme esforç pressupostari per intentar superar els que han sigut anys i anys de no fer inversions en l'Institut Català de la Salut, en no fer inversions de reposició. Jo ara estava examinant justament aquest gràfic, que visualment està il·lustrant com aquesta línia és el que representaria la quantitat d'inversions necessàries per simplement assolir la reposició; no fer coses noves, sinó assolir la reposició d'allò que ja hi és. Doncs, bé, en aquests anys, la major part d'anys s'ha estat per sota d'aquesta línia del 4 per cent d'inversió que representa la reposició. S'ha estat molt per sota –s'ha estat molt per sota. De tal manera que ara hi ha un dèficit molt important, molt important, que cal aconseguir. De tal manera que el que s'invertirà aquest any, evidentment, no serà suficient, però s'ha fet un esforç important. Apareix en el pressupost un import global d'inversió per a l'Institut Català de la Salut de 138 milions d'euros, la qual cosa representa un increment del 20,4 per cent respecte al que va ser la liquidació del pressupost del 2003, i un 16,4 per cent respecte al pressupost del 2003. Què vol dir això? Que és que no es van arribar a gastar el que havien pressupostat per a aquest capítol, no es van arribar a gastar el que s'hi havia pressupostat, tot i sent necessàries les inversions per poder fer la reposició, simplement, de l'Institut Català de la Salut. O l'altra qüestió, també: el dèficit del sector concertat i l'endeutament que tenen els hospitals de la xarxa hospitalària d'utilitat pública –la XHUP, com en diem normalment–, que pateixen un dèficit, justament, d'aquesta concertació.

I una altra qüestió també, que és que, malgrat que el pressupost de Sanitat és molt important –i això també ho hem d'atribuir al Govern anterior encara–, la despesa sanitària pública a Catalunya, com a percentatge del producte interior brut, que és un instrument de mesura, ha sigut l'any 2003 del 4,1 per cent; més baix que la mitjana espanyola: un 4,6 per cent; lluny, bastant lluny, de la mitjana de la Unió Europea, que ha sigut d'un 6,1 per cent. I, per tant, tenim en aquest sentit un camí encara per avançar, per arribar a equiparar-nos a la mitjana de la Unió Europea. Però això ens ho han deixat vostès, l'anterior Govern de Convergència i Unió.

Això, que l'actual pressupost ho afronta, ho ha d'afrontar, condiciona... És clar que hi han elements de continuïsmes. Com no n'hi han d'haver, si el pressupost venia condicionat en un 98 per cent? Com no hi ha d'haver elements de continuïsmes, si cal pagar aquelles factures dels calaixos que deia abans? Com no hi ha d'haver elements de continuïsmes, lògicament?

Però, és clar, hi ha un altre factor en el finançament de la sanitat. El dèficit ve també d'un mal acord de finançament amb l'Estat; a això, s'hi han fet també allusions i explicacions per diputats que m'han precedit. I una altra qüestió també..., que això ja no és culpa del Govern anterior; això, diguéssim..., la necessitat d'afrontar el tema de finançament de la sanitat també té a veure amb factors estructurals, i és que cada vegada hi ha més

demanda sanitària. I la mateixa millora del sistema sanitari també genera més demanda sanitària. I això, que passa en tots els països avançats, lògicament, és un aspecte que hem d'afrontar.

I, per tant, efectivament, cal un pacte social i polític per fer front al finançament sanitari. I això va més enllà del tema de renegociació amb l'Estat, que s'ha de fer i s'ha d'arribar a un millor finançament autonòmic i a resoldre tots aquests serrells que s'esmentaven abans, que no estan ben resolts: de la població immigrada, que no està comptabilitzada; de les incapacitats temporals, que no estan ben comptades; de tots aquests aspectes de la població *per capita* amb targeta sanitària que no està ben comptada. Tot això, en els acords amb l'Estat, cal, evidentment, millorar-ho.

Però jo vaig més enllà. És a dir, quan estem parlant d'un pacte polític i social, vol dir que haurem d'arribar a grans acords –a grans acords– per veure, justament, quines noves prestacions públiques caldrà incorporar o no al sistema sanitari, perquè cada prestació que incorporem, això és nova despesa, i és nova despesa que hem d'equilibrar molt bé, és a dir, que voldrem fer però que al mateix temps haurem d'equilibrar. I això va més enllà de qui governa en un determinat moment; per això parlo de pacte polític i social.

I per això no s'estranyin, senyors del Partit Popular, senyors de Convergència i Unió, que aquest debat estigui dins mateix de l'actual Govern, per què no? És a dir, qual algú ha sortit dient que potser, que caldria posar, doncs, jo què sé..., l'odontologia o la podologia, doncs, pagades en llocs públics, i nosaltres, com a Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, diem: «No hi estem d'acord», i direm molt rotundament: «No estem d'acord a introduir formes de copagament en el sistema públic», escolti'm, no s'estranyin que aquest debat hi sigui, entre els partits que donen suport al Govern. És que és lògic! És un debat que hem de tenir molt més enllà, a nivell de la societat, perquè estem, precisament, parlant de tota una sèrie de qüestions que ens han de permetre avançar en l'oferta sanitària, en una oferta sanitària de qualitat i que no es resol fàcilment, eh? I per això estic parlant d'un pacte polític i social que va més enllà d'un pacte de finançament. Perquè del problema del dèficit sanitari...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...no tota la culpa la té Madrid...

El president

S'ha acabat el temps...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...ni tota la culpa la té tampoc l'anterior Govern, però caldrà fer plantejaments molt seriosos per afrontar-ho des del realisme i des de la qualitat del sistema sanitari que la nostra població requereix.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Passem, doncs, al debat del Departament d'Agricultura... (*Veus de fons.*) No, no, endavant... Em sembla que ho fa el senyor Ballabriga. Jo hi tinc anotat el senyor Grau, però ho fa el senyor Ballabriga. Doncs, el senyor Ballabriga té la paraula.

El Sr. Ballabriga i Cases

Bona tarda, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, em correspon defensar, en nom de Convergència i Unió, l'esmena a la totalitat dels pressupostos per al 2004 del Departament d'Agricultura i de les seves empreses i entitats vinculades. Però, abans d'entrar en l'argumentació de la nostra esmena a la totalitat, permetin-me que manifesti la meua sorpresa, fins i tot la meua perplexitat, davant de dos fets relacionats amb aquests pressupostos. I no es prenguin malament la ironia, que en part ho és, però en part tampoc no ho és tant.

El primer fet és que hagin comptat amb l'aprovació del conseller d'Agricultura –al qual agraeixo, a més, la seva presència aquí per escoltar aquesta intervenció–, no ho entenc. És cert que en les declaracions que va fer, doncs, es va declarar no satisfet amb aquests pressupostos; de fet, no em sorprèn gens que els trobi insatisfactoris, perquè realment ho són. El que em sorprèn és que, malgrat tot, hi donés la seva aprovació i, doncs, hi donés el seu suport, no?

El segon fet que em sorprèn..., o sigui, la meua sorpresa és que, quan he mirat al *Diari de Sessions* la convocatòria del Ple, he vist que els grups que avui formen la majoria no han presentat també, aquest any, esmenes a la totalitat, com van fer en els pressupostos d'exercicis anteriors, perquè els pressupostos que ha presentat el Govern per al 2004 són una còpia empitjorada dels pressupostos del 2003.

Mirin si en són una còpia empitjorada, que el sindicat majoritari a Catalunya, la Unió de Pagesos, el sindicat amb un major suport a les últimes eleccions, els ha qualificat de decebedors i desoladors –decebedors i desoladors. Ho ha dit un sindicat, ho han dit ells, ho ha dit el sector; no ho dic jo, no? Perquè totes les limitacions i totes les mancances que, amb raó o sense, vostès assenyalaven als pressupostos del 2003 i que van motivar llavors les seves esmenes a la totalitat, la realitat és que hi són presents, en aquests pressupostos, però hi són corregides i augmentades. De tal manera, que si alguns de vostès es decidissin a valorar-los amb els mateixos criteris amb què ho van fer en els anteriors –encara hi són a temps de fer-ho–, doncs, no haurien, pràcticament, de variar les seves intervencions, no n'haurien de variar altra cosa que, potser, la intensitat de la crítica i la duresa, de la crítica, precisament, per raó del seu contingut, no?

Però, certament, com que la meua esperança que facin això, doncs, és molt limitada, m'hauré de conformar amb la curiositat, que també és molt limitada, perquè suposo que faran ús del manual, i a veure com argumentaran que ara aproven uns pressupostos que són objectivament pitjors –objectivament pitjors– que els que abans criticaven amb tant entusiasme. I són objec-

tivament pitjors, exactament, pels mateixos criteris que es feien servir abans.

Mirin, la passada legislatura, tots plegats, el Govern de Convergència i Unió, tots els grups de la cambra, el mateix sector, vam fer un pas important, vam fer una cosa molt important, i és que vam fer una anàlisi del sector, vam fer una diagnosi de quins eren els problemes i les estratègies que calien per tirar-ne endavant el desenvolupament i afrontar amb èxit els reptes de futur. Això, ho vam fer conjuntament. Fruit d'això, fruit d'aquest consens, va ser el Llibre blanc i va ser la Llei d'orientació agrària, que ens n'assenyalen les prioritats i ens assenyalen els grans eixos d'actuació a impulsar i a seguir.

Això fa que, en el terreny dels principis, pràcticament estiguem tots d'acord. I aleshores ens podem centrar a veure si les mesures concretes, les decisions concretes que adopta el Govern en un moment donat ens acosten o ens allunyen d'aquests objectius que, de fet, compartim.

Mirin, la veritat és que, d'aquests pressupostos, no n'esperava ningú –nosaltres no els esperàvem tampoc– grans avenços, no? Sabiem que, atesa l'època en la qual es va produir el canvi de govern, eren necessàriament uns pressupostos de transició –de fet, el conseller Castells ho va dir en la seva intervenció–, i, per tant, el desplegament de la Llei d'orientació, el seu impacte pressupostari, tots els temes de fons de la política agrària, és evident que no s'haurien de debatre ni s'han de debatre en aquests pressupostos, sinó que s'haurien de debatre en els pressupostos del 2005, que és el que farem.

Però, de fet, per tant, vol dir que el nivell d'expectativa que hi havia amb relació a aquests pressupostos..., era una expectativa limitada. Però el que tampoc no ens esperàvem i el que no esperava tampoc el sector és que aquest pressupost significués un clar retrocés amb relació a la situació anterior. I això és inquietant pel fet en ell mateix, i és més inquietant quan el conseller Castells diu que aquests pressupostos, a part de ser d'orientació, marquen línies de futur, i aleshores, des d'aquest punt de vista, creix un punt d'inquietud encara més gran, no?

De totes maneres, abans d'entrar en la crítica d'allò que motiva la nostra esmena a la totalitat, i per ser equànime, deixi'm destacar-li dos aspectes que ens semblen positius d'aquests pressupostos i que jo vull ressaltar i vull subratllar. Un primer és que incloguin una partida per desenvolupar el contracte programa, el contracte territorial d'explotació, és a dir, per tant, que puguem començar a fer la prova pilot en quatre comarques d'aquest plantejament; això em sembla, ens sembla molt positiu. I l'altre és que es produeixi un augment en l'aportació a l'IRTA, i això també és positiu, encara que vingui derivat de l'aprovació del contracte programa del Govern anterior, però, en qualsevol cas, és un avanç que nosaltres aplaudim i ens en congratulem.

Però ara, entrant en els motius del nostre posicionament amb relació als pressupostos, mirin, una crítica sistemàtica que s'havia fet des dels partits de la majoria, quan estaven a l'oposició, era la manca de pes relatiu del Departament d'Agricultura, dels pressupostos del De-

partament d'Agricultura, en el conjunt dels pressupostos de la Generalitat. Aquesta era una crítica sistemàtica. Nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, doncs, compartíem la necessitat d'augmentar aquest pes pressupostari, i, de fet, vostès –i vostè mateix, conseller, ho va reconèixer–..., en el període 99-2003, vam incrementar els pressupostos del Departament d'Agricultura en un 72 per cent.

En aquest mateix període, els pressupostos del conjunt de la Generalitat van augmentar un 40 per cent. Tenint en compte que en aquest mateix període la Direcció General de Medi Natural va passar al Departament de Medi Ambient, vol dir que l'augment pressupostari real que es va produir va ser pràcticament del doble, parlant en termes relatius. I això, aquest procés que es va fer i que és una realitat i que vostès van constatar, és el que hauríem seguit fent si estiguéssim en el Govern i, francament, és el que pensàvem que haurien fet vostès. Perquè tant al Parlament, als debats de pressupostos, com als debats electorals, en els quals vaig participar amb algun il·lustre diputat que està present a la sala, vostès donaven per fet que, si assolien el govern, com han assolit, doblarien els pressupostos, si no de manera immediata, doncs, ràpidament, no?

Bé, el mateix conseller, en la seva compareixença del dia 5 de febrer, va dir que els pressupostos del Departament havien augmentat d'una forma significativa, però que, malgrat aquest augment, aquest augment no era suficient, fins al punt que condemnava la política agrària autònoma «a la virtualitat» –aquesta va ser la seva expressió.

Molt bé. Què ha passat en la realitat?, no en els grans discursos ni en les declaracions, sinó en els fets. Què és el que s'ha produït? Doncs, que els pressupostos augmenten el 16,35 per cent, els de la Generalitat, i els pressupostos del Departament d'Agricultura augmenten el 10,8 per cent. Per tant, l'augment de pressupostos del Departament és inferior a l'augment del conjunt, i això vol dir que es produeix una pèrdua de pes relatiu.

Escolti, i no m'ho comparin –no m'ho comparin– amb els pressupostos liquidats, perquè hem de fer comparacions homogènies, i quan parlem de pressupostos parlem de pressupostos, i quan parlem de liquidacions ja parlarem de liquidacions, però ara estem parlant de pressupostos. I, per tant, parlant de pressupostos, es produeix clarament una pèrdua de pes específic, de pes relatiu del Departament d'Agricultura amb relació al conjunt de pressupostos de la Generalitat, de tal manera que aquell 1,3 per cent de què parlaven en relació amb els pressupostos del 2003, que s'havia considerat com un percentatge marginal i residual, doncs, i que, de fet, és el que és, no solament no l'han mantingut, sinó que a més l'han reduït. I avui aquest percentatge se situa en l'1,23 per cent. És a dir que en lloc d'anar endavant, en aquest sentit, hem anat enrere, quan hem passat el terreny de la realitat.

Hi ha un altre aspecte en el qual també es produeix aquesta situació. I és el fet que..., allò que es coneix popularment..., el tema del model Departament d'Agricultura com a gestoria. Vull citar unes paraules, no les citaré literalment, del conseller en la seva compareixença, en la qual deia que «els anteriors governs» –diu–

«s'han basat en un model organitzatiu burocratitzat i en els nivells superiors excessivament polititzat» –això de «polititzat» ho deixarem, ho deixarem estar. Diu: «El Departament ha seguit, des del punt de vista organitzatiu, una lògica incrementalista. Aquesta particular visió dels anteriors governs del model d'Administració pública que s'havia de construir a Catalunya ens deixa una burocràcia que absorbeix part de les despeses corrents fins arribar al 50 per cent del pressupost del Departament.» Això és la cita de la seva intervenció.

I és evident que aquesta crítica –i li ho vaig dir en la seva compareixença– té una part important de veritat. En quin sentit? En el sentit que la normativa europea de tot tipus, i d'una forma especial en matèria d'ajuts, suposa un repte organitzatiu de primera magnitud per al Departament, i introdueix una terrible càrrega, doncs, en els processos burocràtics.

I tot això és veritat. Però el que passa..., vostès ara ja s'han trobat amb aquesta realitat, ara ja s'han trobat amb aquesta realitat que els anunciàvem, i el que ha passat és que després d'haver fet el diagnòstic que feien i després, doncs, d'haver anunciat, en aquest sentit, retallades, el que s'ha produït és que augmenten les despeses de personal del Departament en un 7,8 per cent, que és molt per damunt de l'augment de sous que estableix la Llei de pressupostos –per tant, suposo que deuen pensar a contractar més personal–, i les despeses per a compres de béns i serveis, de les despeses corrents, les augmenten un 14 per cent. És a dir que la puja mitjana per a aquests dos conceptes està clarament per damunt del que s'havia produït en els anys anteriors. Què vol dir això? Que estem instal·lats en el mateix model, en el model de gestoria, però la gestoria que ara tenim resulta que serà més cara. Aquesta és la realitat.

Però, mirin, tot això, tot i ser important, que ho és, i sobretot el primer punt que he destacat, no té punt de comparació amb el fet i amb la realitat que amb aquests pressupostos vostès no podran atendre ni la meitat dels plans de millora que hi ha pendants de resoldre de la convocatòria anterior. No podran, ni la meitat. És a dir, n'hauran de denegar la meitat o més. I, a més, no podran donar continuïtat a la política de millora de les explotacions que s'havia engegat el 2000 amb el PDR, que ha suposat un ritme d'incorporacions de més de cinc-cents joves –anual– a l'agricultura, i que, amb aquests pressupostos, aquest procés quedarà greument interromput i greument afectat. (*Veus de fons.*) I aquest és un... –sí–, aquest és un retrocés i un afebliment en una de les línies absolutament fonamentals de l'estratègia de futur, de l'estratègia de futur del Departament, que a més està recollit en els programes de tots els partits i està recollit en el seu Acord de govern. És a dir, li vull recordar que l'apartat setè, que parla de pagesia i sector agroalimentari, estableix com a objectiu prioritari consolidar l'empresa familiar agrària.

Jo li pregunto si vostès creuen que denegant la meitat dels plans de millora presentats i no obrint la convocatòria per a enguany es consolida el model de l'empresa familiar agrària.

Però hi ha un altre aspecte en aquests pressupostos que representa un greu incompliment dels compromisos del Govern, de l'anterior i de l'actual; és a dir, del Govern

a seques, perquè de Govern a Catalunya només n'hi ha un, que en moments determinats l'ocupen uns grups i en altres moments l'ocupen uns altres, però, de Govern, només n'hi ha un. Hi ha un compromís del Govern anterior, i de l'actual, ratificat a més amb Taula de Foment del dia 13 d'abril, de poder atendre el pagament del primer Pla plurianual de l'ajut a les oliveres de les glaçades del 2001. I aquests pressupostos no contemplen ni partida per pagar aquest complement que falta el primer any ni per obrir la convocatòria del segon.

És més, tampoc preveuen de fer front als més de 3 milions d'euros que el Departament ha d'aportar per a ajut directe dels fruits secs per a l'annualitat del 2004. Hi ha una partida de 500.000 euros, que no és suficient per atendre aquest pagament. Vostè en la seva compareixença deia que havíem de passar a una política de desenvolupament del món rural ambiciosa i que no podríem estar amb una política de pedaços i de curta volada. El que no podem fer, mentre esperem aquesta futura política que de moment no veiem, és quedar-nos, ras i curt, sense cap mena de política, que és al que condueix i és al que porta el plantejament que hi ha en aquests pressupostos.

Existeix un últim... –ja he d'anar acabant–, un últim aspecte que fa referència –o el penúltim– a l'afebliment de la competitivitat. Mirin, el fet que en la Llei de mesures fiscals s'inclogui un nou impost per a carburants és un afebliment de la capacitat de competir del sector en uns moments en els quals la puja dels carburants l'ha debilitat des del punt de vista dels costos que ha d'assumir i que no pot assumir.

I acabo amb un últim aspecte, que no implica partida pressupostària però que revela una manca preocupant de sensibilitat en els aspectes socials, i és que a aquests pressupostos, als pressupostos d'aquest any, hi havia una disposició addicional que permetia al Govern d'avançar a la bestreta els diners de les pensions per cessament anticipat de la gent que s'havia acollit a això. Aquest any també hi és aquesta bestreta, però resulta que de manera absurda i incomprensible té una limitació d'1.600.000 euros, que vol dir que és posar-se un dogal que pot provocar que vostès a final d'any es trobin amb la impossibilitat de pagar aquesta gent, doncs, que s'han acollit a cessament anticipat. Per tant, això no implica augment de despesa des del punt de vista pressupostari i jo li demano que, això, entre altres coses, com les que he dit, ho retirin.

I en tot cas, doncs, se m'acaba el temps...

El president

Sí...

El Sr. Ballabriga i Cases

...i en el torn de rèplica podré afegir algunes consideracions addicionals.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Joan Bertomeu, pel Grup Popular.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular de Catalunya ha presentat una esmena a la totalitat als pressupostos al Departament d'Agricultura i a les seues empreses connexes.

Bé, estem davant d'uns pressupostos referents al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que, respecte a l'any passat, han augmentat un 10,8 per cent –parlem de 231,49 milions d'euros.

Com sempre, un dels departaments que any rere any és dels que menys partida pressupostària rep. Però no per això és un departament que no sigui tan important com la resta. I tenint en compte que l'any 2003 tots los sectors excepte l'agricultura van registrar taxes de variació positives, no s'entén que no es doti de pressupost suficient per a donar sortida al sector, i més considerant que el sector agrari l'any 2003 presenta un decrement del 4,1 per cent, i són l'oli d'oliva, la fruita seca i els cereals los productes que han presentat un comportament més negatiu. I en el que correspon al sector ramader ha estat la producció de bovins la més negativa.

Segons dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya, la xifra dels ocupats agraris i pesquers és la pitjor de la història i es situa només en 64.300 persones el primer trimestre de 2004. Ens deia el senyor conseller a la seua presentació general dels pressupostos que presentar-los quan pràcticament portem mig any de funcionament en condicions l'elaboració, però ha cregut oportú saber la situació real dels diferents departaments abans de presentar els pressupostos de l'exercici 2004, denunciant al mateix temps que després de l'anàlisi del contingut ens trobem amb un dèficit donat per unes despeses addicionals de 1.177 milions d'euros, que corresponen no només a l'exercici 2003, sinó probablement a exercicis anteriors.

Bé, tenint en compte la presentació del senyor conseller, la conclusió que en traiem o el missatge que el Govern vol transmetre al ciutadà és que hem de posar en marxa una reducció de la despesa corrent, cosa que es contradia quan entrem a considerar la despesa proposada, que com tots podem comprovar no disminueix en absolut, sinó que ens trobem amb un pressupost clarament expansiu, donat per l'actuació o aplicació de despeses de les partides de l'exercici del 2003, que, en comparar-les amb l'exercici de 2004, se suma a una despesa molt elevada de l'exercici anterior.

Si tenim en compte l'increment d'aquest 22,5 milions d'euros, podem comprovar que 4 milions van a remuneracions de personal, 3 a la compra de béns corrents, 4 a l'amortització i interessos de l'ICCA, 3 a transferències de l'IRTA i 10,8 a regadius. Per tant, restats els ja descrits increments, la resta del conjunt del pressupost del DARP adreçat al sector queda estancat i no permetrà complir los compromisos del sector.

Per altra banda, si entrem a analitzar el pressupost en detall ens adonem que no sembla que hi hagi hagut un canvi de govern, ja que són uns pressupost continuistes i sense cap canvi significatiu.

Hem de recordar que Catalunya té competències en matèria d'agricultura i ramaderia des del 1995. Això

vol dir que es poden fer polítiques pròpies. No hi ha els recursos necessaris per atendre els milers de sol·licituds pendents de la convocatòria de plans de millora de l'any anterior, ni per donar continuïtat a la política de modernització, plans de millora i incorporació de jòvens. I si no recordo malament, l'actual Govern s'havia compromès a potenciar aquesta modernització del sector agrari català que ha de permetre afrontar los nous reptes de futur, com és la reforma de la política agrària comuna, l'ampliació de la Unió Europea i la liberalització dels mercats.

Lo pressupost no preveu dotacions suficients per a donar compliment a l'acord de la Taula de Foment i Modernització Agrària i Rural del 13 d'abril de 2004, sobre la liquidació del primer any del Pla de recuperació de les oliveres glaçades; tampoc permet fer front als més de 3 milions d'euros que el DARP ha aportat al pagament de l'ajut directe de la fruita seca per a l'any 2004. Tots dos són exemples no només de suport del sector agrari com a sector productiu, sinó de mesures necessàries per a garantir l'equilibri territorial en determinades zones de Catalunya.

Tampoc hi ha aposta per a desenvolupar una veritable política en matèria de transferència tecnològica.

Als llargs dels últims mesos han sigut molts els polítics que representen el tripartit i que formen part del Govern que en les seues visites a les Terres de l'Ebre s'han pronunciat a favor de donar solucions als problemes que tenen el Delta i les Terres de l'Ebre, i han indicat accions urgents, i com tots vostès saben, senyores i senyors diputats, lo Govern de la Generalitat disposa i es coneixedor del projecte confeccionat per més de quaranta enginyers i tècnics competents que, prèvies les reunions amb sectors com cooperatives agràries, ramaders, pescadors i altres, han redactat les necessitats i solucions a aquests problemes existents, redactant d'aquesta manera el Pla integral del delta de l'Ebre.

Aquest Pla proposa mesures a favor de la producció i comercialització dels arrossaires, proposa mesures de solucions a la problemàtica dels pescadors, resolldria, mitjançant l'execució de les propostes, els problemes dels aqüicultors que es dediquen al cultiu de musclo i ostres. I, en resum, la posta en marxa de l'execució d'aquest Pla integral del delta de l'Ebre donaria resposta a les necessitats de tants anys reivindicades per la zona i al mateix temps faria que es complissin les promeses i compromisos del Govern.

I dic això –si no és que m'haja passat desapercebuda i no haja localitzat la partida pressupostària corresponent– perquè no veig enlloc el compromís assumit per part del Govern de la Generalitat i del Govern de l'Estat en què es va acordar fer una aportació del 30 per cent per part de la Generalitat i 70 per cent per part de l'Estat per a donar compliment a l'execució del projecte del Pla integral abans esmentat, i que, en lo que correspon a l'exercici 2004, l'aportació que correspondria a la Generalitat de Catalunya seria de 9.969.000 euros. I aquesta sí que seria una mesura de voluntat de donar solucions i de recolzament a les accions que està duent a terme el sector per part de l'IRTA, de recolzament del Centre d'Aqüicultura ubicat a Sant Carles de la Ràpita, de solucions als pagesos en les seues inversions con-

juntes per donar sortida a la comercialització dels seus productes, per donar una clara solució i apostar a la zona per la promoció del turisme rural, per potenciar els parcs naturals del Delta de l'Ebre i el Parc Natural dels Ports, i en resum, partida imprescindible, per complir els compromisos que l'Administració té amb els ciutadans de les Terres de l'Ebre.

També trobem a faltar recursos per a l'ordenació i planificació del sector porcí a Catalunya. Calen recursos per a les reconversions varietals de fruita dolça. Calen recursos per fer front a les ajudes, algunes pendents, i avui en tenim una bona mostra, com les del sector de l'olivera, especialment en comarques com les Garrigues, per les incidències que el fred va tindre en les plantacions.

El Projecte de llei de mesures fiscals i administratives manté el nou impost sobre els carburants, el qual és inassumible per part del sector agrari, fortament afectat ja per les últimes pujades del preu del gasoil. L'augment desmesurat del preu del petroli està repercutint directament en els *inputs* de l'agricultura, com els carburants, els adobs, els plàstics, el transport i altres. Aquesta situació suposa un augment dels costos de producció que de cap manera pot repercutir en els preus de venda dels productes agrícoles i ramaders, i posa en perill moltes explotacions.

Si entrem molt breument a parlar de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, hem de reconèixer, com sempre ho hem fet, que amb els recursos de què disposa l'IRTA ha estat una bona eina per a la recerca i la tecnologia agroalimentàries. Però veiem, ja ara un món on la globalització i les noves tecnologies també al camp agrari, que aquests recursos són insuficients, i ho són, com ja he dit abans, perquè els recursos del mateix Departament ja ho són. L'IRTA, cada vegada més, ha de treballar en altres departaments, com és Sanitat, Comerç i Indústria, com és Medi Ambient, i caldria que rebés transferències d'aquests per poder fer front, com deia abans, a nous productes i a una recerca de futur.

En el que correspon a l'Institut Català de la Vinya i el Vi, lo Grup Parlamentari Popular creiem que continua sent un òrgan buròcrata que no dóna el servei que el sector es mereix; continua externalitzant anàlitziques, continua posant traves als pagesos, continua sense ajudar el petit viticultor i no dóna sortida a les expectatives per a noves varietats i tractaments de la vinya.

Segons notícies aparegudes, lo Departament d'Agricultura va manifestar la voluntat de traslladar l'Incavi a Vilafranca del Penedès, al parc d'Àgora, on existeix un magnífic edifici subvencionat amb fons europeus. Tenint en compte que l'estació enològica de Vilafranca del Penedès ha quedat tecnològicament obsoleta, donat que de tots els estris de què es compon –fins i tot els ordinadors, de més de dotze anys de vida– són eines de treball més adients per a un bon museu que per treballar de laboratori del dia a dia. Atès que Vilafranca disposa d'una bona infraestructura per estrenar, anomenat el Centre de referència del parc Àgora, creiem que és imprescindible que les noves tecnologies en el camp del vi siguin aplicades, i bon exemple seria que vostès facin el trasllat de l'estació enològica i que dotin de tots

els materials adients les noves tecnologies per millorar i incrementar un bon servei de qualitat al sector del vi.

Des del Grup del Partit Popular de Catalunya creiem que dintre de les propostes de l'Institut Català del Vi s'hauria d'incloure donar suport que Sant Sadurní d'Anoia pugui elaborar un estudi i un projecte per tal de fer arribar a l'Organització Internacional de la Vinya i el Vi la possibilitat de ser candidata a ser seu del proper organisme Observatori internacional dels vins espumosos, que en un futur es desenvoluparà.

Avui no hi ha cap candidatura formal, sols Itàlia ha fet arribar una carta, però no és un projecte. En canvi, l'Incavi ha de col·laborar amb altres departaments per tal que Vilafranca del Penedès pugui adequar el primer museu del vi d'Europa en un gran museu internacional del vi. Això vol dir disponibilitat pressupostària i això només representen 3 milions d'euros.

Aquest museu seria per completar el desenvolupament de les rutes del vi que Diputació, Generalitat i les enoturístiques estan implantant, i per aconseguir col·laboració amb l'esforç comarcal d'interès turístic i cultural que representen per a l'Alt Penedès, el Baix Penedès i el Garraf.

Referent a l'empresa Regs de Catalunya SA, encarregada de les obres de regadiu, des del Grup del Partit Popular de Catalunya creiem que haurien d'integrar-la dins de l'estructura de l'execució d'infraestructures com és GISA. Aprofitant els recursos el que volem és racionalitzar la despesa. Avui Regsa ha d'orientar-se no solament en els nous regadius, sinó que cal fer una aposta per a una nova cultura del reg, una nova cultura de l'aigua. I aquí vostès, que tantes idees tenen, diuen: «No podem permetre que els pagesos no tinguin ajuts per a la modernització dels seus regadius, i un clar exemple són els recs del canal d'Urgell.» Tal com deia, una política de modernització de regadius, i és per això que sense aquesta visió no podem sinó que lamentar que, malgrat persones com el seu actual responsable, el senyor Ramon Vilalta, no puguin en el futur sinó pensar com gestionar els nous regadius.

I, per últim, referent a Prodeca, voldria recordar aquí acords de tots, tots els grups parlamentaris ens hem manifestat en la necessitat que Prodeca deixés d'existir. Ha estat una gestió molt negativa i ineficax, i, en canvi, continuem dotant-la de partida pressupostària, amb despesa innecessària, per tal de tirar-la endavant. És per això que el Grup Parlamentari Popular de Catalunya demanem que deixi d'existir i que cal que les actuacions que de debò hauria de fer siguin assumides pel mateix Departament.

Bé, per part del Grup del Partit Popular de Catalunya, per tot l'esmentat, hem presentat l'esmena a la totalitat, votarem en contra dels pressupostos, i demanem la seva devolució.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, seguidament, per fer un torn en contra, l'il·lustre senyor Juan Manuel Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, honorable president, il·lustres senyors, senyores diputades, honorable conseller. Tinc l'honor, per part del nostre Grup Parlamentari, de defensar el pressupost i, en conseqüència, el posicionament en contra de l'esmena presentada per part dels grups parlamentaris de l'oposició, de Convergència i Unió i el Partit Popular. Però permetin-me, senyors i senyores diputades –no per una tècnica de filibusterisme parlamentari, res més lluny de la meua intenció, sinó per una qüestió de convenciment ideològic–, que faci una mica de pedagogia, perquè com va dir Rafael Campalans: «la política és pedagogia».

La Llei de pressupost, a part de la seva importància, és la primera Llei del Govern, significa passar de les paraules als fets, dels compromisos del Govern o dels partits a la tasca del Govern: *facta non verba*, s'ha comentat en aquest faristol. Tornaré una altra vegada al debat que es va produir ahir en aquesta cambra, no per una qüestió de reiteració, perquè els senyors i senyores diputats ho poden comprovar en la seva literalitat al *Diari de Sessions*, però sí per ressaltar l'esperit d'aquest pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, perquè sinó no entendríem els portaveus de l'oposició.

Primer, els eixos bàsics del pressupost del Departament: control de la despesa i ajuts pressupostaris. I, sobretot, en el Departament d'Agricultura, a la part pressupostària, això, l'ajut pressupostari és molt important. Després, l'altre eix, que són les línies del programa del Govern, com no podria ser d'altra manera, en una vessant la competitivitat i les inversions. Sense aquest plantejament, senyor Ballabriga, estarem reproduint un debat de sords. I jo, sincerament, tant el senyor Ballabriga com el senyor Bertomeu, els grups parlamentaris de l'oposició que han presentat l'esmena, jo no ho comprenc, perquè de la mateixa manera que vostès quan estaven al Govern es van trobar els grups parlamentaris de l'oposició per a qüestions cabdals com la Llei d'orientació agrària o el canal Segre - Garrigues, jo pensava que, si més no, en el pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca trobaríem també al nostre costat el Grup de Convergència i Unió. I, a més a més, quan el pressupost forma..., una part molt important venia compromesa o desplaçada de l'anterior Administració. Del Pla de recuperació, que s'ha comentat, part de la despesa de personal...

Però a part d'aquesta consideració, que el Grup de Convergència i Unió reiteri la seva esmena de retorn del pressupost, permeti'm que faci una consideració de les línies que inspiren el pressupost del Departament: transparència, rigor pressupostari, compliment del programa del tripartit i increment de la inversió.

Primer, el pressupost recull el conjunt real de l'activitat de la conselleria i no qüestions discrecionals, com succeïa abans, sense cap control polític per part d'aquest Parlament.

Segon, rigor pressupostari. No pot ser que l'any 2003 es dupliqués el pressupost per a publicitat i propaganda i passés de 500.000 euros –que es va passar– a 1 milió d'euros. A part, per al control de la despesa, també en aquest Departament –com bé va comentar ahir el

conseller Castells–, hem reduït els alts càrrecs en una direcció general.

Senyor president, il·lustres senyors i senyores diputades, permetin-me que entri una mica més en detall. Es tracta d'un pressupost de transició en què volem assumir el màxim volum possible de despesa desplaçada, sense que això impliqui deixar el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sense capacitat d'impulsar noves polítiques. Partim d'una situació complexa, uns pressupostos prorrogats i uns compromisos del Govern anterior per a aquest exercici que absorbeixen més del 70 per cent del pressupost del 2004.

Aquest Govern fa una aposta per l'economia productiva, per això augmenta més d'un 15 per cent la inversió. No és el pressupost que volia el Grup Parlamentari Socialista, però de moment n'ha assumit tots els compromisos i hem prioritzat la destinació dels recursos en funció de criteris de viabilitat del món rural a llarg termini. Posaré diferents exemples. El pressupost per a camins rurals –que no s'ha esmentat– és una aposta de futur perquè només amb ajuts a la renda no assegurarem la supervivència del món rural –ho deia el conseller Siurana a la compareixença davant de la Comissió d'Agricultura el passat mes de febrer, i ho lleigeixo literalment–: «Les oportunitats de desenvolupament del món rural estan condicionades per la seva situació geogràfica o per la seva accessibilitat, així com per les possibilitats d'acostar els seus ciutadans i ciutadanes i empreses als serveis de què gaudeix la ciutat. Aquestes possibilitats depenen de la interconnexió del món urbà amb el món rural.»

Segona part, el pressupost per a regadius, que tampoc s'ha comentat. Catalunya disposa actualment de més de 228.000 hectàrees de regadiu, que representen el 28 per cent de la superfície cultivada del país. Aquest 28 per cent de la superfície cultivada de regadiu produeix, però, el 70 per cent de la producció agrària de Catalunya. Es tracta, majoritàriament, de regadius històrics, que reguen per inundació i que requereixen un procés de modernització que permetin racionalitzar el consum d'aigua i millorar la seva eficiència. El nou Govern de Catalunya, que té entre els seus compromisos l'impuls d'una nova cultura de l'aigua, té previst continuar l'execució de nous regadius per tal que l'aigua no sigui un condicionant per al creixement econòmic de cap dels territoris de Catalunya, no simplement d'una zona determinada, també les Terres de l'Ebre existeixen, senyor Bertomeu. És per això que destinem un total, tant en inversió de regadius com de concentració parcel·laria, de més de 62 milions d'euros. Sempre es diu a l'ortodòxia pressupostària que un pressupost és bo o és dolent si controla o escurça la seva despesa corrent i augmenta la inversió, i aquests, senyors i senyores diputats, amb el poc marge que tenien, ho fan.

Formalment, el pressupost s'incrementa d'un 11 per cent en relació amb el 2003, i, a la pràctica, la despesa condicionada d'aquest pressupost representa el 74 per cent. Despesa condicionada que significa despesa desplaçada del 2003, que va anar a parar als pressupostos d'enguany, plurianuals compromesos i crèdits de l'ICA.

Torno a dir, un pressupost és bo o és dolent si controlem la despesa i n'augmentem la inversió. Doncs, aquest també ho fa.

Inversions. Com es pot comprovar –i els senyors i senyores diputades ho poden comprovar a la Llei de pressupostos–, el capítol més ben dotat és el sisè, corresponent a inversions reals, que s'endú gairebé la tercera part del pressupost.

Aquesta circumstància es justifica pel fet que dediquem gairebé 58 milions d'euros a les inversions en matèria de regadius executades per les empreses públiques de Regsa i Regsega. I en aquest context, i amb finalitat de naturalesa similar, s'inscriu també la dotació de 4,5 milions d'euros previstos per a les concentracions parcel·làries.

Igualment, senyors i senyores diputats, són significatives algunes de les partides del capítol 7, mitjançant el qual es fan efectives determinades actuacions de suport directe als sectors. Així, podem destacar la transferència de 7,8 milions d'euros a l'Institut Català de Crèdit Agrari per atendre la contribució del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca als préstecs bonificats que concedeix l'Institut als pagesos i ramaders.

Dins del mateix capítol, el Pla de modernització i concentració de les cooperatives agràries té assignats 7,8 milions d'euros, amb la finalitat de promoure l'adequació de les estructures cooperatives a les exigències de la reforma de la PAC, a la creixent competitivitat exterior i a l'ampliació de la Unió Europea, que representarà un sensible augment de la competència.

I en la mateixa línia de millora estructural s'hi poden comptar 6,5 milions d'euros, que es gastaran en ajuts a la modernització de l'empresa agrària. Els 3,4 previstos per a la industrialització agrària, els 5 milions d'euros per a la de les mesures d'acompanyament a la reforma de la PAC, i els 5 milions d'euros corresponents als ajuts per al foment de l'ús de les assegurances agràries.

I ja per fi, en l'àmbit de la pesca marítima, que no s'ha comentat des d'aquest faristol, en el capítol 7 s'inclou també una partida de 4,9 milions d'euros, en concepte d'ajuts amb finalitat estructural.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

És per això que el nostre Grup Parlamentari, els Socialistes - Ciutadans pel Canvi, rebutja l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i del Partit Popular. I ja per acabar, com va dir Manuel Azaña en el seu discurs a València contra el caciquisme: «Soy un hombre revolucionario del Gobierno y cambiaremos este país.» I això, en la propera Llei, el nostre Grup Parlamentari ho farà.

Gràcies, senyor president, il·lustres senyors i senyores diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon el torn de rèplica al Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Xavier Ballabriga.

El Sr. Ballabriga i Cases

Senyor president i senyors diputats... M'ha agradat molt la cita d'Azaña, però, escolti'm, pel camí que

porten i per l'orientació amb què van aquests pressupostos, vostès, aquest país, no el canviaran en positiu, n'estigui segur. Per aquest camí, segur que no el canviaran.

Jo estava convençut que no podria resistir la temptació de fer referència, al llarg de la intervenció, a l'herència, no?, a l'herència rebuda, al desplaçament de pressupostos, als compromisos pressupostaris anteriors... Bé, això, al llarg d'aquest debat, ha sigut un clàssic. Jo crec que després de l'ús que se n'ha fet en aquesta sessió està completament amortitzat –permeti'm la meua deformació professional, com a economista. *(Remor de veus.)* Aquest és un tema que crec que està amortitzat, però... No?, pensen seguir? *(Pausa.)* Doncs bé, endavant si pensen seguir. Ja veurem el que solucionaran amb això.

Miri, de fet, no m'ha contestat res en absolut de les coses que li he plantejat; no m'ha contestat res. S'ha referit al terreny dels principis, i ja li he dit que en el terreny dels principis estem d'acord. En el terreny de la competitivitat, en el terreny de les inversions..., és a dir, amb tot això, hi estem d'acord. Jo el que li estic discutint i el que li he argumentat és que a la pràctica –a la pràctica– aquests pressupostos no tenen res a veure amb el discurs que vostè està fent –no hi tenen res a veure. O hi tenen poc a veure, ja no exageraré: no és que no hi tinguin..., és que hi tenen poc a veure.

I li ho torno a reiterar, per si en el torn, doncs, em vol contestar i em fa el favor de contestar-me el que li deia..., si aquests pressupostos representen o no representen una pèrdua de pes relatiu del Departament d'Agricultura amb relació als pressupostos de la Generalitat. I jo li dic: la representen, perquè els pressupostos de la Generalitat creixen un 16 per cent, un 16,35 per cent, i aquests pressupostos creixen el 10,78 per cent.

I, escolti, estalviïs la temptació de fer-me la comparació amb el pressupost liquidat, perquè quan parlem de pressupost... *(Veus de fons.)* No, no, perdoni, quan parlem de pressupost parlem de pressupost, i quan parlem de liquidació del pressupost parlarem de liquidació. Quan liquidin aquest pressupost, compararem aleshores, i aleshores veurem si això es produeix o no. Per tant, pèrdua de pes relatiu del sector agrari en el conjunt dels pressupostos de la Generalitat.

Segon: no compleixen els compromisos mínims i els requeriments mínims en política de modernització. És evident que en compleixen molts –és evident que en compleixen molts–, perquè estan en regadius, etcètera; hi ha una sèrie de línies que segur que es compleixen. Però jo li'n cito uns de concrets que no es compleixen. I li dic: vostès, amb aquests pressupostos, hauran de denegar o reduir a la meitat les ajudes de plans de millora de la convocatòria oberta. Escolti, això és així amb tota seguretat. Si no canvien els pressupostos, això no ho atendran. Això està clar, són faves comptades. I, escolti, quan estiguem a la Comissió, quan anem a la Comissió i presentem les esmenes, veuran si això és així o no és així.

No compleixen –o almenys jo no he vist la previsió que es pugui complir– el pagament del Pla d'ajut a l'olivera. No hi ha previsió; no hi ha previsió per fer el paga-

ment complet del primer any i per fer la convocatòria del segon. Escolti, això no hi és. La partida d'ajuts a la fruita seca, miri-se-la: és de mig milió d'euros. Són més de tres milions d'euros, les necessitats per a aquesta partida, i no hi són. I jo li he dit aquestes coses concretes, que són les que m'agradaria que em contestés, perquè són les que motiven, perquè em semblen fonamentals, són les que motiven el nostre posicionament. Com en la Llei d'acompanyament i l'impost sobre hidrocarburs, sobre el gasoil: aquest impost està agreujant i està empitjorant una situació que, ja per ella sola, és prou negativa i prou dolenta. Escolti, l'han de treure, aquest impost, perquè el sector no el pot assumir, i ho saben perfectament.

I després hi ha un tema que tampoc no me l'ha contestat, que no fa referència a res que impliqui despesa, que fa referència a una limitació pressupostària absurda, perquè és completament absurd que vostè limiti a 1.600.000 euros la quantitat de bestreta d'uns ajuts que pot fer per pagar pensionistes, per pagar pensions de cessament anticipat, quan sap que aquests diners li arribaran amb tota seguretat. Doncs, jo crec que és posar-se un dogal al coll per arribar a final d'any i no poder atendre uns pagaments d'unes pensions d'una gent del món rural. Li he dit això, i m'agradaria que m'ho repliqués.

I, ja per acabar, només una cosa, perquè no tindrè ocasió de tornar a intervenir, i apello a la paciència del president un moment, només per dir-los: aquest argument que utilitzen del passat i del desplaçament de la despesa, escolti, tot això –tot això– els pot servir de moment; això forma part del guió, doncs, d'aquest debat. Molt bé, fantàstic. Ara, no s'equivoquin, eh? No s'equivoquin perquè aquest argument ni els serveix de cara al futur d'una forma indefinida, ni els servirà de cara al sector –perquè de fet ja no els serveix de cara al sector–, ni els servirà davant de la mateixa opinió pública gaire temps en el futur. I, en tot cas, els serveixi o no per a això, per al que és segur que no els serveix és per governar, per al que és segur que no els serveix és per tirar endavant, per impulsar les polítiques que calen, per impulsar el sector en la forma que cal i per donar resposta als reptes que té el futur, que és la seva obligació en tant que govern.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon el torn de rèplica al Grup Parlamentari Popular. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller, bé, tal com comentava el senyor Joan Manuel, deia que hi han inversions al delta de l'Ebre, que també el tenen en compte, per descomptat que el tenen en compte, molt insuficientment, i les quatre obres que es proposen i molta partida pressupostària corresponen a exercicis anteriors. Però bé, jo quan me comenta el tema de regadius que a nivell de Catalunya es fa, jo podria preguntar-li quina intenció hi ha amb lo rec, amb la posada en marxa del canal Xerta -

Sénia, o per què no està previst lo canal Aldea - Camarles, o per què no es dona solució a les terres de l'Ebre referent a estos recs? Però bé, això, ja m'ho contestarà, si vol; ja és suficient amb esta resposta.

I quan me parla de pesca que no hem comentat, a mi em sembla que d'acord que hi han ajuts per a l'estructura de la pesca al sector de Catalunya, que tots sabem amb quina normativa se pot aplicar, però no es parla i no es profunditza, i és molt important i necessària, l'aqüicultura de Catalunya. I, quan mirem on està ubicada l'aqüicultura de Catalunya, som conscients tots que la principal activitat aqüícola està al delta de l'Ebre. I que la inversió, en lo seu dia, de 1.800 milions de pessetes, de les antigues pessetes, estava feta i està ubicada a Sant Carles de la Ràpita, al centre d'aqüicultura. I que actualment l'IRTA està desenrotllant activitats. I que és necessari potenciar aquest sector. I que té molts de problemes, aquest sector. I que al Pla integral del delta de l'Ebre, amb uns 560 milions d'euros que hi havien preparats per a la inversió i solucionar la problemàtica, una gran partida d'aquests calés estava disposada per a solucionar la problemàtica del centre d'aqüicultura.

Per tant, si entrem en el sector de la pesca, en el sector de l'aqüicultura, hi busquem solucions i inversions, digui'm..., perquè, ho repeteixo, no he trobat la partida on està detallat –perquè suposo que deu estar en algun lloc que no he comprès o no he entès, o potser està en el Ministeri d'Ambient i no en el d'Agricultura–, no veig l'aportació de pressupostos que es destinin a estes activitats.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. El Grup Parlamentari que ha fet el torn en contra, vol fer la contrarèplica? *(Pausa.)* Sí? Doncs, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Juan Manuel Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, honorable president. Il·lustres senyors i senyores diputades, per intentar, una mica, atendre a l'economia del llenguatge en aquesta rèplica, i per una qüestió... –abans he comentat el filibusterisme parlamentari que l'il·lustre senyor diputat Josep Rull ens va esmentar una vegada–, per una qüestió de tècnica parlamentària, em sembla que això no és una interpellació a un grup parlamentari, que és un debat. Quan m'han demanat una resposta concreta, jo els remeto a la Llei de pressupostos del Departament d'Agricultura.

Però permetin-me..., això és per una qüestió, una consideració sobre unes paraules del senyor Ballabriga i el senyor Bertomeu. Jo no he parlat mai d'un comparatiu amb el liquidat, perquè, si no, parlariem que l'augment en personal no és del 7,8 per cent, si comparem l'augment de personal del 2004 amb el 2003, sinó que seria d'un 2 per cent. Jo he comparat les meves dades amb el pressupost del 2003.

Després, per al tema de la qüestió de la fruita seca, sí que hi ha una partida; està a la Llei de pressupostos. I vostès ho saben més que no nosaltres, que portem sis mesos en el Govern.

I, ja per terminar, vostès ens han deixat –i permeti'm, senyor Ballabriga– una situació pressupostària compromesa al 70 per cent: pagament d'annualitats de decisions preses per vostès; pagament d'actuacions finançades amb censos emfitèutics que oculten endeutament en els comptes públics, tal com hem vist a l'informe econòmic i financer; pagament d'amortitzacions d'interessos de crèdits de l'ICA, normalment bestretes sobre subvencions; d'altres compromisos per als quals en molts casos no hi ha una justificació adequada –convenis amb ajuntaments per la via de museus, de fires, etcètera.

Vostès, que dotaven les partides d'Agroseguro amb 5 milions d'euros cada exercici, quan la despesa real –vostès ho saben, senyor Ballabriga– era de 7 milions d'euros, any rere any, ens han acabat deixant un deute de 14 milions d'euros, d'Agroseguro, i que per responsabilitat el conseller Siurana s'ha compromès a liquidar-lo enguany amb un crèdit de l'ICA.

Vostès què entenen com a desenvolupament rural? El finançament de la pavimentació d'un aparcament a Amposta? La cobertura d'una pista poliesportiva a Castellar? Vostès, que van doblar al 2003 el pressupost de publicitat i propaganda?

La transparència d'aquest Govern en aquests pressupostos, el rigor, la responsabilitat dels comptes que vostès ens han deixat ens han obligat a fer uns pressupostos de contenció, sense renunciar als objectius polítics fonamentals de l'Acord de govern. Aquest esforç, en el cas del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, ha estat suficientment important, per si sol, per tenir tota la confiança en els nous responsables del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a l'hora de resoldre les necessitats dels ciutadans i les ciutadanes del nostre país.

Per aquesta raó nosaltres, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, votarem en contra de l'esmena de retorn per part de Convergència i Unió i el Partit Popular.

Gràcies, senyor president, il·lustres senyors i senyores diputades.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir als grups parlamentaris que no ho han fet, per fixar posició. En primer lloc, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana; té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, el nostre Grup no donarà suport, no pot donar suport, de cap de les maneres, a la presentació d'aquestes esmenes de retorn d'aquests pressupostos, d'aquest Projecte de llei de pressupostos, pel que respecte als comptes del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i a les empreses filials que també en depenen, per moltes raons, per moltíssimes raons.

Els comptes que ens presenta el Govern de Catalunya per a aquest 2004 –s'ha dit i ho hem de repetir perquè certament és així, i el mateix diputat senyor Ballabriga

ho reconeixia clarament– són uns pressupostos de transició; són uns pressupostos que el senyor Siurana, el conseller d'Agricultura, ho deia amb tota sinceritat i amb tota claredat: no són els pressupostos que els partits i els membres del Govern de Catalunya voldrien per a aquest any. Però són uns pressupostos de transició, uns pressupostos que intenten donar resposta de la millor manera possible –de la millor manera possible; per tant, són els millors pressupostos possibles en aquest moment– a les necessitats de l'agricultura, de la ramaderia, de la pesca, del sector primari en el seu conjunt. Per tant, no són els números, ni les polítiques concretes que es deriven d'aquests números..., perquè els números ens permeten fer, doncs, unes polítiques més ambicioses o menys ambicioses, tot i mantenir, naturalment, l'esperit i la filosofia que aquest Govern tripartit s'ha plantejat i que durà a terme al llarg d'aquests anys. Per tant, no són els números ni les polítiques concretes que aquest Govern tripartit desitjaria en una situació òptima, en una situació de partida, partint de zero, en una situació sense unes hipoteques, sense unes limitacions heretades. Per tant, és lògic que diguem que no ens satisfan, aquests pressupostos, evidentment.

Però el Govern ha de funcionar amb pressupostos –el Govern ha de funcionar amb pressupostos– i, per tant, uns pressupostos reals per a les necessitats; per tant, no uns pressupostos ficticis, no uns pressupostos virtuals, no uns pressupostos que és molt fàcil ara, doncs, afegir-hi i comptabilitzar unes consignacions que després, amb la liquidació, no es compleixen –i podríem posar molts exemples d'incompliments.

Però, malgrat tot, voldria destacar, com deia abans, el compliment dels principis i dels objectius d'algunes actuacions, ja molt concretes, del Govern tripartit en aquests pressupostos. I, al senyor Ballabriga, jo li agraeixo que ho hagi dit, perquè certament és així: un de molt clar és el contracte territorial –el contracte territorial. I aquest és un projecte molt ambiciós que planteja aquest Govern i que no s'havia plantejat fins ara. Un contracte territorial de país, un contracte territorial entre la societat i el sector primari, i el món pagès; un contracte territorial per treure'ns de sobre aquest estigma, aquesta fama de pidolaires que sovint el sector primari, doncs, ha d'arrossegar. I no és una fama de pidolaires, sinó que la societat ha de dir clarament quin model de país vol. Aquest és el contracte territorial.

D'una banda, els pagesos es comprometen, amb aquest contracte territorial, a elaborar productes de qualitat, a endreçar el país, a mantenir-lo net, a mantenir-lo polit, a cuidar-lo. I, d'una altra banda, la societat, la rural i la urbana, el conjunt de la societat, es compromet a aportar els recursos econòmics per a fer viable aquest model de país, aquest model de societat, aquest contracte territorial. I, a més a més, passant de les paraules als fets, ja es contempla partida pressupostària per a poder desenvolupar un pla pilot a quatre comarques del nostre país aquest contracte territorial. I aquest és un projecte ambiciós. I aquest projecte està en la filosofia i en els números, en els comptes d'aquests pressupostos.

Però, a més a més, aquests pressupostos contempnen l'impuls a la competitivitat i a la qualitat agroalimentària. I aquest és un altre aspecte importantíssim, que el conseller d'Agricultura va plantejar amb la seva inter-

venció, i a bastament se n'ha fet ressò al llarg dels mitjans de comunicació.

L'aposta, també, per l'equilibri territorial i per la sostenibilitat, i fixar la pagesia al territori, com deia abans, a través d'aquest contracte territorial. I, malgrat el curt període de temps d'aquest Govern, en aquests pressupostos, també s'aposta clarament –també s'hi aposta clarament– pel disseny d'una nova administració agrària. I, per tant, també comptabilitza recursos econòmics per dur a terme aquest nou model d'Administració agrària: l'impuls d'una nova cultura de l'aigua, per tant, amb nous regadius, ja estan comptabilitzats; l'establiment progressiu de línies d'ajuts orientades també a les explotacions prioritàries, ja està perfectament comptabilitzat en el pressupost. Per tant, objectivament, senyor Ballabriga, senyor Bertomeu, crec que ningú pot negar que aquests comptes pressupostaris del Departament d'Agricultura aposten per l'execució i pel desplegament de la política agrària comuna.

Vostè em parlava d'aquest model consensuat. Efectivament! Hi ha un model consensuat, si no podem inventar res, a més a més, eh? És a dir, podem dotar pressupostàriament amb mesures imaginatives com pot ser, doncs, el contracte territorial i altres, però tenim unes línies que ens vénen marcades de les institucions europees, efectivament.

I nosaltres, com a Govern, el que fem és cofinançar aquestes mesures. I algú pot dir: «Home, obligació hi ha!» Efectivament, obligació hi ha, però és que una cosa tan evident i tan clara durant molts anys no era així. I perdoni que ho torni a recordar: el Govern de Catalunya durant molts anys no cofinançava allò que ens venia d'Europa. I, per tant, no es podien executar polítiques concretes específiques que anaven directíssimament –directíssimament– al sector primari i al món rural en el seu conjunt. És bo de recordar-ho, també.

És bo de recordar-ho en un moment de dificultats econòmiques, en un moment de transició, amb uns pressupostos molt hipotecats, amb un PDR que no et permet, en aquests moments, plantejar grans qüestions, perquè una part importantíssima d'aquest Pla de desenvolupament rural, que ha estat planificat i que ve de lluny, ja està condicionat, ja està limitat, ja està hipotecat. Per tant, jo reconec que el senyor Ballabriga..., que ha parlat, també, i és conscient que això és així, per tant, sapiguem en el moment en què ens trobem, i que estem fent els millors pressupostos que es poden fer en aquests moments. El Govern ens presenta els millors pressupostos que en aquest moment es poden fer.

I tinguin la seguretat, senyor Ballabriga, senyores i senyors diputats, que els pressupostos per a l'exercici vinent seran molt millors, i que la voluntat dels partits que donen suport al Govern és que hi hagi un salt importantíssim –importantíssim– en el conjunt del pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i és voluntat, també, del conseller que així sigui.

Vostè, senyor Ballabriga, ha estat plantejant qüestions, fent futurible, valoracions lògiques des del seu punt de vista, i ha dit, doncs, que aquests pressupostos no contemplaran això, no contemplaran allò, no es podrà fer

això o no es podrà fer allò altre... Són valoracions..., home, gens objectives; són valoracions parcials, eh?, i «vostès no podran pagar els plans de millora». Estigui tranquil, que el Govern complirà i pagarà els plans de millora.

«Vostès, escoltin, no hi haurà convocatòria de propers plans de millora i, a més a més, escoltin, no compliran amb el Pla plurianual de recuperació de l'olivera.» Estigui tranquil, aquest Govern complirà amb la totalitat del Pla plurianual de recuperació de l'olivera, i ho farà –i ho farà–, doncs, perquè és l'obligació d'aquest Govern fer-ho, però és que, a més a més, perquè sabem perfectament que ens adrecem a un sector feble, a un sector complicat, el sector de l'olivera, que, a més a més, doncs, té dificultats importants per tirar endavant, però que els necessitem claríssimament que estiguin fixats en el territori, perquè la seva activitat, la seva funció, va molt més enllà del fet de produir uns aliments de qualitat, sinó que té una funció clarament territorial i clarament social. I aquest Govern ho té clar i els partits que donen suport al Govern també ho tenim clar. Per tant, un anunci claríssim, perquè tots els tres partits que donen suport al Govern tenim clar que aquesta ha de ser una prioritat.

Però és que, a més a més, ningú pot negar..., més enllà, doncs, del paper que li toca fer a tothom, i, per tant, des de l'oposició, correspon, doncs, fer aquest paper de pressupostos catastròfics, que abans de començar un partit, diguem-ne, que ja s'han acabat els recursos, etcètera, però ningú pot negar que aquests comptes aposten, com deia abans, pel desplegament de la PAC, aposten, doncs, per complementar els PDR, aposten pels fons del programa IFOP, que aquests pressupostos duen a terme clarament, com deia abans, inversions –creixen, precisament, amb la política inversora, en el cas de les estructures agràries, i del medi rural en el seu conjunt–, i que la política inversora en aquests pressupostos, la política inversora del DARP representa més del 32 per cent –el 32,67 per cent– del total del pressupost, del total del conjunt del pressupost, el 32,6 per cent és per inversions. I estic parlant d'inversions relacionades amb la producció agrària, com són els diversos projectes de regadiu, que tenen noms i cognoms, que no són brindis al sol, que no són plantejaments efímers, que diu: «Bé. Tant en regadius.» Bé. Tant regadius, però, escolti, per això, per això, per això i per això.

Per tant, vull remarcar una dotació de 4 milions i mig d'euros previstos en conceptes només de concentracions parcel·làries; per tant, ningú n'ha sentit a parlar, i aquesta sí que és una gran aposta de futur per al nostre país.

No em voldria allargar més, s'ha acabat el temps. En tot cas, dir que el nostre Grup Parlamentari votarà negativament la presentació d'aquesta esmena de retorn del pressupost.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Ausàs. Té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font, en nom del Grup Parlamen-

tari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. (*Remor de veus.*) Sí... Un moment, senyora diputada... (*Veus de fons.*) Demana la paraula?

El Sr. Ballabriga i Cases

Per contradiccions. Sí, només per...

El vicepresident segon

Perdoni, senyor diputat, quinze segons...

El Sr. Ballabriga i Cases

Disculpi'm. Només per fer un aclariment al senyor Ausàs. Jo no he dit que no es pagaran els plans de millora i que no es pagaran els ajuts a les oliveres. Els meus dots per la profecia són limitadíssims i no els utilitzo mai. He dit que en aquests pressupostos no hi ha la previsió per fer això, la qual cosa és molt diferent. Si varien els pressupostos, sí que és possible, amb aquests pressupostos, no.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. I procuraré ser breu, per no ser massa repetitiva. Des del nostre Grup, sempre hem destacat el paper dels pagesos, dels agricultors i dels ramaders per al nostre país. Són pocs, és a dir, representen un petit percentatge de l'activitat productiva a Catalunya, i malauradament aquest percentatge, doncs, en algunes zones està baixant, però tenen un paper fonamental. És a dir, els pagesos, a més, fan funcions que van més enllà de la producció d'aliments, que ja de per si és prou important, però fan unes altres funcions que entenem, nosaltres ho creiem, que haurien de ser suficientment reconegudes pel valor social i ecològic que tenen.

Dit això, aquesta premissa que per nosaltres és fonamental, hem de dir que aquests pressupostos que ara debatem, com la majoria, com la resta de departaments, al nostre entendre i al de la majoria de grups que han intervingut, reconeixem que no tenen tot allò que voldríem que tinguessin. Ho reconeixem. Ho ha reconegut el conseller, ho ha reconegut el senyor Ausàs, ho ha reconegut el senyor Jaime, i ara ho torno a dir jo.

Ens hauria agradat que diverses partides estiguessin molt més ben dotades, i amb això, doncs, no ens hem d'enganyar. Però les limitacions són les que són. I aquests dos dies ho estem dient a tort i a través: és la situació que ens trobem aquest nou Govern en aquests moments. Però, tot i així, ens trobem en una situació que sabem que d'aquí a un temps canviarà. És a dir, hem dit molt, i ens ho creiem, que el proper pressupost sí que recollirà molt més els compromisos i les voluntats del Govern, del nou Govern, i recollirà molt més que no pas aquest les prioritats que havíem marcat, per exemple, amb la Llei d'orientació agrària, que ja se'n recullen algunes, però n'hi han moltes més per recollir. Però estem davant d'un pressupost de transició, condicionat per uns compromisos de l'anterior Govern que,

en aquest cas, alguns donem per bons. No podem pas dir que tot el que l'anterior Govern s'havia compromès no ho compartim. Hi han coses que sí, que, a més a més, les havíem pactades tots els grups.

Però, bé, aquest pressupost d'enguany, d'una banda, considerem positivament que va al màxim per atendre, per exemple, els compromisos del cofinançament de la Generalitat, en els programes de desenvolupament rural, cosa que no sempre havia fet l'anterior Govern de Convergència i Unió; també conté els recursos per atendre els compromisos de cofinançament per als programes de reestructuració pesquera de l'IFOP, també ja s'ha dit.

Però, d'altra banda, hem de reconèixer que és un pressupost que va justet, justet, per a altres partides, que fins i tot potser s'haurà de plantejar, doncs, de més endavant, complementar-les, no sé si a partir de transferències que arribin de l'Estat o partir de romanents, per a fer front a situacions concretes que puguin esdevenir i que posin de manifest la necessitat de més recursos per a un determinat concepte. No seria cap bestiesa fer-ho, al contrari. Nosaltres el que creiem és que el que és important és que es cobreixin unes determinades necessitats quan aquestes necessitats es detectin.

Sigui com sigui, nosaltres donem suport al Govern, no estem d'acord, evidentment, amb les esmenes a la totalitat que han presentat Convergència i Unió i el Grup Popular, i per això hi votarem en contra. I, per tant, no creiem que ens hàgim d'allargar més en aquesta argumentació, però sí que volem fer una reflexió final. Volem que quedi clar, i així ho hem dit a tot arreu on ha calgut, que considerem fonamental el suport en el sector primari. Perquè no ens podem permetre el luxe de veure disminuir, o fins i tot en un hipotètic cas més dramàtic, la situació de desaparèixer pagesos, per les repercussions socials, econòmiques i ambientals que això tindria.

I també hem dit, i ho repetim, i volem que en quedi constància avui en aquest debat, que és imprescindible fomentar i vetllar perquè les pràctiques d'agricultors i ramaders siguin cada vegada més respectuoses amb el medi i busquin cada vegada més la qualitat i la seguretat dels aliments. I això no s'aconsegueix només amb diners, que també, que és imprescindible, sinó que s'aconsegueix, sobretot, amb voluntat política, i una voluntat política que ara hi és i que ha d'incloure, per exemple, i inclou, la coordinació entre diversos departaments. O que ha d'incloure, per exemple, la valentia o el pas de tirar endavant experiències com la que ha comentat el senyor Ausàs del contracte territorial d'explotació, que s'està plantejant com a prova pilot a quatre comarques. Això creiem que és el que s'ha d'anar fent.

I, per això, doncs, donem suport al Govern i no pas a les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Iniciarem ara el debat de pressupostos del Departament de Treball i Indústria.

En primer lloc, hi ha dues esmenes a la totalitat presentades; la primera d'elles, del Grup Parlamentari de

Convergència i Unió. Per a la defensa d'aquesta, té la paraula l'honorable senyor diputat Antoni Fernández Teixidó.

(Remor de veus.)

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, jo, en primer lloc, breument, voldria dir-li, conseller, i a tots els diputats, molt particularment a aquells diputats que m'hauran de respondre, que tindria la voluntat, tinc la voluntat que conduïm un debat seriós, real, amb rigor, i gens virtual.

És a dir, jo desitjaria, si això fos possible, i ho demostraré amb el to de la meua intervenció, que tinguem un debat que analitza el present, el pressupost del 2004, pensant en el futur. I faré una crítica que pretén ser una crítica comprensiva, d'un home que ha estat assegut en un banc del Govern i que sap dels problemes d'un pressupost d'aquestes característiques.

Per tant, els avanço una crítica comprensiva, gens agra, tampoc tèbia, però gens agra, amb la voluntat de ser lleial a qui hem de ser lleials: a les empreses i als treballadors del país. I aquest és el to que jo voldria introduir, si és possible, amb la meua intervenció.

Dit això, característiques. De què parlarem? Anuncio, característiques del pressupost. U, marc general d'aquest pressupost; dos, polítiques articulades pel Govern; tres, concretament, model, món del treball, política energètica, i *finale*, la conclusió amb què fonamentem la devolució d'aquesta secció al Govern.

Pressupost de continuïtat –pressupost de continuïtat. El conseller Castells deia ahir: «Pressupost de continuïtat amb característiques de pressupost de transició.» Doncs, sí, característiques de continuïtat per a un pressupost de transició, natural, però els vull deixar clara una qüestió: per mi, que vostès presentin un pressupost de continuïtat és una bona notícia, primera afirmació. No és una crítica que jo faré al Govern, perquè presenti un pressupost de continuïtat, entre altres coses perquè crec que es continua allò que molt malament no està i allò que es pot continuar, per tant, cap crítica. Entenc que és un pressupost de continuïtat, entenc que és un pressupost de transició i, per tant, entenc que és un pressupost que vostès han hagut d'elaborar en la mesura que han pogut.

Un element que jo crec que amara tot aquest Departament i també amara el Departament de Comerç, Turisme i Consum, que és la pèrdua de la transversalitat. És a dir, hi haurà una crítica que vostès no es podran estalviar, que és objectiva, que és pacífica però és objectiva, a saber: aquest pressupost d'Indústria té menys pressupost que el pressupost del 2003, aquest pressupost d'Indústria té menys diners que el pressupost del 2003. Objectiu? Després explicaré perquè crec que això és així, però, objectiu, per què? Perquè tota aquella política de transversalitat, conseller –que hem tingut vostè i jo l'oportunitat de discutir–, no era un caprici, era una orientació que vostès rescaten en part, tenint una conselleria d'Indústria i Treball, perquè és bo per a les empreses i per al món del treball, i perquè érem capaços d'aprofitar sinergies molt particularment amb el

món de la formació, que servia per a tots els sectors. Dit d'una manera planera: amb menys pressupost teníem més elements per ajudar els sectors, i això, des del meu punt de vista, amb aquest pressupost, es nota, no és letal però es nota, i crec que fem flac servei a la configuració que teníem d'una conselleria d'aquestes característiques, que no era un caprici, tenia una concepció i una funció, i el caràcter pressupostari d'aquella funció era essencial.

Per tant, dit això, pressupost de continuïtat, pressupost de transició, pressupost que entenc perfectament, pressupost –això sí– que ha perdut la transversalitat, que ha perdut la conselleria i que presenta algunes insuficiències i mancances.

Ja hem parlat de les característiques. Anem a parlar del marc general on es produeixen aquests pressupostos.

Marc general. Tres qüestions. Primera, una economia que penso jo que ens podem posar tots d'acord que de manera modesta funciona, amb limitacions i amb problemes, però una economia que funciona, que té una dinàmica pròpia que fa que haguem de millorar el funcionament de la nostra economia, però res més lluny de la voluntat d'aquest diputat de plantejar una situació crítica o complexa o greu de la nostra economia. No és aquest, el marc. Vaig més enllà.

Les expectatives de l'economia catalana són molt raonables i aquest diputat i aquest Grup Parlamentari, a més, les veu amb molta confiança. El quadre macroeconòmic presentat ahir pel conseller d'Economia, el senyor Castells, avalua aquesta voluntat de tenir unes expectatives raonables des del punt de vista econòmic.

Tres, té uns problemes, l'economia, ara, té uns problemes. Problemes que vostès en són responsables? Per Déu que no. Problemes que el Govern anterior n'era responsable? Doncs, en part, segurament. Però són problemes complexos que van més enllà de polítiques industrials, que tenen a veure amb aquelles polítiques industrials i amb les seves, però tenen a veure amb la complexitat del món en què ens desenvolupem.

Quins són aquests problemes més importants? Des del meu punt de vista, tres: U, processos de deslocalització –m'hi referiré a continuació–; dos, destrucció de llocs de treball, d'ocupació, concretament 2.000 llocs de treball en tres mesos, i tres, també important, una economia que necessitarà algun tipus d'al·licient per poder reaccionar a temps.

Anem a entrar en la primera qüestió. Processos de deslocalització, objectivament, processos complexos en què vostès tindran molt a lluitar i molt a dir; ho vàrem tenir nosaltres també, vostès ho tindran multiplicat. Per què? Perquè els toca en aquest període en concret, perquè el capital es desenvolupa, es modifica i es transforma de manera que hi han períodes on aquests processos adquireixen més violència. Això posa en perill el sistema? Sincerament, crec que no però el modifica, el transforma. Si malgrat totes les previsions, des de fa aproximadament dos segles, sobre el fonament inevitable del capitalisme, el capitalisme ha sobreviscut malgrat tot els seus profetes –Marx, el més insigne–, és perquè el sistema es transforma. Algun diputat socialis-

ta pensarà: «O perquè la classe obrera no ha tingut suficient potència per acabar amb el sistema.» Potser sí, però en qualsevol cas, el sistema... (*Veus de fons.*) Roma? Li asseguro que pot, algú, pensar-ho. Vostè, home il·lustrat, no, però algú podria pensar-ho. (*Remor de veus.*)

Dos. Respostes davant d'aquest procés. La primera ens la va donar el president Maragall –respostes davant d'aquest procés, ara estem en el capítol de la deslocalització. Ens la va donar el president Maragall: «Deslocalitzin.» El president Maragall, al Marroc, i quan va tornar, va descobrir un discurs –respectable– que jo no comparteixo: «Animem els empresaris que deslocalitzin.» Jo crec que aquest no és el sistema, però és una resposta.

Segona resposta. Un discurs que des del meu punt de vista –ja ho hem parlat alguna vegada el conseller i jo, i vostès, en alguna sessió– té molt d'ideològic, té molt de retòric, té molt de teòric, té poc de pràctic, respecte a la deslocalització, i en canvi, hem d'anar a les mesures concretes, que en ara parlaré a continuació.

Tres. La gran troballa, l'acord estratègic per a la competitivitat. Ja els avanço que aquest acord estratègic té per mi moltes esperances, tinc moltes esperances que això funcioni i li faré mercè que funcionarà, si jo els dic que aquest acord per a la competitivitat, si ho fan bé, funcionarà, però en aquest pressupost això no incideix, no s'hi incideix, no s'hi pot incidir. És a dir, els admeto... –perquè no discutim en fals, amb aquest to que jo vull que caracteritzi la meva intervenció–, els admeto que això pot funcionar, però ho veurem en un pressupost, el 2005. No ho diu en Teixidó, no ho diu aquest modest diputat, ho diuen vostès: «El Govern inclourà en els pressupostos del 2005 les mesures per millorar la competitivitat. Ara no hi som a temps, ara estem estudiant, ara estem valorant, ara estem preparant. El 2005 vindran propostes.»

Per tant, una cosa que no podran discutir vostès, perquè és objectiva –absolutament objectiva–, és la següent. L'acord pot ser que funcioni, fins i tot que sigui bo, però en aquest pressupost, com deia un clàssic, *mutatis mutandis*, a saber: ni una paraula, perquè l'acord de la competitivitat no contempla ni una sola mesura per al 2005. Ja sé que vostè, que és un expert en llatí, sap que «mutatis mutandis» no vol dir «xtt!». És una concessió al llenguatge, a la retòrica. Vostè em perdonarà, no vol dir això, «mutatis mutandis» vol dir una altra cosa. Però els deia que d'aquest tema no en parlem durant aquest debat pressupostari. (*Veus de fons.*) «Tempus fugit», és cert, senyor diputat. *Tempus fugit*, i se'n en va, a més.

Anem als punts clau respecte a les seves polítiques. Hem parlat, doncs, d'una economia que funciona, de processos de deslocalització, de respostes del Govern, de destrucció d'ocupació. Quines polítiques articula el Govern amb aquest pressupost? Concretament, si m'ho permeten, cinc: model industrial –i per això tenen un departament a la seva disposició–, Cidem, Agència Catalana d'Inversions, innovació i taules sectorials per absència. Anem a veure cadascuna de les coses.

Primera, parlem de nou model industrial. Al conseller, és una de les coses que més li agrada parlar: nova po-

lítica industrial, nou model industrial. Jo, fins ara, no he descobert en què consisteix ni el nou model ni la nova política. Segurament hi ha, aquí, brillants diputats que ens podran acabar explicant què és el nou model i què és la nova política. Jo encara no ho sé veure, però, com que sóc home de bona fe, acabaré convençut que vostès tenen un nou model i una nova política industrial. Ara, a veure, com es concreta en el pressupost, aquest nou model i aquesta nova política industrial? Suposo que dotant el pressupost. T'equivoques, Teixidó, no és veritat. Hi ha un nou model industrial i una nova política industrial, però el conjunt del pressupost baixa. Serà possible? És possible. Vostès passen de 64 milions d'euros –concretament, 64,1– de l'any passat a 63,2 milions aquest any. El Departament baixa 1,43 per cent. Incommovable –no em diguin que no–, incommovable. Baixa l'1,43 per cent, i ho comprenc, perquè hem de detreure recursos cap a l'altra conselleria, la conselleria que abans teníem lligada i que ara necessita recursos, naturalment que sí, si això no els ho criticaré, perquè ho entenc perfectament.

Bé, segur que amb aquesta política tan agosarada que vostès tenen, aposten per un Cidem més fort, de manera que l'Agència Catalana d'Inversions tingui tota la potència que vostès volen instaurar a Düsseldorf, a Tòquio i a New York, amb les velles oficines que hi teníem. Doncs, tampoc, perquè el Cidem baixa. Com, que el Cidem baixa? Any 2003, 21,2 milions; any 2004, 20,4 milions; decrement, 5,8 per cent. Ni hi ha totalitat del Departament, ni hi ha més Cidem. Bé, aleshores segurament tindrem més innovació, que és la que ens permetrà l'aposta per la innovació, tenir aquesta aventura total de nou model de política industrial. Tampoc. L'aposta per la innovació al seu Departament –no parlo del conjunt del Govern, parlo del seu Departament–: passem de 5,4 milions d'euros a 4,5: un nou decrement.

Per tant, possiblement la solució estigui en l'àmbit de treball. Possiblement hàgim potenciat els CIFO. Què són, els CIFO? Els centres d'innovació tecnològica al servei dels treballadors. Hi ha potenciació del CIFO, diputada? Tampoc? Tampoc hi ha potenciació dels CIFO. Aleshores, finalment, un diu: «Sé on són els diners: a les taules sectorials.» Tampoc.

Per tant, fixi-s'hi, el Departament baixa –senyor diputat, penso que respon vostè, eh?, li costarà molt dir-me el contrari–, el Departament baixa, el Cidem baixa, els CIFO no milloren, la innovació baixa i l'Agència Catalana d'Inversions també. Per tant, el resum és un resum que l'entenc perfectament. «Escolti'm, hi han els diners que hi han, hi ha la política que hi ha i traurem tot el partit que puguem a la política que tenim.» Només que vostès m'admetessin això, el debat de veritat estaria acabat. Dirien: «Escoltin, tenim un departament que sí que baixa, tenim una política que volem fixar, tenim les limitacions que ens són pròpies», fins i tot podríem tolerar allò de «tenim l'herència que tenim» –no cal que m'ho diguin que ja ho han dit prou en tot el debat. No ho digui, diputada, que està temptada de dir-ho, no cal que ho digui. Tenim l'herència que tenim i, a partir d'aquí, lògicament, tenim el pressupost que tenim.

Bé, on hem de posar les esperances? Si veritablement el model, la innovació, l'Agència Catalana d'Inversions

i el Cidem baixen, segurament, si no s'ha concentrat aquest esforç en les taules sectorials, estarà concentrat a Treball. Què passa, a Treball? Doncs, amb brevetat, passen dues coses. Ni un mot de com impulsarem el Forcem, que des del nostre punt de vista és la peça clau per ajudar els treballadors que progressin en l'àmbit de la formació. Pregunta: ho farem? Segur. O sigui, no m'ho diguin, això. La pregunta és: ho farem? Segur que ho faran, però de moment no tenim cap tipus de consignació.

I la segona cosa és impulsar el SOC. Preguntes, a l'hora d'impulsar el SOC, diverses, diputada –que vostè haurà de contestar-les–, però concretes –concretes–, a saber: primera, política d'inversions; segona, quan obrirem les oficines?

(Veus de fons.)

No es preocupi, no perdi l'oportunitat d'aprendre, diputat, no estigui pendent dels trenta segons.

Com farem per la inversió?

(Veus de fons.)

Diputat, no és vostè qui ha de cridar l'atenció al senyor president, ni jo l'haig de cridar a vostè. Deixem el debat, si no li importa.

(Veus de fons.)

Senyor president...

El vicepresident segon

Senyors diputats, volen fer el favor de respectar l'orador? I quan s'hagi acabat el temps i la presidència ho cregui convenient, avisarà l'orador i s'acabarà. Pot continuar, senyor diputat.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. I per acabar, necessitaríem saber: capítol d'inversions, capítol de noves oficines i capítol d'informatització, què hi dedicarem, com i quan. I per acabar i passar al debat, la darrera qüestió.

El vicepresident segon

Senyor diputat, compti que té un altre torn de cinc minuts i podrà...

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, només...

El vicepresident segon

El temps, ara sí que s'ha exhaurit.

El Sr. Fernández i Teixidó

Després de donar-li les gràcies per la seva benevolència, i la dels diputats, dir una cosa més. Tampoc la política energètica, senyor diputat..., podem presentar un balanç positiu, entre altres coses perquè quan fem números del que hi dedicàvem i el que hi dediquem, constatem una davallada no significativa...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

...però important de 200.000 euros respecte al conjunt de l'aposta...

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir a l'altre Grup Parlamentari que ha presentat esmena a la totalitat, que és el Grup Popular. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, intervenir després de l'honorable diputat Fernández Teixidó significa veure's pràcticament abocat al fracàs per dos motius, no?, un, primer, pel risc de caure en la monotonia, per no disposar ni de la gràcia ni de la desimboltura que té damunt d'aquest faristol, i un segon perquè en ser el conseller sortint, doncs, lògicament, a un li aixafa pràcticament el seu discurs, i com que a més a més el president ha estat benvolent en el temps, alguna cosa que s'havia deixat, a última hora gairebé també me l'aixafa.

Bé. Surto en representació del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya a defensar aquesta esmena de devolució del pressupost del Departament de Treball i Indústria. De la relació de bones intencions que apareixen entre els objectius, per dir-ho d'alguna manera, del Departament de Treball, ens crida extraordinàriament l'atenció la discrepància entre allò que s'expressa en els objectius i allò efectivament consignat.

Per posar alguns exemples, el Programa de seguretat i salut laboral s'incrementa, i això és positiu, en 865.000 euros, i, per cert, dona compliment a una resolució d'aquest Parlament, és en detriment de la reducció de la promoció de la sinistralitat laboral, que també és un objectiu; però que, en canvi, veu reduït el seu pressupost en més de dos milions d'euros.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

També és un objectiu del Departament col·laborar en la implementació d'un pla de conciliació de la vida personal i laboral. Un dels pocs programes que hi ha, que és el de les guarderies infantils laborals veu congelada una de per si raquítica dotació de 90.000 euros.

Es pretén donar suport al sector de l'economia social i al reforçament de les estructures representatives de l'economia social... *(veus de fons)*, social, i es redueixen els ajuts a les empreses d'economia social, es congelen també els programes d'impuls. Es volen ampliar els ajuts econòmics del foment de l'autoocupació, i això no té traducció pressupostària. Es pretén impulsar la fórmula dels microcrèdits com a marc de suport per a les iniciatives d'autoocupació, i tampoc té traducció pressupostària. Es redueixen les ajudes a cooperatives i societats laborals. Es congela el Programa d'inserció per a persones d'especial dificultat. Desapareix el Programa de nous jaciments d'ocupació. Vaja, una total discordança... *(veus de fons)*, no, no desapareix, queda una partida oberta amb 10 euros, ho suposem, a l'espe-

ra de fons d'altres administracions. Vaja, una total discordança entre objectius o declaracions de bona voluntat, com deia, i les consignacions efectives.

Es deia, s'ha dit aquests dies, que són uns pressupostos de continuïtat referent amb aquest, diríem, que és una fotocòpia, però dolenta, i em sembla que aquesta expressió ha sortit semblant també respecte dels pressupostos de l'exercici anterior.

No tot és negatiu, i això ho volem dir i en volem deixar constància aquí. I, en aquest sentit, hem de celebrar almenys un aspecte positiu que és la consignació d'aquests 2 milions d'euros per ajuts al tèxtil, per tal d'intentar donar resposta a les peticions d'aquest sector respecte al compliment, a l'acord entre els ministeris de Treball i Afers Socials, Ciència i Tecnologia i l'Observatori Industrial del Tèxtil, de novembre de l'any passat. I, per tant, aprofitem l'ocasió també per dir que aquest és un aspecte positiu i que ens agrada.

Pel que fa a l'àrea d'indústria i energia, hem fet un dibuix de quina és la situació, quin és el marc que travessa la indústria en el nostre país en els darrers temps. És un exercici breu, i és breu perquè malauradament els diaris en van plens en els últims mesos amb dos o tres elements que entenem força importants.

En primer lloc, el fenomen de les deslocalitzacions, que ja ha estat citat, un fenomen que no és nou, es produeix en els darrers anys, però que s'ha intensificat molt més en els darrers mesos, segurament per diferents motius, però actualment està prenent unes dimensions molt més considerables que les que havia pres en el passat i, per tant, preocupants. I afegeixo: preocupants també les declaracions del president de la Generalitat que, no només a la premsa va dir o va animar les deslocalitzacions parcials de les empreses catalanes, sinó que ho ha fet en seu parlamentària. Quan entenem que el que realment volia dir no era animar *les deslocalitzacions*, sinó, en tot cas, animar *la internacionalització*, que és una cosa molt diferent.

Un altre aspecte que cal considerar, segurament lligat amb el fenomen de les deslocalitzacions, és el marc de la mundialització, de la globalització. De forma més propera ens limitarem a esmentar la recent ampliació de la Unió Europea cap als països de l'Est. I això té dues lectures: la primera, vinculada amb les deslocalitzacions, ja que el marc d'estabilitat que garanteix la Unió Europea fa que moltes empreses desplacin llurs processos productius cap a aquests països. Però també té una segona lectura que és que també s'obre un nou mercat d'oportunitats cap a aquests països. I, ara per ara, sembla que, segons la Cambra de Comerç de Barcelona, només el 24 per cent de les empreses catalanes veu avantatges en l'obertura cap a l'Est.

Un tercer aspecte, crec més que és un condicionant del que han de ser les polítiques del Govern, és la situació de crisi que viuen alguns sectors dels denominats madurs. I faig referència explícita, com he fet abans, al cas del tèxtil: situació que no és immediatament nova, que es va arrossegant d'uns anys enrere, però que s'agreuja a passos de gegant.

Entenem que aquests tres són elements prou importants com per merèixer una atenció especial per part del Govern, atenció que no hem vist reflectida més enllà

dels 2 milions d'euros, com n'he fet esment anteriorment, per a les ajudes al tèxtil. Però entenem que no dóna resposta a les necessitats actuals de la indústria catalana i, el que és pitjor, que no es preveuen polítiques per abordar el futur amb èxit.

Ens preocupa no només el reflex pressupostari de les polítiques del Govern, ens preocupa també aquí que els objectius del Govern no reflecteixin..., més enllà de l'acord de govern entre tres o més grups parlamentaris amb els quals podem estar d'acord, per tal com són declaracions, una vegada més, de bona voluntat, però que no fan especial incidència en aquells aspectes que creiem importants i d'actualitat flagrant.

Més enllà d'això, els pressupostos no reflecteixen ni els mateixos objectius del Govern: pressupost d'Indústria i Energia, ja s'ha dit, disminueix; disminueix l'aportació de recursos al Cidem; desapareixen programes com ara els de reequilibri territorial –i són un objectiu de Govern–, els de foment de mercat tecnològic –i són un objectiu del Govern–, el de foment d'empreses de base tecnològica –i és objectiu del Govern. Això sí, mentrestant, Barcelona és a la cua d'Europa en innovació i atracció d'empreses.

Es dota un programa de localització industrial amb menys de 54.000 euros. Completament insuficient. Disminueix, si entrem energia, la promoció d'energies renovables, i és objectiu de Govern. Per optimitzar l'eficiència energètica es disminueixen les subvencions en 300.000 euros. Per impulsar el reequilibri territorial en infraestructures energètiques, disminueix el Pla d'electrificació rural en 200.000 euros més. Es redueixen les aportacions a Idiada, a l'Institut Català de l'Energia, a EPLICSA... Per cert, que l'honorable conseller, l'any passat, el 28 de novembre del 2002, es queixava exactament igual dels escassos creixements de les aportacions de recursos a aquestes entitats; doncs, ara hi deu haver posat remei, però en algunes no només creixen aquestes aportacions, sinó que baixen, i molt significativament. Disminueix, també, el suport a centres tecnològics. I també l'honorable conseller es queixava, el novembre del 2002, que, en aquell moment, el pressupost només s'incrementava en 60.000 euros; doncs, ara, respecte a aquell increment de 60.000 euros disminueix en 175.000 euros.

I he de fer referència, una vegada més, a la internacionalització de l'economia catalana: on són els 207 milions d'euros d'ajudes que, almenys, en la publicitat institucional havien decidit atorgar? No hi són –ni aquí, ni al Copca. És clar, la matisació ve amb la resposta que l'honorable conseller de Comerç, Turisme i Consum ens tramet, on diu que «no es que es prevegi dotar 207 milions d'ajudes, sinó que, en tot cas, el que es pretén és mobilitzar-los». Vaja, això és com allò dels 180.000 habitatges a l'any i que s'acaben transformant en 180.000 solucions habitacionals.

La realitat, pel que fa a les ajudes a la internacionalització de l'economia catalana, és que les ajudes de l'any passat, que eren..., convocades pel Copca, que eren d'11 milions d'euros, han passat aquest any a 10 milions 200.000 euros, és a dir, han baixat.

Com es materialitza el suport als sectors madurs als quals es fa referència en els objectius del Departament?

S'ha considerat que potser cal preveure plans de reconversió d'alguns d'aquests sectors tan madurs que estan a punt de caure cap a nous sectors econòmics de major valor afegit, més competitiu i de més futur en el marc actual? Han considerat que, actuant amb antelació suficient, poden promoure la reconversió de llocs de treball, ara potser condemnats cap a nous llocs de treball amb major projecció de futur? Sincerament, a les tres is a què feia referència l'honorable conseller el novembre del 2002 –inadequat, insuficient, improvisat– cal afegir-hi ara la o de decepció, i crec que no només pròpia, sinó també de la societat catalana, ja que no veiem en aquest pressupost que es doni resposta a les necessitats actuals i imminents de la industrial catalana. No creiem que s'afrontin de cara els reptes d'una economia productiva en vies d'afebliment.

Malauradament, aquest Govern, que ha sortit de l'ombra, no ha vist la llum que dona l'energia, sinó que ha sortit de l'ombra per entrar a la foscor, i el que és pitjor, poden dur a la foscor la societat catalana.

Per tots aquests motius, demanem la devolució del pressupost d'aquest Departament al Govern.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula per fer un torn en contra, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Prenc la paraula en nom del meu Grup Parlamentari per realitzar el torn en contra de les esmenes presentades pels grups de l'oposició, a la secció corresponent a la conselleria de Treball i Indústria. Voldria anunciar que repartirem el nostre temps entre el senyor Barceló, que farà la part relacionada amb Indústria, i jo mateixa, que passaré, a continuació, a realitzar la de Treball.

Aquest és el primer pressupost del nou Govern de la Generalitat. És el millor pressupost possible vista la situació de les finances segons els resultats de l'informe economicofinancer. Aquesta situació econòmica ja ha estat àmpliament comentada al llarg d'aquest debat, i, per tant, no m'hi estendré més.

Són, doncs, i no ens n'hem d'amagar, senyor Fernández Teixidó, uns pressupostos de transició, que tanquen una porta, una etapa, que ens ha deixat l'edifici altament hipotecat. Tenim una important despesa desplaçada: una part significativa d'aquest pressupost ja estava compromesa des de l'any anterior pel Govern anterior. Un Govern que, per la manera com actuava, devia pensar que l'edifici, hipotecat, que el país era de la seva propietat, propietat de Convergència i Unió, i no dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya; un propietari que, en lloc d'invertir, revalorar el seu patrimoni, feia hipoteca rere hipoteca, i quan no podia més gastava el que no tenia i feia que el país caminés amb una càrrega sobre les espatlles que no es mereix.

Una càrrega destinada no a despesa social. Aquest diumenge passat, en un article, el professor Vicenç Na-

varro feia una breu aproximació comparativa, molt entenedora i força interessant, dels dèficits en despesa sanitària. Per tant, com deia, una càrrega no destinada a despesa social, sinó destinada, entre altres coses, a pagar despeses de propaganda.

Uns pressupostos que també contribueixen a establir un escenari de futur, a obrir una altra porta, a començar una nova etapa que tindrà com a prioritats les que s'apunten en aquest pressupost com a eixos prioritaris de l'acció del Govern, això és: política social, competitivitat i impuls a l'activitat econòmica i inversions especialment en infraestructures. Tot i així, no podem deixar de constatar que aquest no és el pressupost que voldríem per al 2004. Molt del seu contingut ha vingut imposat per decisions preses amb anterioritat. Així, doncs, primera finalitat, acabar una etapa; segona finalitat, el fons, marcar noves prioritats; tercera finalitat, la forma, canviar la manera de fer el pressupost.

Aquest és un pressupost transparent, realista i sense maquillatges, res més adient que parlar de maquillatges o de «trampes», entre cometes, si m'ho permeten, que fer-ho en aquest Departament.

Per quadrar els números de tot el pressupost de la Generalitat s'acceptava que la conselleria d'Economia pressupostés uns ingressos que l'afectaven directament com eren els que provenien dels fons dedicats a polítiques actives d'ocupació, i no es pressupostessin les despeses, amb la qual cosa, al llarg de l'exercici, quan arribaven aquestes transferències de l'Estat, es realitzava un suplement de crèdit que, dit sigui de passada, aquestes despeses són despeses majoritàriament finalistes i destinades als agents que executaven les accions, i que vostès, a més, retenien per pagar altres despeses i feien que uns tercers s'endeutessin. Aquesta pràctica, no la trobaran en aquest pressupost. Quan tinguem aquests ingressos, els pressupostarem com a majors ingressos.

Alhora, per redreçar la situació de la conselleria que ens hem trobat, l'actual equip ha endegat i executat un pla de xoc per fer front als pagaments pendents, alguns d'ells del segle passat; és cert que majoritàriament del 2001, 2002 i 2003, com va anunciar el conseller en aquesta cambra.

Quan ahir al matí el conseller va realitzar la presentació del Projecte de Llei, va esmentar les grans línies del quadre macroeconòmic i les perspectives de l'economia catalana. En l'àmbit laboral va dir: «L'economia catalana mantindrà un bon ritme de creació de llocs de treball.» Ara bé, mireu la situació del mercat de treball, amb una taxa d'ocupació acceptable, diríem –67,6 per cent–, pel que fa referència al primer trimestre del 2004; una taxa d'atur estimada, segon l'EPA, del 9 per cent, i una taxa d'atur registrat l'abril del 2004 del 6,2 per cent. Ens queda camí per fer per acostar-nos a Lisboa, però anem caminant.

Ara sí, és cert, aquest mercat de treball té uns punts negres que ens preocupen i hem de contribuir a redreçar: la taxa d'ocupació de joves i la taxa d'ocupació de dones majors de quaranta-cinc anys i de determinats col·lectius especials, i la temporalitat, un 22 per cent, massa per sobre de la mitjana europea. Hem d'avançar en un mercat de treball que ofereixi més seguretat i més

flexibilitat. Ara bé, la competitivitat no pot ser a costa dels drets socials dels treballadors.

Per aquest motiu, un dels eixos del treball endegats des del primer dia per l'actual Govern de la Generalitat és l'Acord per a la internacionalització i la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, on són presents, i amb un paper clau, els agents socials i econòmics. En això, ens hi havíem d'haver posat abans. De fet, el nostre portaveu en l'anterior debat de pressupostos del 2003, avui l'honorable conseller, ja deia al senyor Fernández Teixidó que la situació econòmica no era conjuntural, com deia vostè, senyor Teixidó, sinó que tenia caràcter estructural, i calia prendre mesures per redreçar la situació de pèrdua de competitivitat i del nostre teixit econòmic productiu. En això s'ha posat des del primer dia l'actual Govern, com ja s'havia anunciat que faríem.

Ara tenim, doncs, un pressupost que creix un 22 per cent respecte al pressupost del 2003, si comparem el comparable, no el tot amb la part. Tot i que tot són verdures –i permeti'm el símil–, no és el mateix un plat de bledes que un plat de mongetes tendres, amb tot el respecte per les bledes; per tant, a l'hora de comparar, comparem el comparable. Creix, com deia, un 22 per cent respecte al pressupost pressupostat del 2003, i un 8 per cent, aproximadament, respecte a l'ajustat del 2003, per allò que dèiem del maquilatge; una diferència, com veuen, bastant substancial.

Voldria destacar, com a peça clau de la política d'ocupació i treball, la constitució del Servei d'Ocupació de Catalunya com un organisme autònom amb pressupost propi. Vostè, senyor Teixidó, no ho va aconseguir; va fer la Llei, però ens vam passar divuit mesos sense dotar-lo pressupostàriament en els pressupostos del 2003. Aquesta prioritat té un clar reflex pressupostari, com deia: el pressupost inicial del SOC per al 2004 dobla el de l'antiga Direcció General d'Ocupació i suposa un import total de 175,7 milions d'euros. Aquest import, però, no té en compte –com ja he dit– els ingressos que s'aniran generant durant l'exercici, provinents de l'Administració de l'Estat i del Fons social europeu.

A més, destinem 7,9 milions d'euros a programes d'ocupació per a la inserció de persones amb especials dificultats; 7,5 per a programes de formació ocupacional; 5,2 per a programes de reciclatge de treballadors; 6,6 per a programes d'intermediació laboral, i 2,7 per a programes de nous jaciments d'ocupació, que no desapareix; busquin-ho al SOC, i el trobaran. El trobaran pressupostat al SOC i el trobaran descrit quan parlem dels programes: el programa 32.21, de foment de l'ocupació.

La política de l'ocupació es durà a terme, doncs, com defensàvem nosaltres, des de i amb el territori, que és qui coneix millor la situació i la seva realitat; amb mesures com plans de recerca personalitzats per a l'ocupació i de formació adequada a cada necessitat, amb particular atenció als col·lectius amb especials dificultats; amb acords locals d'ocupació, per tal de desenvolupar les potencialitats del territori i crear ocupació i millorar la capacitat de les persones per ocupar-se.

Pel que fa referència a relacions laborals, senyor Teixidó –deu ser el temps–, se les ha deixat, les relacions

laborals; això de la seguretat laboral no deu estar dintre de les seves prioritats. De fet, el compromís contret en aquest hemicicle pel conseller per a la reducció de la sinistralitat laboral, aplicant un conjunt de mesures previstes en la Resolució, ja, del Parlament del 17 d'octubre del 2002, mitjançant un pla d'actuació plurianual, té una primera concreció pressupostària en els programes de seguretat i salut laboral i de prevenció de riscos laborals, que es doten amb uns pressupostos de 2,6 milions d'euros, que a més a més es podran veure incrementats, segons la mesura que preveu la Llei d'acompanyament, pels recursos provinents de sancions, si aquests superen aquesta quantitat; promoure l'establiment, també, d'un marc autonòmic de relacions col·lectives a Catalunya i sistemes concertats d'assessorament i consulta amb els negociadors, i, per últim, consolidar l'actuació del Tribunal Laboral de Catalunya i promoure'n la descentralització, que vostè el van tindre més de quatre anys estancat.

Per dur-ho a terme, pressupostàriament es destinen 1,7 milions d'euros a ajuts previs a la jubilació de treballadors en empreses en procés de reestructuració. Es crea l'observatori tèxtil, com ja s'ha dit, amb 2 milions d'euros, i es destina 1 milió d'euros a donar suport a organismes, amb la participació dels agents socials i el Tribunal Laboral de Catalunya.

En l'àmbit de l'economia social, cooperativa i autoocupació, cal, per una banda, enfortir l'economia social, sobretot prestigiar-la i fer-la visible, i, alhora, prendre's seriosament el tema de l'autoocupació, deixar de parlar-ne tant i actuar més amb l'objectiu de consolidar el sector, crear xarxes de suport i iniciatives com les que s'esmenten, del tipus del microcrèdit. Això es farà amb un increment, aquesta Direcció General, com deia, d'Economia Social, Cooperativa i Autoocupació, d'un 15 per cent.

Per altra banda, vostès plantegen la necessitat de retornar aquest pressupost al Govern vist que no és l'adient per a les seves prioritats, tot i que després de la intervenció del senyor Fernández Teixidó, m'han quedat certs dubtes del perquè plantegen vostès una esmena de retorn. Si més no, ara passaré la paraula al senyor Barceló, perquè continuï la part de treball.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. Barceló i Roca

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, com ha dit la diputada Segú, em referiré a l'apartat d'indústria i energia. Faré una breu referència a algunes de les crítiques que s'han fet al pressupost del Govern, en matèria d'indústria i energia, per part del diputat senyor Teixidó i per part del diputat senyor Rodríguez, sobretot pel que fa... Jo penso que hi ha un equívoc, senyor Teixidó i senyor Rodríguez: que parteix del tema que vostès comparen el pressupost del 2003 amb el pressupost del 2004, quan el que nosaltres entenem que s'ha de comparar realment és la despesa realment realitzada el 2003 sobre la despesa realitzada al 2004. I si és així, si fem aquesta comparació, a nosaltres ens dona un increment del Departament de Treball i Indústria d'un 15,3 per cent, que sí que permet

aquesta nova política, que està explicada, que se seguirà explicant i que jo intentaré explicar ara molt breument, i que vostès coneixen a bastament, perquè el conseller l'ha explicat durant aquests sis mesos. Per tant, si partim d'aquest equívoc, moltes de les xifres que vostès han donat, senzillament, no tenen sentit.

És, efectivament, un pressupost de transició; un pressupost de transició, com no podia ser d'una altra manera, d'una etapa cap a una altra. Nosaltres volem fer una nova política industrial i una nova política energètica; ens trobem amb una situació de tancament, que va explicar a bastament el conseller Castells, i, per tant, estem obligats a fer un pressupost de transició. Per tant, és cert que aquesta nova política industrial i que aquesta nova política energètica es veuran amb tota la seva dimensió en els pressupostos del 2005; però també és cert que es comença a veure, com podré explicar –espero–, en aquest pressupost com a mínim, en algunes línies de tendència.

Celebro que vostè, senyor Teixidó, valori favorablement l'Acord estratègic per a la competitivitat. És el marc; és el marc de referència de la nova política econòmica de la Generalitat. I és evident –no podia ser d'altra manera– que en ell s'inserirà, eh? –s'inserirà, perquè no està acabat–, aquesta nova política industrial. Perquè jo penso que un actiu que tenim i que hem de preservar i que vam en bona part construir durant la sisena legislatura..., vostè en va ser participi, senyor Fernández Teixidó; vostè, senyor Rodríguez, no, perquè no hi era, però en tot cas els seus companys li ho podran explicar. Jo penso que tenim un actiu important, que compartim un diagnòstic, que compartim un diagnòstic sobre la indústria catalana. La indústria catalana ha fet un gran esforç d'internacionalització; és un actiu importantíssim de l'economia catalana. Catalunya és un país industrial des de fa dos-cents anys, i tenim una cultura industrial que hem de preservar i que hem de potenciar.

Ara bé, som conscients també –i això també forma part del diagnòstic– que tenim febleses en un món globalitzat i que hem de fer processos..., i aquí està la nova política industrial: que hem de fer processos, en concertació amb el món el privat, en concertació amb el món industrial, de transformació d'aquest teixit productiu, amb un alt pes –i aquí incideixen, al pressupost, amb un alt pes, alguns dels objectius als quals ara em referiré– en sectors madurs, en sectors intensius amb mà d'obra poc qualificada, en sectors que posen l'accent en aquelles activitats menys intensives en coneixement. I, per tant, hem d'ajudar aquest sector productiu perquè faci la transició cap a, per una banda, activitats productives més intensives en coneixement i, per altra banda, en sectors productius que tenen una alta capacitat de creixement a nivell mundial, que requereixen unes activitats de recerca i desenvolupament que els sectors tradicionals de la indústria no requerien i que aquests sí que ho requereixen.

Per tant, què fem? La Secretaria d'Indústria planteja com a objectius, en primer lloc, mesures per potenciar els sectors industrials intensius en coneixement i mesures per augmentar la capacitat competitiva dels sectors industrials madurs. No podia ser d'una altra manera, senyor Fernández Teixidó –no podia ser d'una altra manera. El que passa, que el 2004 això es posa de ma-

nifest d'una manera més crua, perquè les condicions de la competència internacional són més dures, perquè les condicions de la globalització són més fortes, i es nota a través d'alguns episodis que hem viscut recentment.

Segon conjunt de mesures: suport a empreses existents perquè en millorin el potencial innovador i, per tant, la capacitat competitiva, però també mesures per atraure inversions. I no les inversions que tradicionalment han vingut a Catalunya i que s'han centrat –em refereixo a les inversions industrials– en les fases de fabricació industrial –que també, si vénen en determinats sectors, benvingudes–, sinó que hem de veure la manera de potenciar, d'atraure les inversions. I per això es crea l'agència d'inversions, que és una agència especialitzada per aconseguir que vinguin a aquest país aquest tipus d'inversions. I com s'atrauen, aquests tipus d'inversions? Fent aquelles inversions en infraestructures del país, en infraestructures tecnològiques, que facin que l'entorn productiu sigui ric en capacitat d'innovació, i habilitant aquelles... I per això és una política de govern, no és una política industrial; és una política de govern que implica indústria, que implica universitat i recerca, que implica educació, que implica economia, etcètera: inversió en capital humà per fer que el nivell de qualificació de la població activa –i aquest és un punt feble que tenim, i en això també compartim aquest diagnòstic– cada vegada sigui més elevada.

Per acabar, la tercera mesura de la nova política industrial: xarxa de centres tecnològics, que lliga amb tot l'altre.

Per tant, sí que hi ha una nova política industrial. I vostè em dirà: «És que nosaltres ja potenciàvem els centres tecnològics.» Home, sí, doncs, vostès van arribar a fer l'any 99 un pla d'innovació que potenciava els centres tecnològics, i la intenció del Govern és potenciar-ho a partir d'aquesta base; és una política intel·ligent. Ara, permeti'm dir-li també que vostès ho van fer molt tard. La xarxa d'innovació tecnològica, per exemple, està iniciada l'any 99, és de l'any 2000; és dels darrers governs de regions europees que van tenir un pla d'innovació. Tant és així, que l'any 99 es va anunciar el tercer Pla de recerca i el Pla d'innovació –vostè ho recordarà..., vostè no era conseller, encara–, el Pla d'innovació, que és que no s'atrevien a dir que era el primer Pla d'innovació. Vam arribar tard –vam arribar tard. El Govern de Convergència i Unió va reaccionar tard a les necessitats del nou model de competència internacional. Però ho va fer. I, per tant, aquelles xarxes incipients que vostès tenien... No sé si donar-los-en algun element de referència.

Miri, nosaltres, a Catalunya, tenim un PIB industrial tres vegades el del País Basc, i tenim una oferta tecnològica, en termes de centres tecnològics..., una tercera part. Tres per tres, nou. Tres i escaig per tres i escaig, deu, quasi. És a dir, tenim una relació relativa, en termes d'oferta tecnològica, a partir dels centres que es potencien des del Govern de la Generalitat, d'1 a 10, en termes relatius, en contra nostra.

Per tant, ho van fer, ho van fer tard, estem en una situació insuficient, necessitem potenciar la xarxa de centres tecnològics, i no per això, eh?, no per casualitat aquest és un dels tres objectius fonamentals. Per tant,

potenciació de sectors industrials intensius en coneixement, i sectors madurs, suport a empreses per atraure inversions, xarxa de centres tecnològics. Aquests són els elements fonamentals de la nova política industrial, i des del nostre punt de vista, aquest és el pressupost que requereix, entès com a pressupost de transició, per fer aquesta nova política.

Uns minuts per dedicar-los als temes d'energia, en els quals vostès no han insistit massa també...

El president

Un minut i trenta segons.

El Sr. Barceló i Roca

Un minut i vint-i-quatre segons exactament, a la nova política energètica. Miri, la nova política energètica es basa sobretot a fer un nou pla d'energia de Catalunya, perquè com ja vam dir quan estàvem a l'oposició, el Pla que vostès van fer no serveix. No tinc temps per explicar perquè no serveix, ho vam explicar a bastament. Les dades que vostès projectaven ja es quedaven antiquades quan vostès les van publicar. Necessitem un nou pla de l'energia que situï com una prioritat fonamental les noves energies renovables, que situï com un element bàsic el foment de l'estalvi d'energia, i que actuï per garantir, per a la garantia de potència i per a la garantia de la qualitat del subministrament elèctric, que tots sabem que no està suficientment garantit. Perquè, el Govern, després d'una primera etapa –l'anterior Govern–, després d'una primera etapa en què sí que es van fer determinades polítiques, per exemple, d'estalvi energètic, el Govern va perdre el tren en aquesta política energètica i per això és que en aquest pressupost es comença a preparar –aquest any és el de preparació i aprovació del Pla energètic, del nou Pla energètic, i l'any que ve es dotarà pressupostàriament. Vostè trobava a faltar partides, aquest any fem el Pla. L'any que ve es dotaran, en l'exercici 2005, pressupostàriament, les partides corresponents a energies renovables, estalvi energètic, etcètera, per dotar convenientment el Pla.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Barceló i Roca

En definitiva, pensem que aquesta és la política que cal al país, aquest és el pressupost possible i raonable com a pressupost de transició, i, per tant, com ja ha dit la senyora Segú, votarem en contra les seves esmenes de retorn al pressupost d'Indústria..., de Treball i Indústria.

El president

Senyor Fernández...

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Fernández Teixidó pot fer rèplica.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, m'acaba vostè de dir que tenim cinc minuts només per a aquesta rèplica, i si..., si els sembla oportú, la centrarem en el que penso que són els elements de més interès. Senyora diputada, vostè ja em disculparà. He trobat molt interessant tot allò que m'ha dit –molt interessant.

Però ens centrarem a replicar el senyor Barceló. Tot interessant, però ens centrarem en aquesta rèplica. I per què? Per una raó ben senzilla, que és la següent. Jo vinc a aquesta tribuna, senyora diputada, i faig una intervenció, i tinc una expectativa, que naturalment vostè no l'ha d'assumir, que és que vostè em respongui allò que dic, i que vagi en un to determinat i vostè el valori, i que plantegi una sèrie de reflexions i vostè em contesti. I vostè té tot el dret a fer el que creu oportú, i si li sembla ens centrarem en el que penso que són els elements més cabdals d'aquesta intervenció, però no cal ni que li digui, senyora diputada, que agraeixo moltíssim tota la seva aportació, que m'ha semblat de gran interès.

Dit això, senyor Barceló, l'equivoc... *(pausa)* –estic desarmat, senyora diputada, ja ho veu. Senyor Barceló, l'equivoc: compte amb aquesta qüestió, l'equivoc no és tal. Vostè em diu, escolti'm, estem parlant pressupost gastat 2003, pressupost gastat 2004. No, no *(remor de veus)* no, no, pressupost gastat 2003, sí, pressupost gastat 2004, no. Jo crec que aquí..., home, depèn de com ho interpreti, senyor Barceló. Però jo crec que aquesta no és una interpretació que ens permeti un debat curós, que vostè ha intentat i agraeixo –no sap quant– respecte als continguts. Estem parlant de coses heterogènies, i hem de comparar, perquè vostè i jo ens entenguem, hem de comparar amb les magnituds que presenten els dos pressupostos –amb les magnituds que presenten els dos pressupostos, senyor diputat. Deixi'm que li digui el següent.

Primera qüestió, vostè em diu –i, a més a més, jo comparteixo–: «El pressupost del 2004 apunta línies de tendència que veurem materialitzats el 2005.» D'acord, si jo no discuteixo això, i a més, vull creure-ho, això. Per això feia aquest tipus d'intervenció que he fet durant tota la meua intervenció. Vull creure que aquí s'apunten coses que concretarem el 2005. Ara, senyor Barceló, diputat Barceló: el debat ara és sobre el pressupost que vostès ens presenten. I vostè em diu: «Teixidó, hi ha línies de tendència». No li sembla que aquestes línies de tendència són modestes per poder veritablement explicar, sincerament, un canvi de model de política industrial? Això és l'única cosa que he dit. Jo no li vull..., és que no vull ni aigualir aquest pressupost. No el comparteixo, per això l'esmenem, per això el tornem, però no li sembla que l'aportació és molt minsa perquè puguem parlar d'un nou model de política industrial?

Un nou model que segurament que trobaríem elements, segur –vostè i jo–, per posar-nos d'acord. Vostè ha dit una cosa, que jo a més li agraeixo no sap quant!: compartim un diagnòstic sobre la indústria catalana. Sabem, conjuntament, i amb molts diputats de la cambra, i segur que amb el conseller Rañé, sabem quines són les febleses d'aquesta economia, però no m'escapi, no fugi d'estudi, senyor Barceló. El pressupost que vostès ens

presentem, en l'àmbit del Cidem, en l'àmbit de l'Agència Catalana d'Inversions –després m'hi referiré–, en l'àmbit de la innovació, en aquelles polítiques que conjuntament volem fer: d'innovació, de formació, respon, hi ha un salt qualitatiu respecte a l'anterior, sí o no? No. I en allò que té de continuïtat, senyor Barceló, jo hi estic d'acord, no ho critico, em sembla correcte, però l'única cosa que li dic –i penso que amb la mateixa sinceritat que li ho dic, i amb la mateixa cavallerositat que li ho dic, vostè m'ho ha d'acceptar–, aquest salt qualitatiu és insuficient per al que vol vostè i per al que jo vull; això és el que li tracto de dir.

Vostè em parla, diu, escolti'm, la gran línia de futur la dibuixarem entorn de l'acord, el marc estratègic per la competitivitat. Això és el que vostè m'ha dit. La peça angular és aquesta. I li dic una cosa, diputat, doncs, tant de bo! Però hi ha una sola partida que visqui d'aquest acord sobre la competitivitat? Diputat, no! I ho diuen vostès, no ho dic jo.

Una qüestió sobre la qual em vull referir: l'Agència d'Inversions. Vostè que sap què és una agència catalana d'inversions, senyor diputat, sap que amb el pressupost que dotem avui el Cidem respecte a l'Agència, no hi ha una nova agència. Hi havia la política del Cidem que avui la traslladen a una agència d'aquestes característiques. Senyor diputat, tan difícil és reconèixer això! Tan difícil és reconèixer i dir: escolti'm –i això voldria acabar amb aquest missatge que li vull enviar–, escolti'm –i acabo, senyor president...

El president

Faci-ho, perquè se li ha acabat el temps.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies. Escolti'm, tenim un pressupost limitat, tenim problemes objectius que deriven de moltes coses, entre altres del tipus de pressupost que vostès han estat lluitant en contra durant els anys anteriors. Fem el que cal i reconeguem plegats que és clarament insuficient, i que per a l'any 2005 –diputat Barceló, conseller Rañé– voldrem més. I tindran el suport d'aquest diputat perquè l'any que ve, senyor diputat...

El president

Senyor diputat, acabar és acabar.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Santiago Rodrigo, del Grup Popular.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec –estava pensant en l'escó després de sentir el debat que hem tingut aquí– que si en aquest moment agaféssim el pressupost que hi ha sobre la taula i l'apartessin, i no parléssim de diners, parléssim d'objectius,

parléssim de necessitats, segurament aquest debat ja l'hauríem acabat. Ens hauríem posat d'acord molt probablement de seguida –molt probablement de seguida.

I, en realitat, aquest és l'objectiu. És dir-los, escoltin, nosaltres creiem que aquest pressupost no reflecteix els objectius del Govern, i precisament per això els demanem, escoltin: retirin de sobre la taula, si volen, partint d'aquests objectius, i presentin'ns uns pressupostos que realment reflecteixin aquests objectius que s'estan expressant avui aquí, i que s'expressen, també, en el document, en la literatura dels pressupostos que no en els números.

Respecte a la comparació dels pressupostos d'un any a un altre –ja s'hi ha referit l'honorable Fernández Teixidó–, escolti'm, hem de comparar els pressupostos. En tot cas, si a la liquidació del 2003 no es van acomplir els pressupostos, escolti'm, el que haurem de fer, és, cordialment, estirar-li les orelles a l'anterior conseller, i especialment, nosaltres que en aquests pressupostos li vàrem donar suport, perquè no es varen complir.

Per tant, entenem que el que hem de fer és comparar els pressupostos d'un any amb els pressupostos de l'any següent. Però és que en aquest sentit crec que ni vostès mateixos tenen les idees clares, perquè la senyora Segú ens parlava d'un increment del pressupost d'un 22 per cent, el senyor Barceló, per això, ens parlava d'un 15,3 per cent, i el primer que m'ha vingut al cap, immediatament, és aquella novel·la de George Orwell, 1984, on més o menys hi havia algun episodi en què s'explicava que el preu de la xocolata baixava de 10 a 15 euros.

S'han dit, s'han dit qüestions en les quals ens agradaria incidir. Segurament no és el moment, no? El Pla de xoc dels pagaments pendents, i ens agradaria, en una altra ocasió, en un altre moment, parlar-ne, potser una mica més a bastament, no?, perquè no fa massa hores he rebut una queixa en aquest sentit dels pagaments pendents, gairebé, efectivament, del segle passat. I, doncs, m'agradaria saber com evoluciona aquesta situació, que preocupa, i molt, especialment, el sector de la formació.

Senyora Segú, l'evolució de la taxa d'atur a què vostè ha fet referència, de les taxes de l'EPA, que ens acosten cap a Lisboa, permeti'm que li digui, escolti'm, no és mèrit d'aquest Govern, encara –no és mèrit d'aquest Govern. En tot cas serà –no, d'aquest Govern, ja, senyor Barceló? Si que van ràpids!–, en tot cas poden ser mèrits dels governs anteriors, tant del de l'Estat com del de la Generalitat, però encara no d'aquest Govern.

S'ha tornat a parlar que l'objectiu del Departament –i hi estem d'acord–, un dels objectius importants: «seguretat», «salut», «riscos laborals». Doncs, «seguretat», «salut», «riscos laborals», al pressupost baixen 1.200.000 euros. Per tant, aquest objectiu del Govern no es tradueix en una dotació pressupostària. No es tradueix. «Economia social», «autoocupació», i ens diu, deixem de parlar-ne. D'acord, deixin de parlar-ne, reflecteixin-ho en el pressupost. Facin accions, facin accions que es vegi que, efectivament, aquesta és una prioritat del Govern, i no només paraules.

Respecte de moltes de les qüestions que ha dit el senyor Barceló, coincidim en molts aspectes. Coincidim en

aquests tres eixos principals als quals vostè feia referència, però insistim: no veiem la reflexió pressupostària. «Centres tecnològics», absolutament d'acord, però baixen, en el pressupost, 175.000 euros, menys que l'any passat. És una realitat. Això és el pressupost que vostès ens presenten, i és un pressupost de transició. Escolti'm, doncs, que no transigim cap a una situació pitjor, i, per això, repeteixo, reiterem, demanem que retirin aquest pressupost d'aquest Departament. Tornem-lo al Govern, i a partir d'uns objectius, que em dona la impressió que compartim tots plegats, elaborin un nou pressupost que doni resposta a la problemàtica del sector.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, té la paraula el senyor Barceló per la..., la senyora Segú? La senyora Segú per a la rèplica. *(Pausa.)*

La Sr. Segú i Ferré

Per tant, sols un minut per demanar-li excuses al senyor Fernández Teixidó, per no contestar-li les seves interpellacions, tot i que no estem en una interpellació, senyor Teixidó, sobre un tema que no li interessa gens, perdó, crec que ha dit que trobava molt interessant, perquè jo entenc que vostè segueix l'actualitat, que sap l'acord a què s'ha arribat al Govern de l'Estat i a les comunitats autònomes sobre el tema del Forcem. Vostè coneix que del SOC tenim més de 50 oficines obertes, tot i que algunes en una planta primera, en una planta segona, necessiten inversió. Tot i que vostè sap que qualsevol responsable de Treball ha d'abordar de manera profunda la reforma de la informatització del Departament i del SOC, vistos els problemes que han tingut. Des d'aquest punt de vista, jo entenia que vostè coneixia profundament aquests temes.

Per altra banda, senyor Rodríguez, no era la meua intenció atorgar al nou Govern el mèrit de les taxes d'ocupació, sinó que parlava que el conseller ha presentat la situació macroeconòmica i ha fet incís en l'àmbit laboral, en l'ocupació i en aquestes taxes, eh? Res més, perquè entenia que això era la prèvia a plantejar que nosaltres entenem que tot i aquestes taxes hem de vetllar pel manteniment dels drets socials dels treballadors, i per això l'acord amb els agents econòmics, i també els agents socials.

El president

Senyor Barceló...

El Sr. Barceló i Roca

Sí, senyor president, gràcies, de l'escó estant. Només per dir que en un debat pressupostari es fa difícil discutir en xifres, perquè segurament cadascú agafa les que li interessin, no? Però, en definitiva, el que..., nosaltres expliquem que el criteri que hem seguit per valorar l'evolució d'aquest pressupost és referit a despesa realment realitzada, que és el que ens sembla el més seriós, diguem-ne, no? Perquè imaginem que el pressupost hagués sigut el doble i s'hagués gastat realment la meitat... Nosaltres pensem que el que és procedent, el que realment és seriós és veure que es va gastar real-

ment i veure..., i el Govern, en tot cas, assumir el compromís de gastar-se allò que ha pressupostat.

En tot cas, si volen alguna xifra, n'hi ha una de molt significativa, que és una dotació d'aquest any que sí que representa un canvi qualitatiu important, i quantitatiu en aquest cas, de 24,8 milions d'euros per al foment d'inversions industrials i/o tecnològiques per a pimes i per a promoció industrial i tecnològica. Només això per il·lustrar aquesta nova política industrial a què abans em referia.

Vostè, senyor Teixidó, no hi veia un salt qualitatiu. Jo penso que és el que hi ha, un salt qualitatiu; no hi ha un salt *quantitatiu*, perquè no hi pot ser, per les restriccions que ens explicava el professor Castells, el conseller Castells, ahir. En canvi sí que hi ha un canvi de tendència que representa una modificació qualitativa important. I al final de tot el que és també important i el que des d'aquest Parlament hem d'exigir és que aquests diners es gastin bé, eh?, no que es gastin, que es gastin bé. I en aquest sentit estem convençuts que aquest Govern que tenim farà una bona gestió d'aquest pressupost.

I finalment, per acabar, senyor president, dir una cosa que jo he dit des de... -des d'on? *(veus de fons)*-, des d'aquí dalt a la tribuna -no en recordava el nom-, des de la tribuna, que és que compartim un diagnòstic. Som conscients que necessitem fer determinades polítiques -si no els agrada que diguem «noves», determinades polítiques-, perquè ens hi juguem molt, perquè ens hi juguem el futur de l'economia del país. Repeteixo: Catalunya és un país industrial, necessitem tenir una indústria competitiva i per això calen un conjunt de mesures que des del nostre punt de vista estan contemplades en aquest programa i en aquest pressupost.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Barceló. Per fixar posició, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Isabel Nonell.

La Sra. Nonell Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull començar la meua intervenció fent esment de les línies bàsiques del pressupost del nou Govern, el qual vol prioritzar les polítiques de cohesió social i la competitivitat de l'economia com a eixos fonamentals del progrés del país i que consten en l'Acord de govern catalanista i d'esquerres.

La competitivitat de l'economia catalana ha de ser prioritària i s'ha de basar en una política de potenciació dels sectors industrials, en una política de suport a les pimes, en una política de recerca, en la redacció d'un nou pla de l'energia a Catalunya; s'ha de basar també en la posada en marxa del Servei de l'Ocupació, element importantíssim per a la cohesió social del sistema, i ha de prioritzar les polítiques de relacions laborals i potenciar i avançar en l'acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de què tant s'ha parlat aquí aquesta tarda.

En aquest pressupost d'aquest Departament de Treball i Indústria s'ha fet un esforç de contenció de la despesa, i és un esforç rigorós i transparent. Aquests pressupostos, s'ha dit també, són una prorrogació i una transició dels del 2003. I des del Grup d'Esquerra voldríem que es dediquessin més recursos a la innovació, donada la seva importància per a l'estratègia econòmica del país, cosa que esperem que es contempli amb més generositat als del 2005. I ens alegrem de les declaracions del conseller d'Economia, aparegudes en els mitjans de comunicació fa pocs dies, i ho va exposar també ahir en aquesta cambra, segons les quals els pressupostos del 2005 inclouran partides per portar a terme mesures concretes per a millorar la competitivitat.

Amb tot, es podrà començar a dur a terme una política de treball i indústria que generi confiança a la societat catalana, tenint en compte els difícils moments que planteja la tan temuda deslocalització.

En els últims anys a Catalunya hi ha hagut un alentiment de l'activitat del sector industrial, tan sols un 0,5 d'augment l'any 2003, i hi ha hagut una davallada del ritme de creixement de l'ocupació industrial. Continuem tenint una economia on els sectors de major creixement són el sector terciari, els serveis, i el de la construcció. Observem, però, que les partides de la Secretaria General d'Indústria i Energia, de 33.350 milers d'euros, i la del Cidem, de 19.106 milers d'euros, seran les partides que s'aplicaran per portar a terme una política d'innovació i captació d'inversió a Catalunya.

L'acceptació de la cultura de la innovació com a condició necessària per créixer en el mercat global competitiu i la incorporació de la qualitat al producte o al servei final, de manera que es pugui diferenciar de la competència, són els reptes a què faran front tant la indústria com les pimes. És per això que creiem que hi ha d'haver una gran inversió en l'ampliació de la xarxa de centres tecnològics arreu del territori de Catalunya que facilitin la instal·lació d'indústries i que creïn dinàmiques relacionals molt més grans entre els sectors de la investigació i la recerca amb el sector empresarial.

D'aquesta manera donarem un impuls en el terreny de la formació i l'ensenyament del país, àmbit que no hem d'oblidar i amb què serà necessari treballar conjuntament per poder portar a terme les polítiques de creació de riquesa basades en la producció de la qualitat. Hem d'engegar, doncs, polítiques d'innovació i ocupació per generar un corrent de confiança tant als empresaris com als treballadors del país.

En un altre àmbit de coses, cal tenir en compte que les empreses han de tenir un millor accés a la informació. Les empreses, no només les grans, sinó també les mitjanes, les microempreses i els autònoms han de tenir un accés fàcil a la informació que els faciliten les administracions. No serveix de res tenir unes administracions allunyades del ciutadans i de la seva realitat. Aquesta fins ara ha sigut una queixa general, també ho diuen informes, el de Pimec-Sefes, per exemple, i l'Institut Cerdà, en els quals s'arriba a la conclusió que es detecta un desconeixement important dels programes d'ajuts disponibles. I les que han emprat ajuts en alguna ocasió opinen que és una gestió complicada, i això caldrà que es canviï.

Volem que vinguin multinacionals a establir-se a Catalunya, però que aportin riquesa al país. Hem de deixar de banda la política basada en l'establiment d'empreses que puguin contemplar la lògica empresarial de la deslocalització, basada en salaris baixos i condicions laborals precàries, perquè ja saben els problemes que això comporta a causa de les problemàtiques socials que deixen en aquells territoris que pateixen la fuga d'aquestes.

El Cidem tindrà uns objectius molt definits en la captura d'empreses que s'estableixin a Catalunya. Aquestes han de tenir la ferma voluntat de treballar amb els objectius de donar valor afegit a la producció i al treball. Alhora les empreses han de trobar mà d'obra qualificada aquí. I aquí hem de citar la importància del treball transversal i conjunt amb els departaments d'Ensenyament i d'Universitats per tal de donar una formació de qualitat.

Són positius els esforços que el Departament dedicarà per aturar l'alta sinistralitat laboral potenciant la prevenció a partir del conjunt de mesures previstes en el Parlament de Catalunya en la Resolució del 17 d'octubre del 2002.

La dotació pressupostària del SOC, de 175.690 milers d'euros, farà efectiu que aquest organisme gestioni i integri el conjunt d'actuacions i serveis ocupacionals per fomentar l'ocupació estable i de qualitat, juntament amb l'autoocupació, essent especialment sensible cap als sectors que tenen més dificultats d'inserció en el món del treball, com ja s'ha dit aquesta tarda aquí: els joves, els aturats de llarga durada, les dones més grans de quaranta-cinc anys i els discapacitats.

L'economia productiva que volem i l'estat del benestar que desitgem no es poden permetre el luxe de deixar de banda aquest sectors de la població. Les empreses han de poder trobar els professionals que necessiten i per això hem de potenciar la formació contínua dels nostres treballadors, fent que sigui pràctica i real a les necessitats de les empreses.

El conseller Rañé parlava fa poc en una intervenció en el Ple d'aquesta cambra, arran d'una interpellació a la política de treball, sobre la necessitat de generar ocupació solvent, cosa amb la qual el Grup d'Esquerra Republicana estem plenament d'acord. És necessari fer una reflexió perquè amb les eines que ens dona aquest pressupost hi hagi una racionalització, una organització, una millor gestió per crear les condicions necessàries d'un bon entorn socioeconòmic que doni confiança als empresaris i als treballadors.

Sobre les taules sectorials que s'han creat aquest any, i que també se n'ha parlat –la de tèxtil, l'automoció, electrònica de consum–, esperem que tinguin un resultat efectiu, que hi hagi diàleg, i una voluntat positiva i integradora d'aquest Departament; ho repeteixo, que aquest Departament creï les condicions necessàries perquè les conclusions d'aquestes siguin una realitat. El país ho necessita i el Govern hi és sensible.

Respecte a les partides dels pressupostos per a l'energia s'han d'orientar per tenir un subministrament energètic de qualitat òptima. Atès que per l'augment del preu del petroli hi haurà una pujada de preus, caldrà fer

èmfasi en els programes d'estalvi energètic. I necessitem també que avanci el programa d'electrificació rural.

Resumeixo: l'objectiu és generar confiança perquè Catalunya sigui un motor clar, econòmic a Europa. Per tot això que he exposat, el Grup d'Esquerra Republicana rebutjarà les dues esmenes a la totalitat i donarà suport a aquests pressuposts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula seguidament el senyor Jordi Miralles, l'illustre senyor Jordi Miralles, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Miralles i Conte

Senyor president, senyores i senyors diputats, espero que al senyor Rodríguez i al senyor Teixidó no els sorprengui: que rebutjarem les esmenes a la totalitat.

I el senyor Teixidó –per intentar no repetir arguments i no fer aquí un contrast de xifres, perquè les xifres en els papers estan– deia que anava a fer una crítica comprensiva. Jo crec que és d'agrair, però al costat d'això també és bo una autocrítica comprensiva. Perquè segurament no és només l'últim període en el qual vostè va ser conseller, sinó tot un període el que ens ha portat a una situació en la qual les coses no es canvien d'avui per demà. Per tant, des d'aquesta crítica comprensiva també una autocrítica comprensiva.

Per què? Entre altres coses perquè el diputat de Convergència i Unió que va intervenir aquí en els pressupostos del 2003, contestant a les esmenes a la totalitat de l'oposició, deia textualment. Ho llegeixo: «Els pressupostos d'enguany no només estan pensats per al 2003, sinó que marquen unes línies d'actuació i unes prioritats que volen anar molt més enllà, que volen tenir continuïtat en el futur.» Eren unes voluntats legítimes, però que al mateix moment li contestaven els sindicats Comissions Obreres i UGT amb aquestes paraules: «Els pressupostos per al 2003 no són creïbles ni afronten els reptes de l'economia afeblida, no aborden les demandes socials; un pressupost que no permet promoure l'activitat productiva ni millora el funcionament del mercat del treball.» Opinions dels sindicats Comissions Obreres i UGT. I com diria vostè: «Senyor Miralles: Comissions i UGT...»; senyor Teixidó: Comissions i UGT. Que una reflexió crítica porta a una autocrítica perquè els ciutadans, doncs, han fet la seva valoració no només del 2003, sinó de tot el període que va començar a les eleccions del mes de novembre i ha tingut continuïtat en tot el cicle electoral.

Per tant, sóc de l'opinió que no només el canvi que era necessari a Catalunya tenia a veure amb el conjunt de les polítiques de l'anterior Govern, sinó que bàsicament tenia molt a veure amb els departaments que avui discutim. Un, per l'organigrama; però això no toca avui. Hi ha un canvi d'organigrama que des del nostre punt de vista millora les possibilitats d'intervenció, en aquest cas, del Departament de Treball i Indústria i Energia, i que això no trenca la transversalitat, perquè és una de

les característiques també de la voluntat de les forces polítiques que donem suport al Govern i del mateix Govern. I, per altra banda, perquè canvia prioritats. Som de l'opinió que situa l'economia no només pensant en les grans xifres, sinó també, al costat de les grans xifres, pensant en el servei a les persones, i, en aquest cas, situant, doncs, al centre els treballadors i les treballadores.

Dit això, i veient el que deien els sindicats, doncs, l'any passat, Comissions Obreres enguany diu: «Que el Govern reorienti la seva política laboral i industrial, que s'impulsi el SOC i que es desenvolupi l'acord per a la competitivitat, la internacionalització i la qualitat de l'ocupació.»

Doncs, bé, aquestes són línies mestres dels pressupostos que aprovarem i que vostès amb les seves esmenes a la totalitat volen retornar; per tant, línies mestres d'uns pressupostos d'un departament que s'apunta, que segurament el nostre Grup Parlamentari voldríem anar més enllà, però compartim aquesta idea de transició, perquè és veritat.

Han dit vostès que caldria mirar, si compartim el diagnòstic, doncs, anar a veure quines serien les mesures, que, algunes, n'ha apuntat, i que segurament compartim. Per tant, jo no repetiré dades d'atur, precarietat, deslocalitzacions, situació d'empreses... Bé, d'això, en altres moments hem tingut els debats... Simplement, en positiu, doncs, destacar alguns aspectes que jo, des del nostre Grup, acompanyarem en el sentit de la política de treball industrial, i també en el sentit energètic, perquè pensem que respon, davant d'un diagnòstic que sembla que és comú..., quines mesures adoptar.

La primera, la dotació del SOC, molt important; molt important per garantir un major dinamisme en el tracte a les persones aturades. És vital, per les dades que tenim, per la situació, que s'ha destruït ocupació darrement. I actuar també de manera decidida, no?, per intermediar en la recol·locació d'aquests treballadors. Mesures que dèiem, davant d'aquest model de transició, efectives i properes. I, per tant, cal un instrument dotat, el SOC, i en aquest sentit dotat també amb un pressupost inicial important.

Segon, fer front als accidents laborals, Catalunya està al capdavant d'Europa en sinistralitat i en accidents mortals. I això no és una cosa menor. I en aquest sentit, doncs, posar en pràctica una resolució que es va prendre aquí l'any 2002, amb una dotació i amb una actuació plurianual, és una primera concreció important.

I no és veritat que hi hagin menys diners, senyor Rodríguez, no és veritat. El que passa, que les xifres abans s'ubicaven a un lloc... Vagi al capítol 1, i veurà com no només no decreix 1.200.000, sinó que creix 800.000. És una qüestió de veure les xifres i donar-nos a convèncer de com abans s'ubicaven unes xifres en un lloc que..., el nou Govern vol que les coses estiguin en el seu lloc, per ser més transparents.

Tercer aspecte: desenvolupar l'Acord per a la competitivitat, que és la base, entenem nosaltres, per a aquest canvi de model industrial, un model que cal que tingui a veure –i sembla que hi coincidim– a posar mesures per incorporar el valor afegit –em sembla que hi estem d'acord–, amb més inversió en tecnologia, més innovació, més recerca, més desenvolupament, més qualifica-

ció, més formació, més internacionalització –sembla que amb això també estem d'acord– i –nosaltres hi insistim molt– amb més treball estable i amb més drets. És tan important per nosaltres una cosa com l'altra, són dues parts d'una mateixa cosa. I a nosaltres ens donava la impressió –i per això hem estat crítics– que en altres moments es pensava només en una part, reflexió que també ve avalada per les reflexions crítiques dels mateixos sindicats.

I la quarta qüestió: el desenvolupament de l'economia social. Des del nostre punt de vista, els que van aprovar el darrer pressupost i anteriorment –és a dir, el Partit Popular i Convergència i Unió– se'l miraven de reüll, aquest sector de l'economia catalana. I des d'Iniciativa, des d'Esquerra Unida i els grups que donem suport al Govern creiem, no només perquè està en l'Acord de govern, que són part de la modernització d'aquest país i de la creació de llocs de treball.

I no és veritat que no hi siguin, els diners d'economia social. Hi ha un 15 per cent d'increment. No, no, hi ha un 15 per cent d'increment. Miri's les partides del SOC també, i veurà que hi ha un 15 per cent d'increment del suport a l'economia social –a l'economia social.

Bé, i respecte al tema d'energia, de què s'ha parlat molt poc, simplement dues coses que són per nosaltres importants. Un, la planificació, i en aquest sentit mesures com el nou Pla d'energia a Catalunya i el desenvolupament d'un pla de soterrament són importants; creiem que el tema de la planificació és important per anar acompanyant les mesures que es deien anteriorment. I, el segon aspecte, assolir els nivells europeus de qualitat en el subministrament, comparables al que nosaltres volem aspirar, i és que els ciutadans i ciutadanes, fruit que les empreses elèctriques, en molts casos, en el tema de manteniment, res de res... Hi havia una bona part de la ciutadania que cada dos per tres, doncs, tenia casa seva i les seves ciutats a les fosques. No és que nosaltres els vulguem collar; el que sí que volem és que hi hagi un servei de qualitat en funció que hi ha un seguit de compromisos i d'infraestructures que es volen tirar endavant.

Per tant, en positiu, perquè pensem que aquestes són les mesures que apunten, algunes d'elles, doncs, una perspectiva de canvi d'aquest model industrial, d'un treball o de llocs de treball amb drets, i d'un nou pla energètic per a la Catalunya del segle XXI. I pensem que, si comparteixen el diagnòstic, n'haurien de compartir les mesures i, per tant, retirar aquestes esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, fariem la votació sobre els departaments de Sanitat i Seguretat Social, Agricultura, Ramaderia i Pesca, i Treball i Indústria.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem, doncs, a la votació de les esmenes als departaments de Sanitat i Seguretat Social, Agricultura, Ramaderia i Pesca, i Treball i Indústria. Podem fer la votació conjunta? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 51 vots a favor i 68 en contra.

El següent departament és Comerç, Turisme i Consum, i per defensar les esmenes té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó. *(Veus de fons. Pausa.)* Doncs, el senyor Carles Pellicer.

(Remor de veus. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intervindrè per cinc minuts, i després intervindrà el meu company, l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El comerç, per Convergència i Unió, ocupa un lloc prioritari, és el model català, un model important; model que es basa en una línia pròpia, fruit, com sempre, d'un consens, un consens a què s'arriba sempre, en el tema d'horaris comercials especialment. Però aquests pressupostos que avui toquem i que avui tractem no responen al que són o al que haurien de ser uns pressupostos, entenem, per avançar en el món comercial. Per tant, és una mala còpia dels pressupostos de l'any 2003, uns pressupostos que no van ser aprovats al seu moment per part del Grup de l'oposició llavors, i que en aquest moment no tenen les idees que haurien de tenir i que, sorprenentment, tampoc avancen el que hauria de ser necessari. No esperàvem tampoc una altra cosa.

Es congela pràcticament la partida de la Direcció General de Comerç; hi ha un creixement petit que comporta que partides que abans estaven comptabilitzades al Departament d'Economia ara estiguin atribuïdes a la Direcció General de Comerç. L'increment que es dona és bàsicament una aportació a Fira 2000 i a Moda Barcelona. I la resta de partides són pràcticament iguals a les de l'any 2003. Per tant, un increment pràcticament nul.

És important destacar, al pressupost, tal com era també als pressupostos del 2003, el Pla de dinamització del comerç urbà, un important pla que és un pas endavant que Convergència i Unió en el seu moment va disposar perquè es doni suport al sector comercial promovent-ne dos aspectes: bàsicament, primer, el de recursos propis, i també el de grans superfícies comercials, l'impost de superfícies comercials. Que, per cert, aquí sí que voldríem saber i preguntem, ara que el Govern tripartit i en aquest cas també a Madrid és del mateix color, què succeirà amb el recurs que es va interposar en el seu moment sobre el tema de l'impost de grans superfícies. I és per això que cal anar a donar suport, el màxim suport, als comerciants.

És per això que hem presentat també una esmena a l'articulat, que espero que en el seu moment s'aprovi, per tal de declarar, els crèdits corresponents a transferències de capital del Consorci de Promoció Comercial i el Pla de dinamització comercial, que siguin ampliables; i esperem que l'import que hi ha en aquest moment es gasti tot, es gasti tot durant aquest any, per donar el màxim suport al sector comercial. I establir també, per

exemple, mecanismes d'ajuda i suport a agrupacions comercials, o bé en diferents àmbits, com mercats, etcètera.

Hem presentat també dues esmenes. Una és per fer una millor distribució a la partida de Moda Barcelona, en què separen 270.500 euros, dels 5.490.000 que hi ha, perquè es constitueixi un capital per a la creació d'una societat per a la promoció de Moda Barcelona, perquè volem garantir que es promoció el futur de Moda Barcelona. Tanmateix, considerem també important que s'ajudi aquesta Moda Barcelona i desitgem, vista la sintonia que al Govern central hi ha amb el Govern tripartit i amb el Govern, en aquest cas, del Partit Socialista, que hi hagi un acord perquè entre el Saló Cibeles i el Saló Gaudí no hi hagi aquesta competició, aquesta competència, i, per tant, el Saló Gaudí pugui tenir l'espai que li correspon. Ara és el moment d'acabar amb competències.

També, per altra banda, considerem exagerada la subvenció, una subvenció de 10 milions d'euros, que hi ha a Fira 2000; la Fira 2000, SA, que és una demostració, un cop més, del centralisme a què normalment ens tenen acostumats. I, per tal que hi hagi una ajuda també a fires locals, proposem una minoració de 2.500.000 euros d'aquesta partida, perquè vagi a garantir, amb subvencions i amb millores de recintes firals..., a les corporacions locals. Aquí, amb el principi de proximitat, perquè entenem que això és una discriminació per al territori, també, perquè hi han altres fires importants. És cert que vostè em dirà que hi ha partides per a fires locals, però no és suficient –no és suficient–, i, per tant, per això proposem aquesta esmena de separar aquests 2.500.000 euros.

Estem d'acord, per exemple, que la Fira de Lleida s'ampliï per a l'increment del capital fundacional, però Reus, Mollerussa, Móra la Nova, Girona, etcètera, tantes i tantes fires que requereixen molta més ajuda i subvenció, ajudes per al desenvolupament i, en definitiva, reforçar les fires de Catalunya.

En definitiva... Ens parlaven vostès, al seu moment també, del Copca, que era l'element o l'espai en què s'hauria de fer d'alguna altra manera el tema de gestionar els recursos relacionats amb el comerç. Bé, vostès fan exactament el mateix, també amb el Copca. Per tant, no hi hem trobat cap novetat.

I, en definitiva, escolti'm, nosaltres estem per aprovar, per ajudar i per donar un suport al que és, al Congrés, aquest model que nosaltres tenim. I en això ja avancem que la setmana vinent el Grup Parlamentari de Convergència i Unió presentarà al Congrés una proposta, una iniciativa perquè, en el tema d'horaris comercials, el tema de vuit diumenges i setanta-dues hores sigui clar, i que, per cert, el senyor Solbes i el senyor Montilla, es quedin..., i es posin d'acord. I per això Convergència i Unió aportarà el seny necessari per fixar aquesta posició.

I, miri, si el pressupost és el reflex de la ideologia, doncs, francament, ja estàvem bé com estàvem. I, per quedar-nos amb una mala còpia, ens quedem amb l'original.

Moltes gràcies, i ara intervindrà l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó, per parlar de la part de turisme i de consum. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó, per la resta de temps que queda del torn del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens queden vuit minuts, vint-i-set segons; mirarem d'aprofitar-los, tot repetint, justament, la mateix introducció que en el capítol anterior.

U: pressupostos de continuïtat no és una mala notícia. La continuïtat pren raó de pressupostos fets amb anterioritat que mereixen ser, naturalment, criticats i corregits, però que tenen una matriu que vostès avui poden aprofitar. No cal dir que per millorar-los –no en tinc cap dubte–, però són pressupostos de continuïtat, pressupostos de transició, pressupostos que segurament trobaran tot el seu desenvolupament l'any 2005. Creuarem els dits i esperarem que aquests pressupostos es materialitzin. Però entenguin que la crítica a la continuïtat no està plantejada per aquest diputat. Ens podem estalviar, doncs, l'herència, ens podem estalviar, doncs, l'autocrítica, tot això ja està fet. Ara, diputat Vigo, i ho hem fet abans, li ho dic per facilitar-li la seva intervenció.

Segona qüestió. Creix el turisme –i ho compartim– creix d'un 16,5 per cent, ho compartim. Quina és la mancança que nosaltres trobem, senyores i senyors diputats? Una, la que també tenia el Govern anterior. Volíem i volem més diners per a les campanyes de publicitat i les campanyes de promoció per al nostre turisme. I vostès, convençut, també els volen, però tenen unes limitacions pressupostàries, a fe de Déu, les que teníem nosaltres! I vostès fan un increment, que nosaltres el saludem, i el que ara voldríem discutir és, aquest increment, si us plau, l'aprofitem. I com l'aprofitem? Dedicant a la potenciació de les campanyes turístiques, tenint en compte com d'important és el turisme i com d'important és la promoció, que veritablement generem sinergies amb els privats per tenir més diners per al turisme.

Valoració clau, ja està bé els diners que tenim, no en podem tenir més dels que tenim. Pregunta: per què no aprofitem aquests diners amb intel·ligència? Com? Tançant un compromís amb qui també ha de contribuir. El sector públic? Naturalment que sí, però el sector privat. I jo crec que l'èxit d'aquest pressupost rau en un element clau, potenciem no la vella estructura de turisme, que nosaltres estàvem desitjosos –i vostès bé ho sabende tenir una nova agència de turisme de Catalunya que, fins i tot, vam presentar aquí i que vostès no van creure oportú –sabran per què– aprovar-la, però presentaran la seva. Però que això sigui el nervi, l'element central per involucrar els privats. I, fins i tot, vostès, que sintetitzen una experiència de suport al sector públic, naturalment –i jo això ho valoro positivement–, anem a veure si som capaços d'estirar aquest sector privat. Per què? Per tenir més diners. No ofeguem aquest pressupost.

Nosaltres presentem una esmena de devolució. Diputat Vigo, diputat Fernández, podria ser d'una altra mane-

ra? No. És la nostra missió com a oposició, la nostra missió com a oposició. És el que fem a totes les seccions, però els diem que l'element clau, a hores d'ara, és: posin tots els recursos que puguin, no tant en el capítol de l'estructura, potenciïn l'Agència, tirem endavant les campanyes i, molt important, aprofitem tot el ressort que puguem per a Turisme de Catalunya i per a la Campanya Catalunya-Turisme. Jo crec que aquest és l'element clau.

Preguntes específiques que permetran que el senyor Vigo, que el diputat Vigo ens pugui contestar en ordre: u, quina és l'orientació específica que preveu el pressupost, senyor diputat, a l'hora de les línies de subvenció per a l'Institut Català de Finances? Ens podria dir l'orientació? Ja sabem els diners, no em digui «tants diners», això ja ho sé, ja ho he llegit, però, i l'orientació? I el perfil dels adjudicatariis? Tenen vostès idees al respecte?

Segona pregunta, senyor Vigo: quin suport específic tenen les línies de baix cost? Ja sabem el que s'ha fet a Girona, ben fet. Què farem a Reus? Tenen, diputat Pellicer, els ciutadans de Reus l'esperança que hi hagin línies de baix cost amb l'impuls que han tingut els diputats de Girona? Desitjaríem que sí. Com ho pensen fer?

Tres. Diputat Vigo, donarem suport o no? –no ho he vist al pressupost, per això li ho pregunto amb tota cordialitat–, donarem suport o no al Cisto? Què és el Cisto? Doncs, un centre per a innovació i sostenibilitat del turisme. Magnífic. Per què? Perquè sobre la base i l'ajut dels empresaris podem tenir un centre per desenvolupar tecnològicament el tema del turisme, a poc a poc, amb diners de l'Administració i amb diners de l'empresari.

Quarta i última. Què farem per donar suport als sectors emergents, necessàriament emergents, del nostre turisme? Quina és l'aposta per al turisme rural? Vostè podrà dir, senyor Vigo: «Farem tot el que vostès feien i més!» N'estic convençut, però no és aquesta la polèmica, li prometo que no va per aquí la cosa. El que vull saber sincerament és: hi ha per a aquests quatre capítols que jo he desgranat no només pressupost sinó activitats noves i complementàries? Si fos que sí, no sap com celebrariem que això fos d'aquesta manera, diputat Vigo.

Per acabar. En el tema de consum, ens queden pocs minuts. Per al tema de consum, en el tema de consum a vostès, segurament, senyors diputats, els ha passat el mateix que a mi. Hi ha una renovació tan gran del que és l'estructura pressupostària que fer una comparació 2003-2004 és feixuc i és complicat, i jo no els ho demanaré. (Algú diu: «La conselleria és nova.») La conselleria és nova, molt bé, i jo no els ho demanaré. Fixi's que li he estalviat, senyor diputat, tota aquella vella polèmica de la transversalitat, que per a mi és molt estimada, perquè crec que donava explicació de com podíem tenir polítiques transversals aprofitant tots els recursos i multiplicant-los. No és que el Govern anterior, perdó, que el Govern actual no tingui una política transversal, per Déu! Tots els governs a Occident, tots els governs a Occident tenen polítiques transversals. O és que la política que pensa el nou Govern no tindrà ele-

ments de transversalitat? Naturalment que sí. Jo li deia una altra cosa, des de la funció elements que permetin aprofitar, per exemple, les polítiques de formació per a tots els sectors; polítiques de formació per a tots els sectors. No farà això el nou Govern?, segurament que sí, però crec que amb més dificultats.

Per tant, és difícil comparar una amb una altra, la vella conselleria amb la nova conselleria. Però, tres idees clau, senyors diputats, clau. Primera, Junta Arbitral de Consum. Impuls o no? Diputat Fernández, indiscutiblement que sí, però no només des del punt de vista pressupostari, sinó que hi ha la concepció que permet resoldre tots aquests elements en Junta Arbitral? Sí o no? No només com la dotem pressupostàriament, aquest diputat sap llegir i els números els sap interpretar. La pregunta és: anem més enllà? Hi ha aquest salt qualitatiu que podem donar respecte a la Junta Arbitral?

Segona qüestió. El conseller Pere Esteve va dir i va, vaja, pontificar llarg a la Comissió respecte als inspectors. Ho recorda, diputat Vigo? On són? On són? Segur que hi són, jo he buscat i em costa trobar-ho, però com que canvien les conselleries i són diferents l'una amb l'altra vostè em farà llum sobre on, quina partida farà que tinguem tots aquells inspectors que ens prometia –i que jo celebrava– al conseller Esteve. I *last but not least*, suport a les organitzacions de consumidors. Què farem al respecte? He dit «suport», no he dit «subvenció»; he dit «suport», no he dit «clientelisme». Ja sé que no els passa pel cap que nosaltres féssim quelcom al respecte, però parlo d'organitzacions de consumidors, tampoc he sabut llegir ni una sola línia al respecte.

Però pel somriure que veig que té, senyor diputat, estic segur que vostè té la solució i la resposta a tots aquests enigmes que fan que, malgrat el respecte que els professo, pensem que han de tornar a aquesta secció perquè vostès la reconsiderin, la millorin, tant de bo ho fessin i la poguéssim aprovar!

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Té ara la paraula el senyor Josep Llobet, el diputat il·lustre senyor Josep Llobet, per fer el torn a favor de l'esmena presentada pel Grup Popular.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president, senyors i senyores diputats, l'esmena que presentem a la totalitat del Departament no només és perquè creiem que el pressupost que es presenta a aprovació a aquesta cambra per part de la conselleria no és l'adequat per solucionar els problemes de Consum, Comerç i Turisme de Catalunya, sinó perquè també s'inclou dintre d'un pressupost que en el seu àmbit general tampoc el veiem adequat per afrontar els reptes i problemes que actualment existeixen al nostre país.

Si analitzem el pressupost per direccions generals, ens trobem que la Direcció General de Consum segueix sent una direcció general amb un pressupost realment molt baix, i es confirma allò que ja en el seu moment

ens va sorprendre, que era que quan es va signar l'Acord de govern catalanista i d'esquerres, en cap moment es feia referència a aquesta matèria. Matèria descuidada per l'anterior Govern també, i per l'actual, encara que s'augmenti un 10 per cent, ja que hem de tenir en compte que partiem d'una xifra realment baixa i no ens adonem que afecta no només tots els catalans, sinó tots els milions de turistes que visiten Catalunya.

Veiem com partides destinades a subvencionar els consells comarcals i les corporacions locals són realment molt baixes. Hem de tenir en compte que aquestes entitats han de fer funcions d'assessorament als ciutadans a les oficines locals de Consum, de prevenció i de control de diferents establiments comercials i industrials de la ciutat, i són, com és natural, l'Administració refugi dels ciutadans a l'hora de demanar responsabilitats quan existeix alguna irregularitat.

També en aquesta matèria necessitem augmentar els mecanismes de coordinació i col·laboració entre les diferents administracions: la local, comarcal i autonòmica. Creiem també que hauríem de consolidar la xarxa de juntes arbitral locals, que tenen l'objectiu de facilitar a tots els consumidors un procediment àgil, eficaç, econòmic, accessible per solucionar les seves reclamacions. I, alhora, hauríem de potenciar la implantació de l'arbitratge virtual.

Per tot això, esperem que en el debat de les esmenes del pressupost s'aconsegueixin augmentar les dues partides, que són les que poden permetre assolir aquests objectius.

També trobem que seria convenient l'augment de la partida d'actuacions en defensa dels consumidors i derogatives en matèria de consum, però, sobretot, orientar els ciutadans a un consum responsable, adequat i proporcionat a allò que realment necessita i, alhora, adaptar mesures concretes per lluitar contra el consum impulsiu i les seves conseqüències.

En relació amb l'Institut Català de Consum, la partida també té un augment, podríem dir que simbòlic, però, per si de cas, deixarem el comentari en més profunditat quan comencem a discutir l'Avantprojecte de l'Agència Catalana de Consum, que ha entrat al Parlament.

En relació amb la Direcció General de Comerç, efectivament, veiem com s'ha produït un augment del 34 per cent en relació amb el pressupost de l'any anterior, i ens congratulem que així sigui. Veiem com en les tres partides que provoquen l'augment la de més quantia és l'aportació a Fira 2000; aportació fortament reclamada a la passada legislatura, en què el nostre Grup va representar en múltiples iniciatives per garantir la viabilitat i el futur de la Fira, centrades totes elles en un increment de les aportacions del Govern a la realització d'infraestructures i serveis que garanteixin el futur i la continuïtat del recinte firal i les seves activitats.

Ja en la compareixença del mes de gener vàrem recordar al conseller que no ens podíem permetre durant més anys la minva de projecció nacional i internacional que estava patint la Fira de Barcelona, i que altres fires, amb un treball de coordinació de totes les administracions competents, eren les que treien profit de la poca sintonia de les nostres. En canvi, així, també no hem d'oblidar la resta de fires de Catalunya i, en aquest cas,

sí que hem de dir que no s'ha traduït en un esforç presupostari. Seguim en un nivell d'aportació molt baix, tenim en compte que les fires d'àmbit més local o comarcal impulsen, modernitzen, dinamitzen l'economia d'aquelles ciutats i comarques, i, alhora, és un magnífic aparador turístic.

Paper important ha de jugar el Copca, que també augmenta la seva partida, però aquí, per a nosaltres, el més important és la necessitat que el dit Consorci millori les seves prestacions, ja que en el sector sembla que no hi estan del tot gaire satisfets. En relació amb el Copca també ressaltar, com ha dit el diputat Santi Rodríguez a la anterior intervenció, trobem a faltar als diferents pressupostos dels departaments afectats els 207 milions d'ajudes a la internacionalització de l'economia catalana.

Veiem com es dona un fort impuls a l'Associació Moda Barcelona, amb un augment d'1,8 milions d'euros a 5,4 milions d'euros, que ens sembla correcte, però el que sí que volem remarcar és que el fet de ser una partida finalista i, com també vostès deien quan estaven a l'oposició, és important deixar clar amb l'aportació que ha d'anar especialment dirigida a la màxima internacionalització del sector en el marc de la liberalització de mercats del 2005 i el recolzament a la comercialització de les col·leccions dels joves dissenyadors catalans.

Esperem que en les properes dates s'elabori un nou pla de dinamització comercial que garanteixi un equilibri dels diferents formats comercials entre els grans distribuïdors, el petit i el mitjà comerç en el marc de la lliure competència, que alhora fomenti l'associacionisme territorial i que racionalitzi la prestació de serveis conjuntament entre els seus membres i, per tant, es segueixin aportant els fons necessaris per al seu compliment.

Bé, amb relació al que he dit anteriorment, i no entrant ara a fer una valoració en profunditat ja que una vegada l'Avantprojecte d'horaris comercials ja ha entrat al Parlament, ja tindrem més temps de sobra d'analitzar-lo. Però sí que ens agradaria comentar que no tant és estar tot el dia pendent si fomentem un afrontament o un conflicte d'interessos entre els diferents sectors productius del comerç de Catalunya, perquè haurem de reconèixer que tots ho som, i fer-lo per interessos més aviat de rèdit polític que de criteris econòmics, sinó que el que hauríem de veure és com trobem l'equilibri entre els diferents sectors, equilibri que es pot dissenyar en el futur Pla territorial sectorial d'establiments comercials, tenint en compte que el repartiment actual del Comerç a Catalunya és del 25 per cent grans superfícies, 50 per cent mitjanes i 25 per cent petit comerç.

Veiem clarament que en el comerç la trama urbana que tots volem impulsar perd cada vegada més quota de mercat fruit no només de les grans sinó també fruit de la proliferació de les mitjanes superfícies. Però, bé, aquest és un tema no tant d'abast presupostari, però sí que clarificador de les diferents formes de veure l'economia del nostre país, una més intervencionista i una altra que el que busca és el camí de la lliure competència dels diferents sectors de l'economia productiva. Sempre aplicant abans polítiques que permetin arribar a aquest objectiu sense dramatismes, i és el que no s'ha fet aquí durant els últims anys a Catalunya i ara sembla que, amb el nou Govern, anem per la mateixa línia.

Amb relació a la Direcció General de Turisme ressaltar que encara... i l'augment del 16,5 per cent envers l'any 2003 segueix essent el pressupost més baix de les diferents comunitats autònomes en proporció al nombre de turistes que rebem. Per tant, aquella crítica que sempre es feia al Govern anterior en aquest sentit des dels partits de l'oposició, és encara una crítica del tot actual.

Veiem com es crea una partida com és la d'«ajuts a la millora de la qualitat dels establiments turístics», que entenem que és un bon pas, però és insuficient en la quantia. Hem de fer un esforç en aquest sentit, esforç que ha d'anar dirigit no només a la millora de la qualitat en el servei o de l'estat de conservació de l'establiment, sinó també en l'esforç que han de fer a l'adequació de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental.

Ens sorprèn que la partida de foment d'inversions a comarques en regressió demogràfica disminueixi envers l'any 2003. Precisament en aquests indrets és on l'Administració ha de donar solucions als problemes inherents a la regressió demogràfica, i no a l'inrevés, com es desprèn d'aquest pressupost.

També comprovem com es redueix la partida de formació i reciclatge del sector turístic, que és un incompliment del mateix Acord de govern. De veritat, si no augmentem els recursos, per exemple, per a la formació continua de les persones que treballen al sector turístic, difícilment podrem assegurar la qualitat i la viabilitat del sector.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El nostre Grup dona una gran importància a la partida dels plans d'excel·lència, dinamització i foment turístic. Creiem que és una de les millors eines que tenim al nostre abast. Tanmateix, poc dotada, si tenim en compte el reguitzell de peticions que hi ha pendents d'aprovar. Hem de pensar que aquests municipis o comarques ho demanen perquè per a ells és una font de finançament, no només de la Generalitat sinó també de l'Estat, que els permet en alguns casos recuperar destins turístics que estan en franca regressió o ficar-ne de nous en el mercat, ja sigui pel seu valor històric, artístic o natural.

Veiem com a la Llei de mesures fiscals i administratives es pretén ampliar el termini a tres anys, de la Llei de turisme, per elaborar el Mapa turístic de Catalunya i el Pla de turisme de Catalunya. Bé, el nostre Grup no hi està d'acord, i així ho hem expressat amb la presentació d'esmenes de supressió, ja que entenem que és necessari que al més aviat possible Catalunya tingui un pla que ha de contenir: l'estudi de l'oferta turística i llurs dèficits, l'inventari dels recursos turístics i llurs característiques, l'anàlisi de la demanda i la seva evolució, els criteris per avaluar l'impacte turístic sobre els recursos que utilitza i les mesures de protecció i les mesures de millora de la qualitat i la competitivitat. Tot això no ho podem endarrerir més, perquè és del tot necessari per a la prosperitat del turisme al nostre país.

I per finalitzar, simplement dir que ens preocupa que es torni a relançar, com s'ha fet en campanya electoral d'uropees per part d'Esquerra Republicana, la idea d'una ecotaxa del turisme de què tan mal records tenim on s'ha aplicat.

Nosaltres..., per tot això, senyor president, il·lustres diputats i diputades, el nostre Grup demana la devolució del pressupost del Departament de Consum, Comerç i Turisme.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula per fer un torn en contra el senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., perquè em toca el torn i per múltiples al·lusions, en aquest cas. Miri, jo venia aquí disposat a fer un reguitzell de xifres, a donar un reguitzell de dades de com s'incrementa el pressupost, de quina és la intenció d'aquest Departament. Però, és clar, jo crec que després de les preguntes que m'ha fet, aquest hauria de ser un debat més polític; hauria de ser un debat més polític perquè, si no, no entendriem aquest primer pas que es dona en aquest pressupost.

I vostè em diu, senyor Fernández Teixidó, em diu: «Home, oblidem el passat, deixem-nos estar del que ha passat fins ara i comencem...» Escolti, no va així, això. Perquè aquest pressupost és un pressupost hipotecat per uns compromisos, per unes polítiques, per unes decisions; és un pressupost per a quatre mesos, de transició –ho ha dit vostè mateix–, del qual en certa manera vostès també en són coresponsables; en certa manera també en són.

I, és clar, a mi... L'altre dia vaig sentir un símil –em sembla que era del senyor Rubalcaba– que deia: «Això és com aquell que va matar el seu pare i la seva mare i després davant del jutge al·legava com a atenuant que era orfe.» Ho entén? Això no va així. Vostès també tenen la seva part en aquest pressupost. I si no partim d'aquesta constatació i d'aquesta realitat no entendrem res. Jo, francament, els podria donar les xifres que volguessin d'increment. No és cert que no s'apugui l'increment a la Direcció General de Comerç. No és cert. Objectivament no és cert.

Ara bé, totes aquestes preguntes que em fa vostè de turisme, i que m'ha fet vostè també sobre turisme..., el primer que s'hauria de dir: «Escolti, aquí, on són les dades?» Perquè si hem de fer una nova política turística que defineixi els plans territorials, que defineixi aquesta Llei de turisme, quines dades tenim? Amb quines dades s'ha trobat aquest Departament, que més aviat era un holograma en aquest sentit?

Perquè, és clar, si hem de definir uns àmbits d'actuació turística, unes unitats d'actuació turística, com en vulgui dir, sota el paraigua de la marca Catalunya, com sabem quina càrrega turística podem suportar? Com sabem amb quins recursos naturals podem comptar? Com sabem, aquests àmbits d'actuació turística, com els definirem? I amb quines polítiques de transversalitat, vostè que parlava de transversalitat? Per exemple, quines dades tenim, quant a la conselleria de Política Territorial, quant a mobilitat, de transport públic?

Escolti, tot això està per fer –tot això està per fer. No ho sabem. I, per tant, una de les tasques més importants

que haurà de fer aquest Govern, imprescindible, serà una tasca de planificació, i això no es fa en tres dies. No serà en tres dies que definirem aquests àmbits territorials, que definirem o que sabrem precisament totes aquestes dades que ens falten, l'impacte de les segones residències, etcètera. I això és una qüestió fonamental.

Ara bé, quant al que és el pressupost en si, miri, vostè sap que, la Llei de l'impost comercial a les grans superfícies, que precisament va ser una exigència nostra a la investidura de la passada legislatura, vejam, nosaltres no només l'hem tornat a posar a l'Acord del Tinell, sinó que aquí hi estarem a sobre.

De la mateixa manera que el senyor Pellicer ens demanava la Llei d'horaris comercials. Coi!, la Llei d'horaris comercials, ja s'ha dit per activa i per passiva, des de la conselleria, que aquí es presentarà una llei, que tots la podem discutir, que hi haurà una ponència. I, per tant, escolti, crec que és innecessari que ara presentin una proposta a Madrid, quan saben que això es complirà. I no només vostès, ho sap el sector, les taules de comerç, ho sap tothom, que això es complirà. Per tant, no sé a què ve, aquesta desconfiança, quan nosaltres, la passada legislatura, en aquest tema, i tots els grups que formem el tripartit, els vam donar suport. I, per tant, no hi hauria d'haver aquesta desconfiança en un tema tan sensible com aquest, en una cosa que sempre hem dit nosaltres, com vostès, que aquest no és només un model comercial, que estem parlant d'un model de país, que és una altra història.

Miri, pel que fa al Departament de Comerç, Consum i Turisme, nosaltres sabem que aquest pressupost ha d'anar a potenciar els programes d'internacionalització; a la promoció i defensa del model català de comerç quant a l'aspecte comercial; a la promoció turística; avançar de forma decidida i creïble en la defensa dels consumidors i usuaris catalans, i que és un departament, com he dit abans, de nova creació, i que, per tant, aquí les comparatives són difícils –són difícils, les comparatives.

A partir de la darrera reestructuració del Govern, que es va fer el passat desembre, el pressupost de despesa del 2004 proposat en el Projecte de llei és de 116.592.387,82 euros, que conformarà el pressupost d'enguany, que torno a dir que és un pressupost que durarà quatre mesos, eh?, i, per tant, un pressupost de transició, que evidentment no vindrà a satisfer ni les exigències programàtiques que havíem pactat, però sí que indicarà ja un camí, amb un augment substancial –el que es pugui, eh?, donades les penalitats pressupostàries, el que es pugui– en determinats àmbits de molt interès.

Perquè, escolti, la Fira de Barcelona... És clar, no em demani que traguem diners de la Fira de Barcelona. Que no és important, per vostè, la Fira de Barcelona? Que no sap el ressò que té la Fira de Barcelona i el que representa per a aquest país la Fira de Barcelona? Demani'm que incrementi altres partides, però no treure-les d'aquí. Demani que es faci un esforç suplementari, si vol; però per què hem d'anar a treure diners de la Fira de Barcelona, ara que tenim una oportunitat, donada la sintonia de les administracions, per tirar-la endavant? Que no és important, la Fira de Barcelona? Jo, de veritat, quan li he sentit això, en fi, no m'ho creia. Perquè precisament era una cosa que havíem defensat

tots, aquesta potenciació i que, en fi, des del sector públic hi hagués una acció decidida de suport a una fira que té un ressò i un retruc important a les altres fires del país. No és només la fira de Barcelona: la Fira de Barcelona és la fira de Catalunya. I ho han d'entendre d'aquesta manera.

Quant a l'àmbit del comerç, de les fires i l'artesania, i sabent que les competències d'aquest Departament, doncs, són la planificació, el control normatiu sobre l'ordenació comercial, els equipaments comercials i els serveis en general, la promoció comercial, la tutela administrativa de les cambres oficials de comerç, indústria i navegació, la planificació i promoció de l'activitat firal i el foment de l'artesania, aquest pressupost sí que encamina, eh?, i indica que hi haurà una aplicació de les competències de la Generalitat en matèria d'ordenació comercial, que s'elaborarà un nou pla de dinamització del comerç urbà, que s'elaborarà la llei de creació de l'ens de dinamització comercial de Catalunya; promocionar les fires, millorar la cooperació institucional i augmentar-ne la professionalització, vetllar pels acords i plans d'inversió a la Fira de Barcelona, promoure l'artesania; una línia política especialment destacable mitjançant la qual el Govern de la Generalitat donarà suport al comerç en el que és la promoció. Tanmateix el 2004 ja s'hi destinen dotacions, tot i que aquest és un objectiu més per al pressupost del 2005, ja s'hi destinen el 2004 dotacions econòmiques específiques en el marc dels programes de dinamització comercial.

Miri, quant al Copca, les transferències al Pla de dinamització del comerç urbà de l'Agència per a la Promoció del Comerç són d'1.803.037 euros. Aquesta partida ha de permetre també al nou Govern de la Generalitat promoure aquells treballs d'investigació i anàlisi del sector del comerç que consideri necessaris per a facilitar una millor presa de decisions.

Transferències al Pla de dinamització del comerç urbà de l'Agència per a la Promoció del Comerç, en concret 12.020.242 euros, que és una partida fonamental destinada a poder materialitzar els programes del Pla de dinamització del comerç.

La dinamització del comerç a Catalunya, amb 4.510.000 euros; aquesta partida té com a beneficiàries les corporacions locals, específicament.

La dinamització del comerç a Catalunya, amb 2 milions d'euros, que té com a beneficiàries les entitats representatives del sector. No volien una implicació també amb la societat civil? Això també està contemplat.

I pel que fa a l'àmbit de la promoció firal, que en parlàvem, les partides més destacades, com s'ha dit, a l'Associació Moda Barcelona, que per a nosaltres és fonamental, amb 5.409.110 euros. La subvenció a la Fira 2000, societat anònima, amb 10 milions d'euros. I aquí s'ha d'entendre que uns dels beneficiaris més destacats de les fires són les petites i mitjanes empreses, atès que els permet introduir-se en mercats internacionals. Cal remarcar que el passat any 2003 les empreses exposadores a Fira de Barcelona van superar les 24.000, si es consideren les directes i les indirectes, i que, per tant, poca broma a l'hora de parlar de la Fira de Barcelona, que, ho torno a dir, l'hauríem de considerar com la fira de Catalunya.

I l'àmbit de la internacionalització –que tampoc n'hem parlat; sí que n'hem parlat de la indústria, d'altres departaments– de la Direcció General de Comerç i el Copca. Amb aquest Projecte de pressupost es vol donar un impuls decidit a la internacionalització de les empreses catalanes per mitjà de l'establiment de les plataformes empresarials a l'exterior. Que no és només allò de posar-hi una oficina. No, no, són plataformes de dinamització, una mica el que són els vivers d'empresa en l'àmbit dels consells comarcals, perquè la gent que vulgui tenir un contacte amb l'exterior no pugui només exportar, que, si vol, s'hi pugui radicar. I aquest és un canvi de mentalitat fonamental, que l'empresari no només vagi allà a comerciar sinó que s'hi pugui radicar, que hi hagi com una espècie d'organisme de transició, com són les naus de transició a la indústria, perquè puguin definitivament incidir en els sectors d'aquell país.

Podríem parlar també de les transferències corrents del Copca, amb 15.007.236 euros, que correspon a transferències corrents del Copca. I això bàsicament ha de servir per promoure la competitivitat de les empreses catalanes; per fomentar les exportacions, inversions i l'establiment de filials d'empreses, com he dit abans, de filials d'empreses catalanes a l'estranger; ordenar i potenciar el Copca; vertebrar el teixit associatiu; desenvolupar línies de suport sectorials, i establir aquestes plataformes que diem a l'exterior. I, d'aquestes, se n'estan creant. No és cert que no s'estigui fent res en l'àmbit exterior. Se n'estan creant. Se n'han creat set de noves, de plataformes, des del Copca. El que passa que amb aquesta filosofia que els deia jo, d'intentar que les empreses no només exportin i que siguin punts d'intermediació, sinó que siguin punts on les empreses al final puguin radicar-se en aquell país.

Les transferències de capital al Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, amb 10 milions 420.500 euros, que fonamentalment inclou les transferències a entitats i a empreses per a reforçar els seus projectes en la presència exterior.

I, com a comentari final, pel que fa a la Direcció General de Comerç, cal assenyalar que el pressupost d'aquesta Direcció General s'incrementa en un 33 per cent –en un 33 per cent–, a causa de la consolidació de les aportacions a l'associació de Moda Barcelona, que ha augmentat en 3,6 milions d'euros respecte a l'inicial de 2003, així com el suport a la societat Fira 2000, pressupostat en el capítol setè amb 10 milions d'euros. Les transferències al Copca han augmentat un 4,8 per cent, i la despesa corrent ha estat reduïda un 2,5 per cent. Jo crec que aquesta, també, és una dada fonamental.

Bé, quant a l'àmbit turístic, ja els ho he dit abans: cal reformular-ho tot, perquè aquí pràcticament partim de zero. Partim de zero en la planificació, i estic d'acord que és urgent i que cal i que és fonamental que tinguem aquesta exigència d'anar al més de pressa possible, però el que no podem fer és fer les coses malament. I si no partim de tenir les dades concretes, ho farem malament, no ens en sortirem, perquè estarem fent política sobre supòsits. Necessitem saber tot el que li deia jo abans i, per tant, el que està fent el Departament és una mica, en fi, engruixir la part del Departament pre-

cisament destinada a aquests estudis, destinada a aquest repensar quines polítiques turístiques sobre un mapa concret, que hem de definir després entre tots, en l'àmbit turístic i, per tant, és evident que en aquests pressupostos poca cosa s'hi veurà sobre això.

Però sí que és important que coneguim la filosofia política amb què es mourà, aquest Departament. Perquè el que no farem amb això és enganyar la gent, fer tocar campanes. I miri, senyor Fernández Teixidó, per nosaltres l'acció, la interacció amb la societat civil és fonamental, en aquest sector. Nosaltres no som intervencionistes, en aquest sector. Aquest sector cal ordenar-lo, cal repensar-lo, cal que sàpiga, precisament perquè això ajuda el sector, quina és la política de Govern que es farà en aquest àmbit, perquè és un àmbit importantíssim per nosaltres. Miri, el turisme possiblement sigui dels àmbits més importants que hi ha en aquests moments en aquest país. Catalunya, que té 14,5 milions de turistes estrangers, representa prop del 2 per cent de la quota del mercat mundial, i s'ha consolidat com la primera destinació turística de l'Estat. Els ingressos directes que el turisme va suposar a Catalunya l'any 2003 representen gairebé uns 10.500 milions d'euros, dels quals el 80 per cent correspon al mercat estranger; el 14 per cent al mercat de la resta de l'Estat, i el 6 per cent al mercat català. Tot plegat fa que, segons les darreres estimacions, el turisme representi ja el 10 per cent del producte interior brut. Som conscients de la importància d'aquest àmbit i d'aquest sector.

I per això mateix, perquè en som conscients, perquè tenim consciència del que hem de fer perquè no anem endarrere en un sector tan important com aquest, necessitem també donar les eines necessàries al sector perquè sàpiga que s'està ordenant i regulant des del Govern i que s'està facilitant, precisament, la seva acció. No tenim cap model, en fi, intervencionista en aquest sector, al contrari, jo crec que el que ha anat expressant el conseller, i ho hem vist amb les seves visites a les diferents associacions, federacions d'hostaleria, etcètera, en aquest sector, ha anat per aquesta línia.

I aquí sí que hi ha uns objectius estratègics, com hem dit abans: potenciar la marca turística Catalunya, que és el gran paraigües de tot això, i redefinir totes les polítiques sobre aquests àmbits d'actuació turística que els deia, que estan per definir, perquè no tenim les dades. No tenim les dades per desenvolupar els plans territorials, així de clar. I estic d'acord amb vostè, és una cosa que hem de fer de pressa, perquè quan més aviat ho fem millor estarà el sector, i no dubti que la conselleria farà l'esforç necessari perquè això sigui possible.

Aquí podríem parlar dels ajuts a la millora i qualitat de l'empresa turística, de la partida dels plans de cooperació d'excel·lència, foment i dinamització, que augmenta en 342.933 euros, i aquesta Direcció General augmenta un 16 per cent respecte al pressupost, 16 per cent. Jo crec que en aquest pressupost de transició és una gran notícia per al sector, respecte a l'exercici del 2003, bàsicament a causa de l'increment de les transferències al Consorci de Turisme de Catalunya, que s'incrementa en un 24 per cent. I igualment s'incrementa en un 14 per cent respecte a l'any anterior, la dotació per als plans d'excel·lència de dinamització i foment, que augmenta en 343.000 euros.

També esperem que la filosofia que es derivi d'aquesta sintonia política entre l'actual Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat, doncs, permeti, com s'havia dit en alguna interpellació, que aquests plans d'excel·lència tinguin una major dotació atès el que representa aquest sector en l'àmbit català.

També es racionalitza la despesa corrent en la Direcció General de Turisme, i en aquest cas es redueix un 3,7 per cent. I aquesta també és una dada a tenir en compte, la reducció de la despesa corrent.

La reducció del 17 per cent del capítol sisè, d'aquesta Direcció, es deu a la reducció del concepte d'inversions en senyalització turística, atès que aquesta acció està sent revisada per tal de garantir l'eficàcia dels recursos que s'hi aboquen i pot ser assolida de forma integrada per altres accions, fins i tot altres departaments.

Veig que se m'està acabant el temps, diré quatre coses de l'àmbit de consum, i a la rèplica els contestaré que s'està fent en aquest camp.

Bàsicament el que hem de dir de l'àmbit del consum és que l'increment general a l'àmbit s'estima d'un 29 per cent a causa de l'increment del 6 per cent de transferències a l'Institut Català del Consum, i un 69 per cent per les actuacions del Departament en el que és disciplina de mercat, arbitratge i foment de la protecció del consumidor. Aquest darrer increment suposo que el foment de la protecció del consumidor alguna cosa té a veure amb la inspecció. Aquest darrer increment ha estat motivat per la consolidació dels ingressos que provenen de l'afectació dels canons de les entitats d'inspecció i control.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Vigo i Sallent

Per tant, jo crec que Déu n'hi do el que s'ha pogut fer en aquest pressupost de transició, i després en la rèplica, si vol, abundarem amb les preguntes que hagin quedat per contestar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. La rèplica del Grup de Convergència i Unió...? *(Veus de fons.)* Senyor Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, sis idees, una introducció i sis idees. Jo vinc, senyor Vigo, aquí, jo ja comprenc que els mecanismes del debat són els mecanismes del debat, i malauradament ni en la intimitat –com estem ara aquí, un debat en la intimitat–, ni en la intimitat, senyor diputat, ens lliurem dels mecanismes típics del debat, que tant de bo ens escoltessim! –tant de bo, senyor diputat, ens escoltessim!–, perquè si veritablement totes les intervencions han de tenir el mateix cànon de resposta, en fem una quan comença el debat, vostès ens en fan una altra a la resposta, enllestim una contrarèplica i acabem el debat. Hi

ha diputats –jo penso que tots, senyor Vigo– que venim aquí amb la voluntat d'escoltar i d'expressar allò que pensem, i no valen les plantilles, no valen les plantilles. Això és com ho veig jo, senyor diputat. Vostè té tot el dret d'aplicar-nos una plantilla. Anem a veure per què no valen les plantilles.

Primer punt, senyor Vigo, perquè el to és un to constructiu, que li ve a dir: fem la nostra feina d'oposició, no pot ser d'una altra manera, però ho fem de manera que vostè tingui marge de maniobra per a contestar-nos en concret sobre elements que permeten un salt qualitatiu. Doncs jo no l'observo, vostè em perdonarà. Anem als sis punts que li volia dir.

El primer, u, escolti'm, vostès no se'n van de «rosites» aquí, vostès no vinguin aquí a oblidar el passat. Però, qui pretén oblidar el passat? Mantindrem el passat fresc aquí per a contrastar-lo amb el seu futur. Qui pretén oblidar el passat, benvolgut diputat? De quins orfes parla? Ja veurem qui mata el pare i la mare, benvolgut diputat, en el futur, i qui és queda orfe, també, ho veurem. Per tant, res d'oblidar el passat, el passat el tenim aquí perquè és un passat, que ara li justificaré, que té a veure amb com ha progressat aquest país, naturalment amb insuficiències, no faltaria sinó. Però, per l'amor de Déu!, o sigui, no podem anar a la línia del debat que diu que el passat és un passat de catàstrofe, el present és un present lluminós i el futur serà un futur radiant, perquè, des del meu punt de vista, això no té, en fi, ni categoria política per a ser dit en una cambra. No dic que ho digui vostè, eh?, ho dic com a mètode. No dic que ho digui vostè, diputat, ho dic com a mètode, com a genèric.

Per tant, ningú vol oblidar el passat. Tothom té en compte que evidentment tenim a veure amb aquests pressupostos actuals, però són els seus pressupostos, i vinc aquí a dir-li: hi ha un salt endavant, ho celebrem!; s'incrementa el pressupost, ho celebrem! I els animem a què fem més, perquè aquest salt qualitatiu sigui un salt que puguem recollir el 2005, i vostè em ven tota la lletania una altra vegada sobre les mateixes coses. Un exemple, d'això: vostè com pensa que hem de fer les coses?, quines dades tenim? Doni una volta per la conselleria, faci-la personalment, si és tan amable. Parli del mapa inventariat del turisme de Catalunya. No parli d'oïdes. Vagi i pregunti si hi ha un mapa inventariat de Catalunya. Diu: «No, no tenim res, d'això. Partim de zero.» Resulta que el sector clau, un dels sectors claus de l'economia catalana, segons deia ahir el conseller Castells, que tenim elements positius contrastables, que naturalment hem de millorar, partim de zero. Arriben els profetes i partim de zero. Home, Vigo, això no va així. Disculpi'm, això no va així. Vostès tenen molts elements sobre els quals treballar. Diu: «Ep!, ara és l'hora de la planificació. Nosaltres no som intervencionistes, però ara és l'hora de la planificació i de l'ordenació.» Molt i molt bé. Però, escoltin-me, vostès. Vostès creuen que hi ha una conselleria que treballa sobre polítiques de turisme durant tots aquests anys i vostès no tenen res d'on partir? Deixi'm que li faci una pregunta encara més capciosa: en què han estat pensant, durant aquests vint-i-tres anys? Calia que tinguessin alguna idea de què farien en el turisme. Diu: «No. Ara hem d'estudiar-ho, això.» Arribem a la conselleria, descobrim que no tenim dades i hem d'estudiar a veure

què hem de fer. No és seriós, aquest tipus d'argumentació, senyor diputat. No és seriós, aquest tipus d'argumentació.

Tres, horaris comercials a Madrid. Horaris comercials: hem arribat a un acord aquí, a saber que jo he arribat amb el senyor Fernández i amb els diputats del Grup Socialista, vostès, i amb els grups d'Iniciativa per Catalunya. Anem junts, anem junts, a Catalunya per defensar aquesta qüestió. Ho he vulnerat? He traït aquest acord? Diu: «Home, és que vostès presenten això a Madrid...» Els impedirà algú sumar-s'hi? No es podran sumar vostès, els republicans, els socialistes i la gent d'Iniciativa a Madrid? O és que ja Convergència i Unió no farà cap proposta si vostès no posen la iniciativa? Doncs, si nosaltres fem la proposta a Madrid, que no aquí, perquè tinc aquest pacte amb vostès, si la fem a Madrid, no aquí, perquè tinc aquest pacte amb vostès, i el compleixo, home, doncs, prenem la iniciativa a Madrid i vostès, tranquil·lament, s'hi sumen i no passa res. La iniciativa d'horaris comercials no és privativa d'un grup polític ni d'un govern.

El president

Passa, senyor diputat, que s'ha acabat el temps.

El Sr. Fernández i Teixidó

Que s'ha acabat el temps. Només deixi'm dir-li una cosa més, senyor president. Volia parlar-li de la Fira i volia parlar-li de les plataformes, vostè ja m'ha dit que no tinc temps.

Només una última cosa: li he fet cinc preguntes i no he tingut cap resposta. Cinc preguntes, cinc respostes. Cap pregunta, cap resposta.

El president

Ara, al torn de rèplica, potser tindrà més sort.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè. Té la paraula el senyor Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Senyor president, seré breu, perquè la veritat és que l'hora ja «apreta» per tothom. Miri, senyor Vigo, li voldria fer set puntualitzacions, algunes són preguntes, però breus, set. Home...

En primer lloc, vostè creu que es complirà la promesa dels 207 milions d'euros que el Govern va dir que aquest any dotaria per a la internacionalització de l'empresa catalana, de l'economia catalana? Els ha vist, vostè, en algun lloc? Jo li pregunto: vostè creu que es complirà aquest any? No. Però vostè creu que es complirà els propers quatre anys? Ja li dic que els propers quatre anys, ja no dic per a aquest any. M'agradaria que em contestés.

Ha fet referència a la marca catalana. Ja estem d'acord que s'ha de fomentar la marca catalana, no li direm que

no, però no oblidí en cap moment, no oblidí en cap moment, també, que per a la marca catalana, per al turisme interior, és fonamental, com fan la resta de les comunitats autònomes, però també el sector no està en contraposició amb la marca Espanya, que és una marca coneguda que jo crec que és necessària pel sector, i per tant, no interposem, segons interessos, que els propis sectors necessiten i demanen.

Tampoc m'ha contestat si, efectivament, està d'acord d'implantar l'ecotaxa, com el seu candidat a les eleccions europees ho va dir, en unes declaracions en què va dir que efectivament s'havia d'instaurar una altra vegada l'ecotaxa aquí a Catalunya per a les destinacions turístiques. Ho va dir. I jo li pregunto si vostè, si el seu Grup Parlamentari està d'acord a fer l'ecotaxa.

Amb relació a la Fira de Barcelona, hi estem d'acord, nosaltres sí que creiem que s'ha de potenciar, i així ho vam demanar la passada legislatura. El que sí que ens agradaria, realment, és que s'haguessin potenciat les altres fires de Catalunya, que les quanties són més petites. Igual que en el Pla d'excel·lència turística. Ja vam fer una interpellació al conseller, i, efectivament, li vam demanar més dotació, i hi va haver com una espècie de compromís, i la veritat és que l'augment no ha arribat ni al 4 o al 5 per cent. I volem visualitzar una major dotació pressupostària en el Pla d'excel·lència.

La senyalística turística..., jo li n'anava a fer esment abans de la intervenció, però vostè mateix ho ha fet. Jo no he trobat en cap departament una millora de la dotació en senyalística turística, ni en el nostre tampoc; més aviat hi ha hagut un retrocés. Per quin motiu?, quan és necessària la senyalística turística i és demanada pel mateix sector.

El Pla de turisme... Vostè ha dit que necessita..., i ho puc trobar raonable que vostès necessitin temps per fer el Pla de turisme, però tres anys..., que serien dos anys envers l'aprovació del Pla? Home, jo crec que és massa temps. Per quin motiu són dos anys? Jo crec que el sector pràcticament no es pot permetre aquesta quantitat d'anys, perquè ens n'anem a la finalització pràctica del mandat. Jo crec, sincerament, que s'hauria de reduir.

I el Consum... Jo només li voldria fer una pregunta, senyor Vigo. Si en el seu Acord de govern catalanista i d'esquerres no hi havia cap partida, no hi havia cap punt que tractava el tema de consum, en base a quin acord de govern ho fan? Quines polítiques de consum tenen? Amb qui les acorden si no les tenen en el seu Acord de govern? És el que anava a preguntar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., miri, senyor Fernández Teixidó, jo, ni he dit que vinguem d'una situació catastròfica, ni que no s'hagués fet absolutament res. I, per tant, apliqui's el conte del que em deia a mi, que potser no estem escoltant.

Jo el que li deia..., que molt bé, que podem tenir un mapa turístic que ens defineix moltes coses, però que no hi han dades sobre els plans territorials en molts aspectes. I li n'he donat uns quants, que sembla que vostè se n'oblida! Li parlava de càrrega turística, li parlava de recursos hídrics que hi ha d'haver, de la necessària transversalitat en política territorial... Li parlava, doncs, de l'impacte de les segones residències... I si hem de fer uns plans territorials, tot això ho haurem de conèixer. I no hi han dades! I són dades importants.

Jo crec que, quan parlem de planificació i d'ordenació, no estem parlant d'intervencionisme, estem parlant simplement de fer un marc de relacions de l'Administració pública amb el sector privat perquè tothom sàpiga i conegui per on es mou, i perquè la gent no tingui aquesta impressió que això és un campí qui pugui on no hi ha res regulat i ordenat, i on precisament la inexistència –que, per cert, veníem reclamant en cada debat de pressupostos– del que dèiem nosaltres, de polítiques actives turístiques, doncs, fa que aquest sector moltes vegades se senti deseparat. I per tant, si cal reordenar, si cal planificar, és precisament per poder tenir aquests avantatges. I jo..., li ho repeteixo, no era la meva intenció parlar d'un passat catastròfic, perquè no ho he dit, eh?, ni de tot això.

Quant a l'ecotaxa, miri, era una proposta europea, que es podia aprovar al Parlament Europeu, perquè eren unes eleccions europees. Mai es va parlar –jo crec que el candidat després així ho va dir, eh?– que fos una cosa que s'hagués de parlar precisament..., portar a la política catalana. Jo crec que això, després, havia quedat clar.

I, miri, la marca Catalunya no va contra res, contra cap marca, ni de la marca Espanya, ni de la marca Europa, ni... No és una marca que vagi en contra, és una marca que va a favor, eh?, és una marca que va a favor, pel que hem dit sempre, perquè és una marca que ens singularitza, i això és un valor afegit essencial en el turisme. És una marca que no s'ha potenciat mai i que per nosaltres és la marca que ens defineix, i que, per tant, a ulls del món, és el que ens pot donar aquest valor afegit de singularització, de ser una cosa diferent, que, per tant, té aquest element d'atractiu turístic, inevitable, però mai hem dit que aquesta sigui una marca que vagi en contra de res. Al contrari; escolti, tot el que pugui potenciar el turisme d'aquest país, per nosaltres, serà benvingut. No hem parlat mai de res exactament que no sigui això, i és evident que no tinc temps de...

Però moltes d'aquestes preguntes que em feien vostès vénen donades per aquesta nova planificació que li deia abans, que s'ha de fer. Perquè si hem de definir els plans territorials, els haurem de definir amb aquests paràmetres que els estava dient, eh? I haurem de tornar-nos a assegurar *tots*, perquè aquesta no és només feina del Govern, sinó que vostès també hi seran convidats, per tornar a parlar, per tornar a planificar, per tornar a enraonar sobre com han de ser aquests àmbits d'actuació turística que encara no coneixem.

Perquè també haurem de definir aquest mapa territorial que no està definit, que segurament no coincidirà amb les divisions administratives, ni coincidirà amb les vegueries, ni res que s'hi assembli. Perquè estem parlant d'una altra cosa, d'un mapa estratificat i superposat, i que, per tant, ens tocarà la feina de definir-lo una altra

vegada. Jo no estic parlant de clústers, estic parlant d'una altra cosa. I haurem de definir-lo amb la base que, quan tinguem definit aquest mapa territorial, haurem de definir també amb quins recursos comptem, quines dades objectives tenim per definir quines polítiques turístiques s'hi han d'implementar, etcètera.

Jo parlava d'això. I, per tant, sí que hi haurà d'haver una feina de planificació, de reordenació i sobretot de repensar un altre cop com fem aquests plans; el que passa, que, escolti, ho hem de fer bé –ho hem de fer bé– i hi hem d'emprar el temps que calgui. Jo crec que el que no podem fer és, ho torno a dir, fer polítiques sobre supòsits, perquè segurament l'errariem. I en aquest cas, i ho torno a dir, donada la importància del sector, és un luxe que no ens podem permetre.

Per tant, escolti, d'aquí a quatre dies passarà la Llei d'horaris comercials per aquest Parlament, passaran iniciatives, idees turístiques...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps.

El Sr. Vigo i Sallent

...serà el moment que ens posem tots d'acord perquè aquest àmbit tan important continuï sent una punta de llança en l'economia d'aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula, seguidament, per al seu posicionament, pel Grup socialista, el senyor Bernardo Fernández.

El Sr. Fernández Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, correspon a aquest diputat que els parla fer el posicionament del seu Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pel que fa a la matèria de Comerç, Turisme i Consum. Vagi per endavant, abans de començar la meva intervenció, l'agraïment als diputats que han intervingut, al senyor Pellicer, al senyor Fernández Teixidó i al senyor Llobet, pel to de les seves intervencions; de veritat, sincerament.

Dit això, m'agradaria poder donar suport a les seves esmenes, però vostès poden comprendre fàcilment que no, que no ho puc fer. I no ho puc fer perquè els resultats de l'informe econòmic financer sobre l'estat de les finances de la Generalitat el 31 de desembre de 2003 reflecteixen el poc marge de maniobra existent per a qualsevol que vulgui fer les coses amb rigor i seriositat; per tant, condicionen aquests pressupostos del 2004.

Per això, o potser malgrat això, ens trobem amb dos eixos molt clars que són els que ens donen aixopluc a tota l'estructura de l'edifici pressupostari. Per una banda, tenim uns pressupostos amb una clara contenció de la despesa, i, per altra, un desenvolupament eficaç de les línies programàtiques d'aquest Govern i dels pactes que li donen suport.

Són, en definitiva, senyor Fernández Teixidó –prestitió a això– uns pressupostos de *transició*, que no és

el mateix que de continuïtat. Per tant, segons el meu parer, són uns pressupostos de transició i alhora de canvi –no s'ho perdi això–, alhora també de canvi.

D'entrada, vull posar de manifest la meva satisfacció, que comparteixo amb tot el sector, per la creació, o millor dir, la recreació d'aquest nou Departament. Tots recordem i sabem que aquesta conselleria l'any 94 va ser fusionada amb una altra conselleria –Indústria, aleshores– per raons polítiques alienes al sector. Per tant, vagi per endavant la meua felicitació a tots aquells que han tingut la sensibilitat i l'encert de donar naturalesa pròpia una altra vegada a aquest Departament tan important en el nostre sistema econòmic.

I ja entrant en matèria, resulta obvi que el sector serveis en general, i molt especialment el comerç i el turisme en particular, són un objectiu fonamental als països més desenvolupats. No oblidem que l'aportació d'aquests dos sectors a casa nostra depassa, i de molt –i de molt–, el 20 per cent del nostre PIB.

En aquest terreny, un dels papers que ha de jugar l'Administració és vetllar perquè les normatives i regulacions existents contribueixin que el creixement de l'activitat econòmica es desenvolupi d'acord amb els interessos del conjunt de la societat, és a dir, que es realitzi de forma ordenada i amb els mínims costos possibles, alhora que es garanteixen els drets dels ciutadans quan consumeixen o utilitzen els productes i serveis.

Estem parlant, per tant, d'un nou departament, d'una nova conselleria. I si avui, o els dies vinents, aprovem aquest pressupost, que jo dono per descomptat que sí, des d'aquest Departament, en primer lloc, es potenciaran els programes d'internalització, la promoció i defensa d'un model de comerç propi –que, ja ho ha dit el senyor Vigo, és més que un model de comerç, és una manera d'entendre el sistema de vida i és un sistema de cohesió social–, la promoció turística bàsica per tal de consolidar Catalunya com una de les destinacions turístiques de primer ordre en el rànquing mundial, i també avançar de forma decidida i creïble en la defensa dels consumidors i dels usuaris catalans.

Tots som conscients que el comerç urbà exerceix una doble funció social i econòmica, constitueix un element clau en la configuració del territori i és també un dels màxims exponents del nostre estil de vida. Al mateix temps –i això és molt important– el comerç de proximitat garanteix el proveïment d'aquelles persones que per edat o per altres circumstàncies tenen dificultats de mobilitat, i contribueix, d'una forma determinant, a no augmentar noves necessitats de mobilitat.

Vull destacar aquí, perquè sembla molt important, que és el que es planteja fer des de la conselleria en aquest primer període.

En primer terme –i d'això s'ha parlat–, promoure una nova regulació d'horaris comercials –setanta-dues hores setmanals i vuit festius–, mitjançant la tramitació parlamentària de la nova Llei d'horaris comercials.

Per cert, senyor Pellicer, vostè és diputat d'aquesta cambra, suposo que vostè està informat i la Llei ja ha entrat. Per tant, em sembla –és una opinió–, em sembla sobrer la seva intervenció respecte a això. Però li diré una altra cosa, i a veure si capta aquesta idea, perquè avançaria vostè bastant. El Partit Socialista és un partit obert,

és un partit de diàleg i és un partit transparent. I el senyor Solbes, que és del Partit Socialista, té opinions i les manifesta, i no passa absolutament re. I el senyor Montilla, el que ha fet és agafar un programa electoral i dir: «Aquest és el programa.» I el que es portarà a terme –i no ho dubti– serà el programa electoral, eh?

I continuarem, senyor Pellicer. Plans de dinamització. Naturalment, s'està treballant en el Pla de dinamització 2005-2008, però amb una diferència bàsica, fonamental del que van fer vostès, i que va aplicar el senyor Fernández Teixidó: es distribuirà amb transparència, sense –sense– ritmes clientelars, sense veure a qui dono no sé què perquè a canvi farà no sé quants. Això queda clar, veritat, senyor Fernández Teixidó? (Pausa.) Vostè sap de què parlo, no?

Ha parlat vostè també de les subvencions exagerades a Fira de Barcelona. Li ha dit molt bé el senyor Vigo, i m'ho ha posat bastant difícil. Vostè recorda que..., o, millor, sap vostè que és un dels temes, una de les assignatures pendents de Fira de Barcelona, això? Sap i recorda que hi havien problemes amb uns certs terrenys molt a prop de la Fira, que eren, sembla, de propietat de no sé qui? Se'n recorda, d'això? Deixem-ho estar, i continuem fent feina, eh?

Per tant, senyor Pellicer, continuarem, promourem l'artesanía. Li sona d'alguna cosa, això de l'artesanía?, perquè en els darrers sis o set anys no s'ha fet absolutament re en temes d'artesanía.

I no voldria deixar de fer esment, com també se n'ha fet abans, de l'aposta ferma i decidida que s'ha fet des de la conselleria per Moda Barcelona. Moda Barcelona va néixer amb l'objectiu de portar a terme una coordinació unificada dels salons de moda que se celebren a Catalunya. D'aquesta manera s'aconsegueix rendibilitzar i optimitzar tots els recursos, aprofitant i potenciant la presència de professionals de diferents sectors i dels mitjans de comunicació que visiten els salons de moda de Barcelona.

I com que suposo que el temps va passant i va volant, no voldria que se m'esgotés sense fer algun esment –algun esment– al turisme. És indubtable –i segur que hi estem d'acord– la importància i la força del turisme en el conjunt de l'economia catalana. Catalunya, amb 14 milions de turistes estrangers, representa prop del 2 per cent de la quota de mercat mundial i s'ha consolidat com a primera destinació turística de l'Estat. Els ingressos directes per turisme van suposar per a Catalunya, l'any 2003, uns 15.000 milions d'euros, dels quals el 80 per cent corresponen al mercat estranger, el 14 per cent al mercat de la resta de l'Estat, i el 6 per cent al mercat català. I aquí deia el senyor Fernández Teixidó que si els pressupostos serien escassos i tal. Miri, hi han dues raons fonamentals en aquest pressupost pel que fa turisme. Primer, s'ha canviat la forma de fer el pressupost –s'ha canviat la forma de fer el pressupost– i s'ha canviat, s'està canviant, i es canviarà encara més la forma de fer la promoció. I això, més enllà de quant és, quant es gasta, és fonamental, és bàsic. Per tant, no es preocupi, que molt aviat començarà a veure resultats.

I se m'encén ja la llumeta, i no voldria acabar la meua intervenció sense fer una altra reflexió sobre consum. I em sorprèn que sigui vostè, senyor Fernández, qui la faci. Perquè jo, des d'aquesta mateixa tribuna, fa dos

anys, la hi feia. I li pregunto a vostè, ara. Fem-ho a l'inrevés. Li pregunto a vostè: Vostè va augmentar...? Què va fer vostè per les juntes arbitrals? Què va fer vostè per potenciar la plantilla d'inspectors? Quin suport va donar vostè a les associacions de consumidors? Cap ni un, ja li ho dic jo. Cap ni un, senyor Fernández. Aquesta conselleria, aquest Departament potenciarà les juntes arbitrals, farà créixer les plantilles d'inspectors i donarà aixopluc i suport –no li càpiga el menor dubte– a les associacions de consumidors.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies a vostè. Té la paraula el senyor Lluís Postigo, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa... (El Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.) Senyor Fernández Teixidó. Un segon. Li han fet una pregunta? No? Doncs, si no li han...

El Sr. Fernández i Teixidó

La veritat és que li ho demano per al·lusions reiterades, que m'ha fet el diputat, sobre una qüestió que entenc greu. (Veus de fons i rialles.) Gràcies.

El president

Té exactament trenta segons.

El Sr. Fernández i Teixidó

El senyor Fernández parlava, diguem-ne que alegrement, de «ritmes clientelars». Vostè ha parlat de «ritmes clientelars». I m'ha dit: vostè en coneix alguna cosa, de «ritmes clientelars»? La veritat és que, de ritmes, conec merengue, bachata, samba i bossa nova. La veritat és que no conec cap «ritme clientelar». Ara bé, i d'una vegada per totes, senyor diputat: si vostè té alguna cosa a dir respecte a alguna subvenció atorgada per aquest conseller per consideracions «clientelars» –alguna cosa a dir per consideracions «clientelars»–, dia, hora, import i moment.

El president

S'ha acabat el temps, senyor diputat. S'ha acabat el temps.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies.

(El senyor Fernández Martínez demana per parlar.)

El president

Senyor Fernández, té exactament trenta segons.

El Sr. Fernández Martínez

Sí, bé, per respondre a la pregunta que em fa l'il·lustre diputat. Textual: «No li donem subvenció a aquesta associació de comerciants perquè no és dels nostres.» Això, dit, eh? (Veus de fons.) Gracianova Nova de Bar-

celona (Veus de fons.) Any 2002. Gracianova de Barcelona, any 2002. (Veus de fons.)

El president

Senyors diputats, s'ha acabat. (Veus de fons.) Senyors diputats, s'ha acabat aquest diàleg. Té la paraula el senyor Postigo, d'Iniciativa per Catalunya Verds. (Veus de fons.) Senyors diputats... (Veus de fons.) Senyors diputats, senyors diputats. Senyor Postigo, si us plau.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, em permetran que vagi per feina i que sigui una mica, doncs, una mica breu. Evidentment, sé que ho agrairan. Evidentment, el que aquest diputat vol és posicionar-se amb relació a les dues esmenes a la totalitat del Departament que s'han presentat, i evidentment, com es poden suposar, no els donarem recolzament, entre altres coses perquè, amb el reguitzell de preguntes que s'han fet, el que posen de manifest és que potser no coneixen amb prou detall el pressupost del Departament, i se'm fa difícil pensar que puguin presentar una esmena a la totalitat, si no coneixen suficientment aquest pressupost.

En tot cas, coincidiria amb el senyor Fernández Teixidó en algunes de les coses que ha dit, no? Diu: «Fem un salt endavant, hi ha un major pressupost.» Bé, això em sembla que s'està reconeixent al Departament. Els estalviaré, evidentment, les referències a les conclusions de l'estudi –del famós, ja, estudi– economicofinancer, al fet que en el pressupost que s'ha presentat, doncs, es pretén fer un control de la despesa, un ajustament pressupostari, que és un pressupost de transició... Això em sembla que, amb les vegades que s'ha arribat a repetir, ha quedat més que clar. Però sí que hem de tenir en compte, a l'hora de tractar el pressupost d'aquest Departament, que partim també d'una reestructuració del Govern i d'un nou Departament. No és el mateix que hi havia.

Evidentment, ens satisfà, al nostre Grup Parlamentari, el que es planteja en aquest pressupost de transició, per tot allò que representa, doncs, recollir bona part de les actuacions previstes en l'Acord del Tinell; actuacions previstes, i que donen sortida o plantegen solucions als diferents àmbits d'aquest Departament, tant pel que fa a la internacionalització de les empreses en l'àmbit del comerç, en l'àmbit del turisme i en l'àmbit del consum.

Pel que fa a la internacionalització de l'empresa, podem estar d'acord, senyor Fernández Teixidó, que no es desenvoluparà en aquest pressupost, en aquesta anualitat, l'acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació, la competitivitat de l'economia catalana. S'està desenvolupant aquest acord, però és interessant veure com al llarg d'aquest any s'aprofita per ordenar i potenciar el Copca, amb un augment de les transferències d'un 4,8 per cent, com em sembla que també ja s'ha mencionat. I, alhora, també s'aprofita per establir plataformes empresarials a l'exterior, aprofitant el paper de les xarxes d'oficines del mateix Copca.

Pel que fa a la defensa del model català del comerç, tampoc m'estendré, perquè em sembla que és un tema en què tots coincidim, no? El pes específic..., i la importància que té el pes específic de la petita i mitjana

empresa en la trama urbana, i les diverses funcions que aquest petit comerç –que aquesta petita i mitjana empresa– té. Funcions, des del nivell social, pel que representa de comerç de proximitat, com funció econòmica, pel pes que suposa en el volum d'ocupació i, fins i tot, en el volum del PIB.

No cal –o en tot cas, sí– fer esment al que s'ha dit, perquè em sembla que per part del senyor Pellicer es deia que la Direcció General de Comerç no havia augmentat el més mínim. Em sembla que fins i tot el representant del Grup del Partit Popular, doncs, ha reconegut i ha sabut trobar que l'augment és d'un 33 per cent.

Hi han aspectes en el comerç, evidentment, que ens satisfan i molt; aspectes relacionats amb l'ordenació comercial: nova llei d'horaris comercials. Tenen l'avantprojecte sobre la taula i properament ho discutirem. S'ha dit, i aquests pressupostos ho plantegen així, que elaborarem un nou pla territorial sectorial d'equipaments comercials, i es modificarà també parcialment el procediment d'aprovació dels POEC. Dinamització del comerç: també hi ha una major partida pressupostària, i pel que fa a promocions de fires, no m'estendré amb el que ja s'ha repetit amb relació a l'increment a l'associació Moda Barcelona i al suport –important suport– que es fa a Fira 2000, SA.

Pel que fa al turisme, ja s'ha parlat aquí també de la importància del sector en l'economia del país. Afegir, en tot cas, una dada que em sembla que no s'ha dit, i és que el sector turístic català dona feina a més de 160.000 persones, un 5,7 per cent de la població ocupada. Tanta és la importància d'aquest sector, que ens hem de donar molta pressa a portar a la pràctica o solucionar aspectes que s'estan anunciant ara: la modificació de la Llei de turisme de Catalunya, l'elaboració del Pla de turisme, l'impuls a la creació del nou ens de promoció turístic de Catalunya. En tot això, hem d'anar ràpids. És cert que el sector no es mereix esperar gaires més dies, gaires més mesos. I aquesta planificació inicial, que ens permetrà actuar en aquest àmbit, doncs, s'ha de tirar endavant.

S'ha parlat de l'ecotaxa, també. En tot cas, es continua utilitzant aquest terme per tot aquest sentit pejoratiu que pot tenir o que ha tingut en els mitjans de comunicació. Podem començar a parlar de fiscalitat ecològica, i crec que seria molt convenient que en aquest Parlament es parlés i es fes un debat en profunditat del que representa, de les possibilitats que pot representar la fiscalitat ecològica per al futur del nostre país.

I, per últim, i ja per acabar, quant a l'àmbit del consum, bé, s'ha dit que és un pressupost baix. En tot cas, s'augmenta pràcticament un 30 per cent el que hi havia fins ara. I també tenen sobre la taula l'avantprojecte de creació de l'Agència Catalana del Consum. Em sembla que és un magnífic inici en aquest àmbit.

També, jo el que faria incidència..., és que potser no és tan important com es vol fer veure, que també ho és, evidentment. La quantitat. Estem parlant de pressupostos. És important la quantitat, però és més important, des del nostre punt de vista, la qualitat.

I en el camp del consum, el fet que estiguem parlant d'incidir..., i d'una major incidència en la inspecció, en la mediació, en l'arbitratge, fa veure que es volen dur a la pràctica polítiques de prevenció, que no d'actuació

a posteriori, una vegada ja ens hem trobat amb conflictes. El fet que es vulgui millorar també la coordinació entre administracions i les relacions amb les diverses organitzacions, el que fa també és, doncs, donar importància, la importància que es mereix, al fet, al treball que realitzen les oficines comarcals, que es mantenen, de cara a la informació que s'ha de fer arribar al consumidor. Igualment, amb els convenis de col·laboració comarcals, que no sols es mantenen, sinó que s'ampliaran fins a setze. És a dir que en l'àmbit del consum, la inspecció, la mediació, l'arbitratge, la prevenció, la informació, la formació, l'educació dels joves, tot això ens ha de portar a un consum més responsable.

I tots aquests arguments són els que porten, com he dit al començament, el nostre Grup Parlamentari a no donar suport a les esmenes presentades a la totalitat i, evidentment, a donar-lo al pressupost que ens ha presentat aquest Departament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Se suspèn la sessió fins demà... *(El senyor Pellicer i Punyed demana per parlar.)* Senyor Pellicer. *(Veus de fons.)* No, no, per què demana la paraula?

El Sr. Pellicer i Punyed

Per contradiccions.

El president

És que no hi ha contradiccions.

El Sr. Pellicer i Punyed

El senyor Postigo ha dit...

El president

Estem en un debat pressupostari, i lògicament...

El Sr. Pellicer i Punyed

Sí, però simplement, el senyor Postigo ha dit...

El president

Senyor Pellicer, té deu segons, però clavats. Deu.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. El senyor Postigo ha dit que jo havia dit que l'increment del pressupost era nul. Jo he dit que venia, l'increment, donat per Moda Barcelona i per Fira 2000. Però que, per a la resta de partides, era pràcticament nul.

Gràcies, senyor president.

El president

Aclarit. Moltes gràcies.

Se suspèn la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a un quart d'onze de la nit i un minut.